

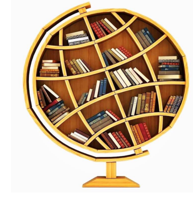
Kahve soğumadan önce

Kafeden hikâyeler

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

epsilon

Kahve Soğumadan Önce

Kafeden Hikâyeler

Ninova

Kahve Soğumadan Önce

Kafeden Hikâyeler

Toshikazu Kawaguchi

İngilizceden Çeviren
Şebnem Tansu

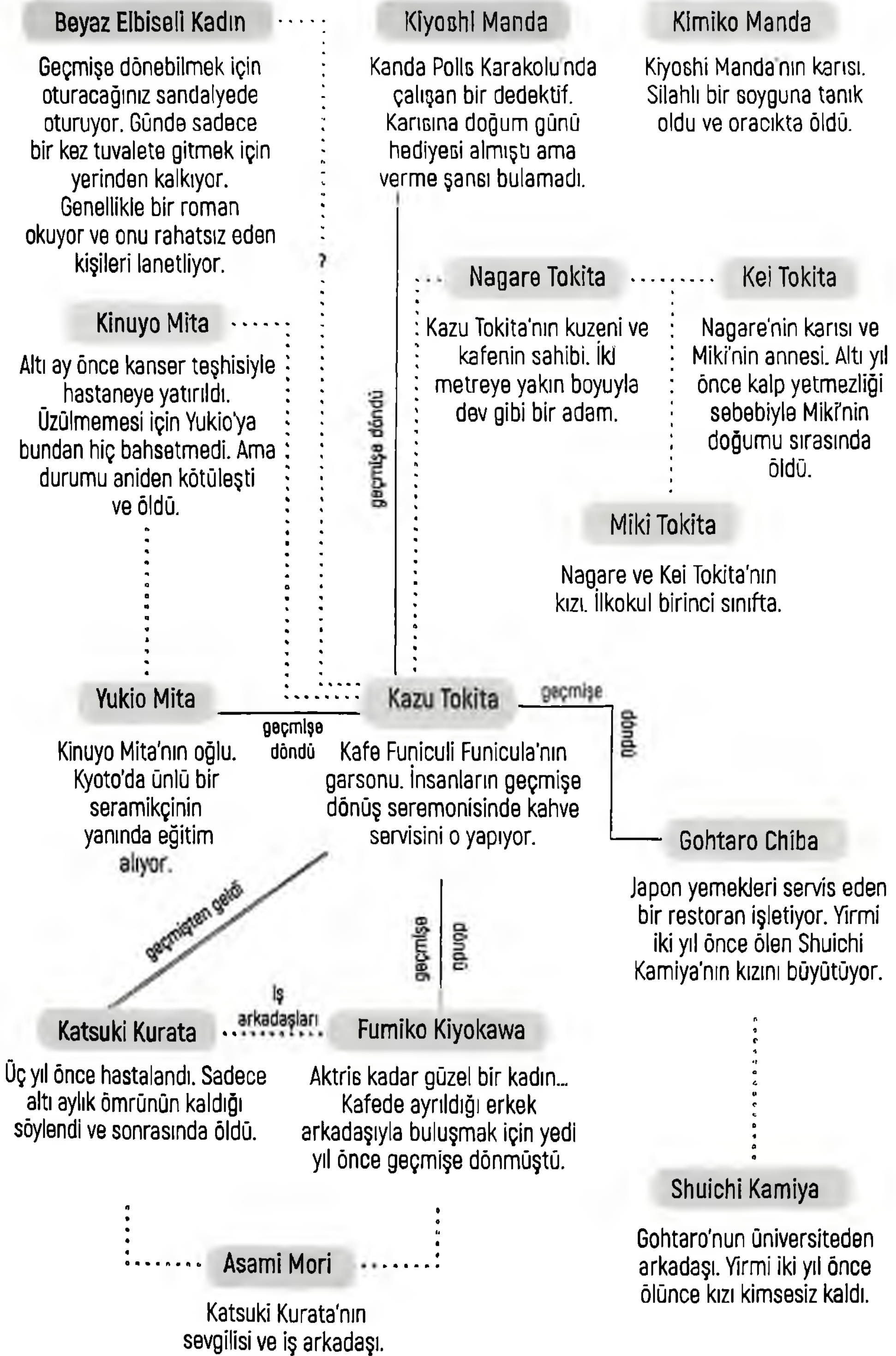
Duzenleme
Ny.ozlem

epsilon®

TOSHIKAZU KAWAGUCHI, 1971 yılında Japonya'nın Osaka kentinde dünyaya geldi. *Sonic Snail* adlı tiyatro grubunda yapımcılık, yönetmenlik ve oyun yazarlığı yaptı. Bir oyun yazarı olarak eserleri arasında *COUPLE*, *Sunset Song* ve *Family Time* bulunmaktadır. 10. Suginami Drama Festivali'nde Büyük Ödül'ü kazanan ilk romanı *Kahve Soğumadan Önce*, Kawaguchi'nin "1110 Productions" adlı oyunundan uyarlanmış, bu kitabı *Kahve Soğumadan Önce: Kafeden Hikâyeler* adlı romanı takip etmiştir.

Geçmişe gidebilseydiniz kiminle buluşmak isterdiniz?

Karakterlerin İlişki Haritası

İÇİNDEKİLER

I

Dost

Gohtaro Chiba yirmi iki yıldır kızına yalan söylüyordu.

Yazar Fyodor Dostoyevski'nin dediği gibi: "Hayattaki en zor şey yaşamak ve yalan söylemektir."

İnsanlar farklı nedenlerle yalan söylerler. Bazı yalanlar kişinin kendisini daha ilginç ya da hoş sunması için söylenirken diğerleri insanları aldatmak için söylenir. Yalanlar can yakabilir ama aynı zamanda kişinin başını dertten kurtarmasına da yardım edebilir. Yine de neden söylendiklerinden bağımsız olarak yalanlar çoğunlukla beraberinde pişmanlık getirir.

Gohtaro'nun durumu da böyleydi. Söylediği yalan onu rahatsız ediyordu. Müşterilerine zamanda geri gitme şansı sunan kafenin dışında bir ileri bir geri yürürken kendi kendine "Bu konuda asla yalan söylemek istemedim," diye mırıldanıyordu.

Kafe, Tokyo'nun merkezindeki Jimbocho İstasyonu'na birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Çoğunlukla ofislerin bulunduğu bir bölgedeki dar bir ara sokakta yer alan kafenin üzerinde "Funiculi Funicula" yazan ufacık bir tabelası vardı. Kafe bodrum katta olduğundan, bu tabela olmasa insanlar farkına bile varmadan yanından geçip giderdi.

Gohtaro merdivenlerden inip oymalarla süslenmiş bir kapıya vardı. Hâlâ kendi kendine mırıldanırken başını iki yana salladı ve arkasını dönüp basamakları çıkmaya başladı. Ama sonra düşünceli bir ifadeyle durdu. Bir süre basamakları inip çıkarak mekik dokudu.

"Neden kararınızı içeri girdikten sonra vermiyorsunuz?" dedi bir ses aniden.

Şaşkınlıkla başını çeviren Gohtaro orada duran ufak tefek bir kadın gördü. Beyaz gömleğinin üstüne siyah yelek giymişti ve garson önlüğü takıyordu. Gohtaro onun kafenin garsonu olduğunu hemen anladı.

"Ah, evet, şey..."

Gohtaro cevap vermeye çalışırken kadın yanından geçip aceleyle basamakları indi.

DİNG-DONG

Kadın kafeye girerken çan sesi havada asılı kaldı. Kadın onu kolundan tutup çevirmiş değildi ama Gohtaro yine de dönüp merdivenlerden aşağı indi. Sanki yüreğindekiler açığa çıkmış gibi, üzerine tuhaf bir sakinliğin yayıldığını hissetti.

İçeri girip girmeme konusunda tereddüt etmesinin sebebi bu kafenin gerçekten de "geçmişe dönebileceğin" *kafe* olduğundan emin olamamasıydı. Hikâyeye inanıp buraya gelmişti ama eski arkadaşının aktardığı söylentiler tamamen uydurmaysa yakında mahcup duruma düşecekti.

Geçmişe yolculuk gerçekse uyulması gereken bazı can sıkıcı kurallar olduğunu duymuştu. Bunlardan biri, geçmişteyken ne kadar çabalasanız da yapabileceğiniz hiçbir şeyin şimdiki zamanı değiştirmeyeceğiydi.

Gohtaro bunu ilk duyduğunda, *Eğer hiçbir şeyi değiştiremeyecekse kim geçmişe gitmek ister ki?* diye sormuştu kendine.

Yine de şimdi kafenin kapısı önünde durmuş, *Öyle bile olsa, geçmişe gitmek istiyorum*, diye düşünüyordu.

Az önce kadın zihnini mi okumuştu? Normalde böyle bir durumda, *İçeri gelmek istemez misiniz? Lütfen, buyurun*, demek daha uygun olurdu.

Ama o, bunun yerine şöyle demişti: "Neden kararınızı içeri girdikten sonra vermiyorsunuz?"

Belki de şunu söylemek istemişti: *Evet, geçmişe dönebilirsiniz ama gidip gitmemeyi seçmeden önce neden içeri girmiyorsunuz?*

En büyük gizemse kadının onun geliş sebebini nasıl anladığıydı. Yine de içinde bir umudun kıpırdandığını hissetti. Kadının beklenmedik yorumu, Gohtaro'nun karar vermesi için bir tetikleyici oldu. Elini uzattı, kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı.

DİNG-DONG

Gohtaro zamanda geriye gidilebileceğinin söylendiği kafeye girdi.

Gohtaro Chiba elli bir yaşındaydı, lise ve üniversitede ragbi oynadığından hâlâ iri yapılıydı. Bugün bile XXL beden bir takım elbise giyiyordu.

Bu yıl yirmi üç yaşına basacak olan kızı Haruka ile yaşıyordu. Bekâr bir ebeveyn olmanın zorluklarıyla kızını tek başına büyütmüştü. Kızına, "Annen sen küçükken bir hastalıktan öldü," demişti. Gohtaro, Büyük Tokyo bölgesinde Kamiya Diner adında mütevazi bir restoran işletiyordu. Yemeklerin pilav, çorba ve garnitürlerle servis edildiği restoranda Haruka da ona yardım ediyordu.

İki metre yüksekliğindeki ahşap kapıyı açıp kafeye girdikten sonra hâlâ geçmesi gereken küçük bir koridor vardı. Hemen karşısında tuvalet kapısı duruyordu, sağındaki duvarın ortasındaysa kafenin girişi vardı. Kafenin içine girdiğinde bar sandalyelerinden birinde oturan bir kadın gördü. Kadın anında seslendi: "Kazu... müşteri!"

Kadının yanında ilkokul çağında görünen bir oğlan çocuğu oturuyordu. Karşı uçtaki masada kısa kollu, beyaz elbise giymiş bir kadın vardı. Etrafında olan bitene hayli kayıtsız görünen soluk tenli kadın sessizce kitap okuyordu.

"Garson az önce alışverişten döndü, sen otur. O da birazdan gelir."

Yabancılarla formaliteleri pek umursamadığı belli olan kadın, Gohtaro ile sanki tanıdık bir simaymış gibi rahat konuşmuştu. Kafenin müdavimi gibi görünüyordu. Gohtaro bir şey söylemek yerine başını hafifçe sallayarak teşekkür etti. Kadının, *Bana bu kafe ile ilgili her şeyi sorabilirsin,* der gibi bir ifadeyle kendisine baktığını hissetti. Ama fark etmemiş gibi yapmayı seçip girişe en yakın masaya oturdu. Etrafına baktı. Zeminden tavana kadar uzanan büyük antika duvar saatleri vardı. İki doğal ahşap kirişin kesiştiği yere asılı tavan vantilatörü hafifçe dönüyordu. Kavrulmuş soya unu *kinako* gibi taba rengindeki alçı sıvadan yapılan duvarların her yerine, yılların etkisiyle, göze çarpmayan lekeler yayılmıştı, burası oldukça eski görünüyordu. Tavandan sarkan avizelerle aydınlanan penceresiz bodrum katı oldukça loştu. Aydınlatma düzeni, içeriyi belirgin bir sepya tonuna boyuyordu.

"Merhaba, hoş geldiniz!"

Merdivenlerde onunla konuşan kadın arka odadan çıktı ve Gohtaro'nun önüne bir bardak su koydu.

Kadının adı Kazu Tokita'ydı. Orta uzunlukta saçları ensesinde toplanmıştı, beyaz gömleğinin üstüne siyah bir

papyon takmış ve siyah bir yelek giymişti, belinde garson önlüğü vardı. Kazu, Funiculi Funicula'nın garsonuydu. Badem şeklindeki gözleriyle oldukça güzel bir yüzü vardı ama akılda kalıcı bir çarpıcılığı yoktu. Onunla tanıştıktan hemen sonra gözlerinizi kapatsanız ve ne gördüğünüzü hatırlamaya çalışsanız aklınıza hiçbir şey gelmezdi. Kalabalığın içine kolaylıkla karışabilecek insanlardandı. Bu yıl yirmi dokuz yaşına girecekti.

"Ah... şey... Burası... şu şey..."

Gohtaro, geçmişe dönme konusunu nasıl açacağını hiç bilmiyordu. Kazu onun bocalamasını sakince izledi. Mutfağa doğru dönerken sordu: "Hangi zamana dönmek istiyorsun?"

Mutfaktan sifon yöntemiyle hazırlanan kahvenin şırıltısı geliyordu.

Bu garson zihin okuyor olmalı...

Kahvenin hafif aroması odaya yayılırken, Gohtaro'nun o günle ilgili anıları canlandı.

Gohtaro, yedi yıl aradan sonra ilk kez tam da bu kafenin önünde Shuichi Kamiya ile karşılaşmıştı. İkisi üniversitede aynı takımda ragbi oynamıştı.

O sıralarda Gohtaro evsiz ve meteliksizdi, iflas eden bir arkadaşının kredi borcunun kefili olduğu için tüm mal varlığına el koyulmuştu. Giysileri kirliydi ve kokuyordu.

Her şeye rağmen Shuichi onun görünüşünden tiksinmek yerine, yeniden karşılaştıklarına gerçekten memnun olmuş gibi görünüyordu. Gohtaro'yu kafeye davet etmiş ve başına gelenleri dinledikten sonra ona şu teklifi sunmuştu: "Gel ve restoranımda çalış."

Mezun olduktan sonra, Shuichi'nin ragbi yeteneği Osaka'da kurumsal bir ligdeki bir şirket tarafından keşfedilmişti ancak henüz bir yıl bile oynayamamışken geçirdiği sakatlık nedeniyle kariyeri yarıda kalmıştı. Bunun ardından restoran zinciri işleten bir şirkette çalışmaya başlamıştı. Her daim iyimserliğini koruyan Shuichi bu aksiliği bir fırsat olarak görmüş, herkesten iki-üç kat daha çok çalışarak yedi satış noktasmdan sorumlu müdür olmuştu. Evlendikten sonra kendi işini kurmaya karar vermişti. Küçük bir Japon restoranıyla işe başlamış ve orada karısıyla birlikte çalışmıştı. Gohtaro'ya restoranın artık daha yoğun olduğunu ve biraz yardımın harika olacağını söylemişti.

"Teklifimi kabul edersen bana da iyilik etmiş olacaksın."

Yoksullukla tükenen ve tüm umudunu yitirmiş olan Gohtaro, minnettarlıkla gözyaşlarına boğulmuş, başını sallayarak onaylamıştı. "Tamam! Yapacağım."

Shuichi aniden kalkarken sandalyesi gıcırdamıştı. Neşeyle gülümseyip "Ah, karımı ve kızımı görene kadar bekle," demişti.

Hiç evlenmemiş olan Gohtaro, Shuichi'nin bir kızı olduğunu duyunca şaşırmıştı.

"Kızın mı?" diye sormuştu gözlerini kocaman açarak.

"Evet, daha yeni doğdu ve çok tatlı!"

Shuichi, Gohtaro'nun cevabından memnun bir hâlde, adisyonu alıp yazarkasanın önüne doğru yürümüştü. "Pardon, ödeme yapacaktım."

Kasada, henüz lise çağında olduğu belli bir delikanlı duruyordu. Çok uzun boyluydu, neredeyse iki metreydi ve dalgın bakan, küçük, badem gözleri vardı.

"Yedi yüz altmış yen."

"Buradan alın lütfen."

Gohtaro ve Shuichi ragbi oyuncusuydu ve çoğu kişiden daha yapılıydı ama ikisi de önce karşılarında duran genç

adama, ardından birbirlerine bakıp gülmüş ve muhtemelen ikisi de aynı şeyi düşünmüştü: *Bu adam ragbi için yaratılmış.*

"Buyurun, paranızın üstü."

Shuichi bozuklukları alıp çıkışa doğru ilerlemişti.

Evsiz kalmadan önce Gohtaro'nun durumu iyiydi, babasından kalan ve yılda yüz milyon yenden fazla kazanan bir şirketi yönetiyordu. Gohtaro iyi biriydi ama para insanları değiştiriyordu. Para kazandıkça keyfi yerine gelmiş, savurganlık yapmaya başlamıştı. *Paran varsa istediğin her şeyi yapabilirsin*, diye düşündüğü bir noktaya gelmişti. Ancak kredisine kefil olduğu arkadaşının şirketi iflas etmiş ve ardında bıraktığı borç yükü nedeniyle Gohtaro'nun şirketi de batmıştı. Parası bittiğinde etrafındaki herkes birdenbire onu dışlamaya başlamıştı. Gohtaro, arkadaşı sandığı kişiler tarafından yalnız bırakılmıştı, hatta içlerinden biri açıkça yüzüne "Para olmadan ne işe yararsın ki?" demişti.

Ama Shuichi farklıydı, her şeyini kaybeden Gohtaro'ya önemli biri gibi davranmıştı. Zorda olan birine karşılık beklemeden yardım eden insanlar nadir bulunuyordu ve Shuichi Kamiya öyle biriydi. Shuichi'nin peşi sıra kafeden çıkan Gohtaro karar vermişti: *Bu iyiliği karşılıksız bırakmayacağım!*

DİNG-DONG

"Bu yirmi iki yıl önceydi."

Gohtaro Chiba önündeki bardağa uzandı. Kuruyan boğazını ıslattıktan sonra iç çekti. Elli bir yaşında birine göre genç dursa da koyu renk saçlarının arasına gizlenmiş gri tutamlar görünür olmaya başlamıştı.

"Ve işte böylece Shuichi için çalışmaya başladım. Tüm gücümle çabalayıp işi elimden geldiğince çabuk öğrendim. Ama bir yıl sonra bir trafik kazası oldu. Shuichi ve karısı..."

Yirmi yıldan fazla olmuştu ama yaşananların sarsıcı etkisini üzerinden atamamıştı. Gözleri kızardı ve kelimeler boğazında tıkandı.

Hüüüüüüp!

Tezgâhta oturan çocuk pipetiyle portakal suyunun dibinde kalanları gürültüyle çekmeye başladı.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Kazu sakince, yaptığı işi bırakmadan. Sohbet ne kadar ciddi olursa olsun ses tonunu hiç değiştirmezdi. Onun tarzı buydu, belki de insanlarla arasına mesafe koyma biçimiydi.

"Shuichi'nin kızı kurtuldu ve ben onu büyütmeye karar verdim."

Gohtaro kendi kendine mırıldanıyor gibi bakışlarını yere indirip bir şeyler söyledi. Ardından yavaşça ayağa kalktı.

"Sana yalvarıyorum. Lütfen yirmi yıl önceki o güne geri dönmeme izin ver."

Bedenini neredeyse dik açı oluşturacak biçimde iyice eğdi, başıysa daha da aşağıdaydı.

Burası kafe Funiculi Funicula'ydı. On yıl kadar önce, zamanda geriye gidebileceğiniz tek kafe olarak efsaneleşmişti. Şehir efsaneleri genelde uydurma olurdu ama bu kafede gerçekten geçmişe dönebileceğiniz söyleniyordu.

Bugün bile, ayrıldığı erkek arkadaşını görmeye giden bir kadın ya da araba kazasında kaybettiği kız kardeşini görmeye giden bir abla ve hafızasını kaybeden kocasını görmek için geçmişe yolculuk yapan bir eş olduğuyla ilgili türlü hikâyeler anlatılıyordu.

Ancak geçmişe gidebilmek için oldukça sinir bozucu bazı kurallara uymanız gerekiyordu.

Birinci Kural: Geçmişte sadece kafeyi ziyaret eden kişilerle buluşabilirdiniz. Buluşmak istediğiniz kişi kafeye hiç gelmediyse geçmişe dönebilir ama onunla buluşamazdınız. Diğer bir deyişle, Japonya'nın uzaklarından buraya gelen ziyaretçiler, bu durumda boşa çaba sarf etmiş olurlardı.

İkinci Kural: Geçmişteyken, şimdiki zamanı değiştirmek adına yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Bu kuralı duymak çoğu kişi için hayal kırıklığı yaratıyor ve doğal olarak üzülerek gidiyorlardı. Bunun nedeni, geçmişe dönmek isteyen insanların çoğunun geçmişte yaptıklarını değiştirmek istemesiydi. Gerçekliği değiştiremeyeceğini anladıktan sonra zamanda geriye gitmek isteyen müşteri sayısı oldukça azdı.

Üçüncü Kural: Sizi zamanda geriye götürebilecek tek bir sandalye vardı. Ama o sandalyede başka bir müşteri oturuyordu. Siz sadece o müşteri tuvalete gittiğinde sandalyeye oturabilirdiniz. O müşteri, günde yalnızca bir kez tuvalete gidiyordu ama kimse zamanını bilmiyordu.

Dördüncü Kural: Geçmişteyken sandalyeden kalkamazdınız. Eğer kalkarsanız zorla şimdiki zamana geri döndürülüyordunuz. Bu da geçmişe döndüğünüzde kafeden ayrılamayacağınız anlamına geliyordu.

Beşinci Kural: Geçmişteki süreniz kahveniz fincana doldurulduğu anda başlıyordu ve kahve soğumadan son buluyordu. Dahası, kahve herhangi biri tarafından değil, Kazı Tokita tarafından servis edilmeliydi.

Bu zorlayıcı kurallara rağmen efsaneyi duyup kafeye gelen ve geçmişe dönmeyi isteyen müşteriler vardı.

Gohtaro da onlardan biriydi.

"Diyelim ki geçmişe döndün, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu içeri girdiğinde ona oturmasını söyleyen kadın.

Onun adı Kyoko Kijima'ydı. Tam zamanlı bir eş, anne ve kafenin müdavimiydi. O sırada kafede olması tamamen tesadüftü ama Gohtaro'ya yoğun bir merakla bakıyordu. Belki de Gohtaro, geçmişe dönmek istediğine şahit olduğu ilk müşteriydi. "Sorduğum için bağışla ama kaç yaşındasın?"

"Elli bir yaşındayım."

Gohtaro soruyu, *Senin yaşındaki bir adam neden zamanda geri gitmek konusunda zırvalayıp duruyor ki?* gibisinden bir eleştiri olarak almışa benziyordu. Sandalyeye çöküp birbirine kenetlediği ellerine baktı.

"...Üzgünüm. Ama sence de bu biraz ürkütücü değil mi? Shuichi ya da adı her neyse, hiç beklemezken aniden yirmi iki yıl yaşlı hâlini karşısında mı bulacak?"

Gohtaro başını kaldırmadı.

Kyoko devam etti. "Sence de bu biraz tuhaf olmaz mı?"

Onaylaması için tezgâhın diğer tarafındaki Kazu'ya baktı.

"Evet, belki," diye cevapladı Kazu, pek aynı fikirde olmadığını belli eden bir tavırla.

"Hey anne, kahve soğumayacak mı?" diye mırıldandı portakal suyu bittiği için kıpırdanmaya başlayan çocuk. Onun adı Yohsuke Kijima'ydı. Kyoko'nun oğluydu ve bu bahar dördüncü sınıfa başlayacaktı. Orta uzunluktaki saçları dağınıktı, yüzü güneşten yanmıştı, sırtında 9 rakamı olan "MEITOKU FC" yazılı bir forma giymişti. Yohsuke tam bir futbol delisiydi.

Tezgâhta, Kyoko'nun yanında kesekâğıdında duran paket kahveden bahsediyordu.

"Ah, sorun değil. Büyükanne zaten sıcak içeceklerden nefret ediyor," dedi Kyoko ve Yohsuke'ye doğru eğilip kulağına "Biraz daha bekleyip gideriz, tamam mı?" diye fısıldadı.

Bir cevap vermesini bekleyerek Gohtaro'ya baktı.

Gohtaro doğruldu, daha sakin görünüyordu.

"Evet, sanırım bu onu ürkütürdü," diye itiraf etti.

"A-ha," dedi Kyoko bilmiş bir tavırla başını sallarken. Kazu, onları dinlerken Yohsuke'ye yeni bir bardak portakal suyu uzattı. Çocuk başını sallayıp teşekkür ederek sessizce kabul etti.

"Zamanda geriye gidebilme meselesi doğruysa, Shuichi'ye gerçekten söylemek istediğim bir şey var."

Soruyu soran Kyoko olsa da Gohtaro, Kazu'ya bakarak cevap verdi ama sözleri garsonun ifadesini değiştirmedi.

Her zamanki ilgisiz bakışlarıyla tezgâhın arkasından çıktı ve adamın karşısında durdu.

Ara sıra Gohtaro gibi müşteriler zamanda geriye yolculuk yapılabildiği söylentilerini duyup kafeye gelirdi, Kazu da onlara hep aynı şekilde karşılık verirdi.

"Kuralları biliyor musun?" diye sordu kısaca. Kurallar hakkında hiçbir fikri olmadan gelen müşteriler vardı.

"Az çok..." diye cevap verdi Gohtaro tereddütle.

"Az çok mu?" diye bağırdı Kyoko. O an kafede bulunan insanlar içinde heyecanlı olan tek kişi oydu. Kazu hiçbir şey demeden Kyoko'ya baktı sonra yine başını Gohtaro'ya çevirdi. *Soruyu cevapla.*

Gohtaro özür diler gibi omuzlarını silkti. "Bir sandalyeye oturuyorsun, biri sana kahve yapıyor ve geçmişe dönüyorsun... Duyduklarım bu kadar," diye cevap verdi kekeleyerek. Gerginliği ağzını kurutmuş olacak ki önünde duran bardağa uzandı.

"Bu biraz kısaltılmış hâli... Nereden duydun?" diye sordu Kyoko.

"Shuichi'den."

"Demek Shuichi'den duydun...Öyle mi? Yani bunu yirmi iki yıl önce öğrendiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, bu kafeye ilk geldiğimde Shuichi'den duymuştum. Efsaneyi biliyor olmalı."

"Anlıyorum..."

"Dolayısıyla daha yaşlı hâlimle aniden ortaya çıksam da Shuichi'yi ürkütmem dışında sorun olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Kyoko'nun sorusuna geri dönerek.

"Sen ne düşünüyorsun Kazu?"

Kyoko sanki geçmişe dönme kararı sadece ona ve Kazu'ya aitmiş gibi konuşuyordu. Kazu yorum yapmadı. Bunun yerine sakin ama ciddi bir ifadeyle konuştu.

"Geçmişe dönsen bile gerçekliğin değişmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Kazu'nun söylemek istediği şuydu: *Arkadaşının ölmesini engelleyemezsin!*

Müşterilerin çoğu geçmişe dönüp birini ölümden kurtarma umuduyla kafeye geliyordu. Kazu da her seferinde bu kuralı açıklıyordu.

Bunun nedeni insanların değer verdikleri birini kaybetmiş olmalarına kayıtsız kalması değildi; kim olursanız olun, sebep ne olursa olsun, bu kuralı bozmanın yolu yoktu.

Kazu'nun söylediklerini dinleyen Gohtaro herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermedi.

"Bunun farkındayım," diye cevapladı sakin ve yumuşak bir sesle.

DİNG-DONG

Kapının zili çaldı. Gelen bir kızdı. Kazu onu görünce *Merhaba, hoş geldiniz,* demek yerine, "Evine hoş geldin!" dedi.

Kızın adı Miki Tokita'ydı, kafenin sahibi Nagare Tokita'nın kızıydı. Parlak kırmızı renkte bir ilkokul sırt çantası olan *randoseru*'yu gururla taşıyordu.

Miki, kafede yankılanan yüksek bir sesle, "*Moi** geri döndü, canlarım!" diye duyurdu.

"Selam Miki, tatlım! O harika *randoseru*'yu nereden aldın?" diye sordu Kyoko.

"*Moi* için o aldı!" diyen Miki gülümseyerek Kazu'yu işaret etti.

"Vay canına! Harika görünüyor!" diye iltifat etti Kyoko.

Kyoko, Kazu'ya baktı. "Okul yarın başlamıyor mu?" diye sordu kısık sesle.

Niyeti Miki'nin davranışını eleştirmek ya da onunla dalga geçmek değildi. Aslında Miki'nin yepyeni bir *randoseru* aldığı için çok mutlu olması ve onu sırtına takıp mahallede dolaşması Kyoko'yu gülümsetmişti.

"Evet, yarın," derken Kazu'nun da dudakları bir gülümsemeyle büzüldü.

"Madam Kinuyo nasıl? İyi mi?" diye sordu Miki, konuşmaya devam ederken sesi hâlâ kafenin içinde yankılanmaya yetecek kadar yüksekti.

"Bayan Kinuyo iyi! Bugün kafeye yine babanın yaptığı kahve ve sandviçlerden almaya geldik," dedi Kyoko yanındaki paketi kaldırıp. Yandaki sandalyede oturan Yohsuke, Miki'ye sırtım dönüp ikinci portakal suyunu yavaşça yudumladı.

"Bayan Kinuyo babamın sandviçlerini yemekten hâlâ bıkmadı mı? Her gün yiyor onları."

"Bayan Kinuyo babanın sandviçlerini ve kahvesini çok sevdiğini söylüyor."

"Neden, bilmiyorum... Babamın sandviçleri o kadar da lezzetli değil," diyen Miki hâlâ yüksek sesle konuşuyordu.

Konuşmayı duyan dev bir figür mutfaktan çıktı.

"Hey, hey! Sen kimin sandviçlerine berbat dedin?" Bu, kafenin sahibi ve Miki'nin babası Nagare'ydi. Miki'nin

---

* (Fr.) Ben. (e.n.)

annesi Kei artık hayatta değildi. Güçsüz bir kalbi vardı ve altı yıl önce Miki'yi doğurduktan sonra ölmüştü.

"Eyvah, pekâlâ canlarım, sanırım *moi* şimdi gidecek," dedi Miki abartılı bir tavırla. Kyoko'ya başını eğip selam verdikten sonra arka odaya doğru koştu.

"*Moi*...?"

Kyoko, *Bunu nereden öğrendi?* der gibi Nagare'ye baktı.

Nagare omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Kyoko ve Nagare'ye göz ucuyla bakan Yohsuke annesinin kolunu dürtmeye başladı.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu, sesi beklemekten sıkılmış gibi çıkmıştı.

"Ah, biz de gidiyorduk, değil mi?" diyerek artık gitmeleri gerektiğini kabul eden Kyoko bar sandalyesinden kalktı.

"Pekâlâ, artık *moi* için de gitme vakti canlarım," dedi Kyoko, Miki'yi taklit ederek.

Kesekâğıdını Yohsuke'ye verdi, adisyona bakmadan sandviç, kahve ve Kazu'nun doldurduğu ikinci portakal suyunun parasını tezgâha bıraktı.

"İkinci portakal suyu ikramdı," diyen Kazu içeceğin parasını bırakarak kasanın tuşlarına gürültüyle basmaya başladı.

"Hayır, hayır. Ödeyeceğim."

"Sipariş etmediğin şeyi ödemezsin. Ben ikram ettim."

Kyoko tezgâhta duran parayı almak istemedi ama Kazu geri kalan tutarı çoktan kasaya koymuştu. Fişi Kyoko'ya uzattı.

"Ah... Peki."

Kyoko içeceğin parasını ödemediği için huzursuz olmuştu ama Kazu'nun parayı kabul etmeyeceğini de biliyordu.

"Pekâlâ, madem öyle diyorsun," deyip bir portakal suyunun parasını tezgâhtan aldı. "Teşekkür ederim." Parayı cüzdanına koydu.

"Kinuyo ustaya sevgilerimi ilet," dedi Kazu ve nazikçe başını eğdi.

Kinuyo, yedi yaşından beri Kazu'ya resim yapmayı öğretiyordu. Güzel Sanatlar Fakültesi'ne gitmesi için Kazu'yu teşvik eden Kinuyo'ydu. Kazu mezun olduktan sonra Kinuyo'nun resim okulunda yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Şimdi Kinuyo hastanede olduğundan tüm dersleri Kazu veriyordu.

"Burada işinin yoğun olduğunu biliyorum, yine de bu hafta tüm resim derslerine girdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette, sorun değil," diye yanıtladı Kazu.

"Portakal suyu için teşekkürler," diyen Yohsuke tezgâhın arkasında duran Kazu ve Nagare'ye başını salladı. Kafeden ilk Yohsuke çıktı.

DİNG-DONG

"Pekâlâ, ben de gidiyorum."

Kyoko el salladı ve Yohsuke'nin ardından kapıdan çıktı.

DİNG-DONG

İkisinin kafeden gitmesiyle canlı atmosfer yerini sessizliğe bıraktı. Kafede müzik çalmıyordu, bu da kimse konuşmadığında beyaz elbiseli kadının romanın sayfalarını çevirdiğini duyabileceğiniz anlamına geliyordu.

"Kinuyo'nun iyi olduğunu nasıl söyleyebilirler?" diye sordu Nagare bir bardağı parlatırken, ses tonu kendi kendine konuşur gibiydi. Kazu bir kez, yavaşça başını salladı ama cevap vermedi.

"Anladım," dedi Nagare usulca, ardından arka odaya giderek gözden kayboldu.

Kafede sadece Gohtaro ve beyaz elbiseli kadın kaldı.

Kazu tezgâhın arkasında her zamanki gibi ortalığı topluyordu.

"Eğer sizin için de uygunsa şimdi daha fazlasını dinlemek isterim."

Kazu, Gohtaro'nun geçmişe dönme arzusunun nedenini dinlemeye hazırdı.

Gohtaro bir an için Kazu'ya baktı, ardından hemen gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes aldı.

"Aslında," diye başlarken daha önce nedenlerini özellikle açıklamadığını ima eder gibiydi. Ne de olsa Kyoko herhangi biriydi ve konu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ama şimdi beyaz elbiseli kadın dışında sadece Gohtaro ve Kazu vardı. Gohtaro tereddütle açıklamaya başladı.

"Kızım evleniyor."

"Evleniyor mu?"

"Evet, demek istediğim... Aslında o Shuichi'nin kızı," diye geveledi. "Kızıma gerçek babasının kim olduğunu göstermek istiyorum." Takım elbisesinin cebinden oldukça ince dijital bir kamera çıkardı. "Düşündüm ki ona Shuichi'den bir mesaj kaydedebilirsem..." Sesi yalnız ve kederliydi.

Kazu adama baktı. "Sonrasında ne olacak?" diye sordu usulca. Kızına gerçek babası olmadığını açıkladıktan sonra ne olacağını öğrenmek istiyordu.

Gohtaro kalbine bir acının saplandığını hissetti.

Bu garson yalanlarla kandırılamaz.

Boşluğa bakarken sanki cevabı önden hazırlamış gibi konuştu. "Sadece rolümün bitmek üzere olduğunu görebiliyorum," dedi kaderine boyun eğer bir sesle.

Gohtaro ve Shuichi üniversitede aynı ragbi takımında oynamışlardı ama birbirlerini ilkokulda ragbi antrenmanları-

na başladıklarından beri tanıyorlardı. İkisi farklı takımlardaydı ama zaman zaman maçlarda karşılaşıyorlardı. Başta birbirlerinin farkında değillerdi elbette. Ortaokul ve lise boyunca kendi okullarının takımlarında oynamış, resmi maçlarda rakip olmuşlar ve böylece yavaş yavaş birbirlerini fark etmeye başlamışlardı.

Tesadüf eseri ikisi de aynı üniversiteye girmiş ve takım arkadaşı olmuşlardı. Gohtaro *fullback** Shuichi ise *fly-half*** pozisyonunda oynuyordu.

Fly-half pozisyonunda oynayan oyuncu 10 numaralı formayı giyiyordu ve ragbinin yıldız oyuncusuydu. Beyzbolda vuruş sıralamasında dördüncü oyuncu ya da atıcı, futbolda forvet gibiydi. Shuichi de *fly-half* olarak harikaydı ve maç sırasında geleceği görebiliyormuş gibi sergilediği mucizevi oyunu yüzünden "Kahin Shuichi" lakabını almıştı.

Bir ragbi takımında on beş oyuncu ve on pozisyon vardı. Shuichi diğer oyuncuların güçlü ve zayıf yönlerini görürdü, onları nasıl kullanacağını ya da hangi oyuncudan hangi pozisyonda faydalanacağını anlama yeteneğine de sahipti. Bu durum, üniversite ragbi kulübündeki kıdemli oyuncuların mutlak güvenini kazanmasına, onu takım kaptanı adayı olarak görmelerine neden olmuştu.

Diğer yandan Gohtaro, ilkokulda ragbi oynamaya başladığından beri çeşitli pozisyonları denemişti. İnsanların isteklerine kolaylıkla hayır diyebilen biri olmadığından sıklıkla takımda eksik olan oyuncunun yerini dolduruyordu. Sürekli pozisyon değiştiren Gohtaro için en iyi pozisyonun *fullback* olduğuna karar veren Shuichi olmuştu. *Fullback,* savunmadaki en son kişiydi, bu yüzden de çok önemliydi. Rakiplerden biri takımın savunma hattını geçmeyi başardı-

* (İng.) "En geride savunma yapan oyuncu" anlamına gelen ragbi terimi. (ç.n.)
** (İng.) "Oyun içinde en fazla koşan oyuncu" anlamına gelen ragbi terimi. (ç.n.)

ğında Gohtaro'nun görevi etkili bir müdahaleyle onu durdurmak ve skor çizgisini geçmesini engellemekti. Shuichi üstün müdahale yeteneğinden dolayı Gohtaro'nun *fullback* olarak oynamasını istemişti. Ortaokul ve lisede resmi maçlarda Gohtaro'ya karşı oynarken bir kez bile onu geçememişti. Takım, Gohtaro'nun etkili müdahalesine sahip olursa o zaman kesinlikle endişelenecek bir şey kalmayacaktı. Gohtaro, Shuichi'nin riskli hücum oyunlarına olanak sağlayacak çelik duvar savunmasıydı.

Maça çıkmadan önce Shuichi sıklıkla, *Arkayı sana bıraktığımda güvenebileceğim biri olduğunu biliyorum,* derdi.

Sonra, üniversiteden mezun olduktan yedi yıl sonra ikisi tesadüfen karşılaşmışlardı.

Kafeden ayrıldıktan sonra birlikte Shuichi'nin evine gitmişlerdi. Orada onları Yoko ve yeni doğan kızları Haruka karşılamıştı. Gohtaro için banyonun çoktan hazırlandığına bakılırsa Shuichi yolda Yoko'yu aramış olmalıydı.

Yoko hâlâ yıkanmamış ve ter kokan Gohtaro'yu sıcacık bir gülümseme ile selamlamıştı. "Demek Fullback Gohtaro sensin. Shuichi senden çok bahseder."

Osako doğumlu Yoko, Shuichi'den daha da iyiliksever bir insandı. Uyanık olduğu saatleri sohbet ederek geçirir ve esprileriyle insanları güldürmekten keyif alırdı. Hızlı düşünen ve çözüm üreten bir yapısı vardı. Bir günden daha kısa süre içinde Gohtaro'ya hem kalacak bir yer hem de temiz giysiler bulmuştu.

Şirketini kaybettikten sonra Gohtaro insanlara olan güvenini de kaybetmişti ama Shuichi'nin restoranında çalışmaya başladıktan sadece iki ay sonra canlı ve neşeli hâline geri dönmüştü.

Yoko, restoran müdavimlerle dolduğunda Gohtaro'yu, "Üniversitedeyken eşimin en güvendiği oyuncuydu," diyerek överdi.

Gohtaro bu durumdan utansa da yüzüne bir gülümseme yayılırdı. Bir keresinde "Bir sonraki görevim, aynı itibarı buradaki çalışmalarımla kazanmak," diye ekleyen Gohtaro gelecek vizyonunu gözler önüne sermişti.

Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

Bir öğleden sonra Yoko başında şiddetli bir ağrı olduğunu söylemiş, Shuichi de onu hastaneye götürmeye karar vermişti. Restoranı kapatmak istememişlerdi, bu yüzden Gohtaro bir yandan Haruka'ya göz kulak olup bir yandan da restoranla ilgilenecekti. O gün kiraz çiçeklerinin yaprakları, masmavi ve bulutsuz gökyüzünün altında bir kar fırtınası gibi uçuşuyordu.

Aceleyle restorandan çıkan Shuichi el sallarken "Benim için Haruka'ya göz kulak ol," demişti.

Bu, Gohtaro'nun onu son görüşüydü.

Shuichi ve Yoko'nun anne-babası ve büyükanne ve büyükbabası da çoktan ölmüş, böylece bir yaşındaki Haruka bu dünyada kimsesiz kalmıştı.

Shuichi'nin cenazesinde, ebeveynlerinin ikisinin de öldüğünü anlayamayacak kadar küçük olan Haruka'nın gülümseyen yüzüne bakan Gohtaro, onu büyütmeye o anda karar vermişti.

Dong, dong, dong...

Bir duvar saatinin gongu sekiz kez çaldı.

Bu sesle ürken Gohtaro başını kaldırdı. Gözkapakları ağırlaşmış, görüşü bulanıklaşmıştı.

"Ben neredeyim?"

Etrafına bakınca şapkalı avizelerin sepya tonlarına boyadığı kafenin içini gördü. Tavandan sarkan bir vantilatör

yavaşça dönüyordu. Sütunlar ve kirişler koyu kahverengiydi. Duvarda büyük ve çok eski oldukları belli üç ayrı saat vardı.

Uyuyakaldığını anlaması biraz zaman aldı. Kafede beyaz elbiseli kadından başka kimse yoktu.

Kendini toplamak için elleriyle yanaklarına vurdu. Bu sırada Kazu'nun ona söylediği şeyi hatırladı: "Geçmişe dönmek için kullanacağınız sandalyenin ne zaman boşalacağını bilmiyoruz." Sonrasında uyuyakalmış olmalıydı.

Az önce geçmişe dönmek gibi önemli bir karar vermişken öylece uykuya dalmış olması tuhaf görünüyordu. Ayrıca onu bu hâlde yalnız bırakan garsondan da şüphelenmeden edemedi.

Gohtaro ayağa kalktı ve arka odaya doğru seslendi.

"Merhaba... Orada kimse var mı?"

Cevap veren olmadı.

Saati kontrol etmek için duvardaki saatlerden birine baktı, sonrasında hemen kol saatini kontrol etti. Kafeye gelen müşterilerin dikkatini çeken ilk tuhaf şey, duvar saatleriydi. Her biri farklı bir zamanı gösteriyordu.

Görünüşe göre iki uçtaki duvar saatleri bozuktu. Biri çok hızlı, diğeri yavaş ilerliyordu. Onları düzeltmek adına pek çok girişimde bulunulmuş ama sonuç alınamamıştı.

"20:12..."

Gohtaro beyaz elbiseli kadının oturduğu yere baktı.

Shuichi'den bu kafeyle ilgili dinlediği hikâyeler arasında aklında kalan bir tane vardı: *Seni geçmişe döndüren sandalyede bir hayalet oturuyor.*

Bu bilgi oldukça mantıksız ve inanılması imkânsızdı. Muhtemelen aklında kalmasının nedeni buydu.

Gohtaro'nun bakışlarının farkında olmayan kadın, mutlak bir odaklanmayla romanını okuyordu.

Gohtaro kadının yüzüne bakarken sanki onu tanıyormuş, daha önce bir yerlerde karşılaşmışlar gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Ancak o gerçekten bir hayaletse bunun doğru olması mümkün değildi, bu yüzden Gohtaro bu fikri aklından uzaklaştırdı.

Flap.

Beyaz elbiseli kadın birden kitabını kapattı, çıkan ses sessiz kafenin içinde yankılandı. Kadının beklenmedik hareketiyle Gohtaro'nun kalbi neredeyse ağzından çıkacaktı, az kalsın bar sandalyesinden düşüverecekti hatta. Kadın sıradan bir müşteri olsa, hareketi Gohtaro'yu bu kadar ürkütmezdi muhtemelen ama kadının bir hayalet olduğu söylenmişti... Elbette Gohtaro buna inanmıyordu, ama "hayalet=ürpertici" imajı zihne bir kez yerleştikten sonra kolayca unutulmuyordu.

Bir an için donakalan Gohtaro sırtına soğuk bir ıslaklığın yayıldığını hissetti. Kadın, Gohtaro'nun verdiği tepkiyi görmezden gelip ses çıkarmadan ayağa kalktı. Sandalyesinden uzaklaşıp sessizce girişe doğru yürürken okuduğu romana onun için çok değerliymiş gibi sıkıca sarılmıştı.

Kalbi güm güm atan Gohtaro kadının yanından geçişini izledi.

Kadın girişten geçip sağa dönerek gözden kayboldu. O tarafta sadece tuvalet vardı.

Tuvalete giden bir hayalet mi?

Gohtaro başını eğip kadının kalktığı yere baktı. Onu zamanda geri götürecek sandalye artık boştu.

Yavaş adımlarla sandalyeye doğru yürürken, elbiseli kadının aniden şeytani bir yüz ifadesiyle ortaya çıkacağını düşünerek temkinli davranıyordu.

Yakından bakıp inceleyince bunun sıradışı özellikleri olmayan, basit bir sandalye olduğunu gördü. Sandalyenin

zarif kabriyole bacakları vardı, oturma yeri ve sırtı soluk yosun yeşili kumaşla kaplanmıştı. Gohtaro antika konusunda bir uzman değildi ama bu sandalyenin çok para edeceğinden emindi.

Eğer bu sandalyeye oturursam...

Çekine çekine bir elini üzerine koyduğu anda arka odadan birinin terliklerini sürüyerek geldiğini duydu.

Arkasını dönünce pijamalı bir kız gördü. Yanlış hatırlamıyorsa kafenin sahibinin kızı Miki'ydi. Kız kocaman, yuvarlak gözleriyle Gohtaro'ya baktı, tanımadığı yetişkinlerle göz teması kurmaktan çekinmiyor gibiydi. Kızın doğrudan bakışlarıyla karşılaşan Gohtaro göz teması kurmaktan rahatsızlık duyan taraf oldu.

Elini sandalyeden çekerken "İyi... iyi akşamlar," dedi zorlama, tuhaf bir ses tonuyla. Miki ayaklarını sürüyerek ona doğru yürüdü.

"İyi akşamlar, monsenyör, geçmişe mi dönmek istiyorsunuz?" dedi kocaman gözleriyle dikkatle bakarak.

"Ah, pekâlâ, durum şu ki..." Soruya nasıl cevap vereceğini bilemeyen Gohtaro debelenip duruyordu.

"Neden?"

Miki onun ne kadar heyecanlı olduğunu görmezden gelip başını merakla eğdi.

Gohtaro, Miki ile konuşurken elbiseli kadının geri gelmesinden endişeleniyordu.

"Bir çalışan çağırabilir misin?" diye sordu kıza.

Ancak Miki adamın ricasını tamamen duymazdan geldi, yanından geçti ve normalde elbiseli kadının oturduğu sandalyenin önünde durdu.

"Kaname tuvalete gitti," dedi bakışlarını boş sandalyeden Gohtaro'ya çevirirken.

"Kaname mi?"

Miki sessizce kafenin girişine baktı. Kızın bakışlarını takip eden Gohtaro neden bahsettiğini anlayıp başını salladı. "Onun adı Kaname mi?"

Miki cevap vermek yerine adamı elinden çekti. "Otur," dedi ısrarla.

Ciddi bir ifadeyle kadının kahve fincanını aldı, terliklerini sürüyerek mutfağa girip gözden kaybolurken Gohtaro'ya itiraz etme fırsatı vermedi.

Gohtaro şaşkınlık içinde kızın arkasından baktı.

Geçmişe dönmeme yardım mı edecek? diye düşündü. Endişeli bir ifadeyle önünde duran masaya doğru çöküp sandalyeye oturdu.

Geçmişe gitmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama sandalyeye oturmasıyla kalbinin hızlandığını hissetmişti.

Bir süre sonra Miki, iki eliyle taşıdığı bir tepside şıngırdayan gümüş bir sürahi ve beyaz bir fincanla geri döndü.

Gohtaro'nun karşısında durdu.

"Şimdi, kahvenizi *moi* dolduracak," dedi elindeki tepsi titrerken.

Gohtaro az kalsın *Bunu gerçekten yapabilecek misin?* diye soracaktı ama kendini tuttu.

"Hımm... şey," dedi hayli kaygılı bir ifadeyle.

Bakışlarını tepsinin üstündeki fincana odaklayan Miki, adamın yüzündeki ifadeyi görmedi. Açıklama yapmaya devam etti.

"Geçmişe geri gidebilmen için..."

Tam o anda Nagare üzerinde bir tişörtle arka odadan çıktı. "Ulu Tanrım, Miki, sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi bıkkınlıkla iç çekerek. Ses tonu öfkeli olmaktan çok, *Ah, hayır, yine mi?* der gibi bir ima taşıyordu.

"*Moi* bu monsenyöre kahvesini servis ediyor."

"Henüz bunu yapmana imkân yok. Ve kendine *moi* demekten vazgeç."

"*Moi* servis edecek."

"Kes şunu. Hemen!"

Hâlâ titreyen ve takırdayan tepsiyi tutan küçük Miki yanaklarını şişirip dev Nagare'ye baktı.

Miki'ye tepeden bakan Nagare'nin ince, badem gözleri kısıldı, ağzının kenarları kasıldı.

İlk konuşan kaybedecekmişçesine birbirlerine meydan okuyor gibiydiler.

Kazu kimse fark etmeden ortaya çıktı, Nagare'nin arkasından yürüyüp Miki'nin önünde diz çöktü.

"*Moi...*"

Kazu onunla aynı hizaya inip doğrudan gözlerine bakarken Miki'nin öfkeyle bakan kocaman gözleri dolmaya başladı. O anda Miki kaybettiğini anlamış gibi görünüyordu.

Kazu sevgiyle gülümsedi.

"Senin de zamanın gelecek," dedi sessizce tepsiyi alırken.

Miki yaşlı gözlerle Nagare'ye baktı. "Hı-hı," dedi Nagare sadece nazikçe elini uzattı. İfadesi artık daha az sert görünüyordu.

"Nasıl istersen," dedi Miki babasının elini tutup yanına sokulurken. Saniyeler önce takındığı isyankâr tavır yok olmuştu. Miki böyle öfkelendiğinde ya da üzüldüğünde bunu uzatmak yerine ruh hâlini çabucak değiştirebiliyordu. Nagare kızındaki dönüşümü izlerken özlem dolu bir tebessümle annesine ne kadar çok benzediğini düşündü.

Kazu'nun Miki'ye nasıl davrandığını gören Gohtaro, *Bu garson, kızın annesi değil,* sonucuna vardı. Ayrıca Nagare'nin bu yaşta bir kızla ilgilenirken ne denli zorlandığını da anlayabiliyordu, sonuçta kızı Haruka'yı bekâr bir baba olarak yetiştirme tecrübesine sahipti.

Hâlâ sandalyede oturan Gohtaro'ya bakan Kazu "Kuralların üstünden geçelim," dedi nazikçe.

Kafe her zamanki gibi sessizdi. Gohtaro kuralları yirmi iki yıl önce Shuichi'den duymuştu ama zar zor anımsayabiliyordu.

Hatırladıkları şunlardı: Zamanda geri gidiyordun, ne yaparsan yap gerçeklik değişmiyordu ve sandalyede oturan bir hayalet vardı. Diğer detaylar konusunda kafası karışıktı. Bu yüzden de Kazu'nun onları açıklayacak olması sevindirici bir haberdi.

"İlk Kural: Geçmişe dönsen de sadece bu kafeyi ziyaret etmiş kişilerle buluşabilirsin."

Bu kural onu şaşırtmadı. Onu kafeye davet eden Shuichi'ydi. Onun buraya geldiğine dair şüphe yoktu.

Gohtaro'nun yüzünde endişe ifadesi görmeyen Kazu çabucak devam etti. Ona, geçmişe döndüğünde ne kadar çabalasa da gerçekliğin değişmeyeceğini; geçmişe dönmenin tek yolunun şu anda oturduğu yerde oturmak olduğunu; oturduğu sandalyeden kalkamayacağını, eğer kalkarsa zorla şimdiki zamana döndürüleceğini söyledi.

Sandalyeden kalkamayacak olması Gohtaro tarafından "Ah gerçekten mi?" ifadesiyle karşılandı. Ama kurallar çoğunlukla beklediği gibiydi ve hiçbir şey yüzünün renginin atmasına neden olmamıştı.

"Tamam, anladım," dedi.

Kazu açıklamasını bitirdikten sonra "Lütfen kahveni yeniden yapmamı bekle," diyerek mutfağa gitti.

Gohtaro'yu karşısında duran Nagare ile yalnız bıraktı.

"Merakımı bağışla ama sormak istedim; o, senin karın değil, değil mi?" dedi Nagare'ye.

Aslında bu sorunun cevabını bilmeye ihtiyacı yoktu, sadece bir sohbet başlatmak istemişti.

"O mu? Hayır, o benim kuzenim," diye yanıtladı Nagare, Miki'ye bakarak.

"Miki'nin annesi... O, doğum yaparken..."

Nagare, duygulanıp kelimeler boğazında düğümlendiğinden değil, mesajı ilettiğini düşündüğü için devam etmedi.

"Anlıyorum..." dedi Gohtaro ve soru sormayı bıraktı. Önce ince gözleri olan Nagare'ye, ardından yuvarlak gözleri olan Miki'ye baktı ve kızın annesine benzediğine karar verdi. Bunları düşünerek Kazu'yu bekledi.

Kısa süre sonra Kazu geri döndü. Taşıdığı tepside mutfağa geri götürdüğü aynı gümüş demlik ve beyaz fincan vardı. Kafenin her yerine yayılan taze kahve aroması Gohtaro'nun göğsünün derinlerine nüfuz ediyor gibiydi.

Kazu, Gohtaro'nun oturduğu masanın yanında durdu ve açıklamaya devam etti.

"Şimdi kahveni servis edeceğim," dedi beyaz fincanı adamın önüne bırakırken.

"Tamam."

Gohtaro önünde duran pürüzsüz fincana baktı ve saf, neredeyse yarı saydam beyazlığı karşısında donakaldı. Kazu devam etti.

"Geçmişteki zamanın ben kahveni doldurunca başlayıp kahven soğuyuncaya kadar devam edecek."

"Tamam."

Belki de Gohtaro kuralları Shuichi'den duyduğu için geçmişe bu kadar kısa süre için dönecek olmasına şaşırmış görünmüyordu.

Kazu hafifçe başını salladı.

"Yani kahveyi soğumadan önce içmelisin. Eğer içmezsen o zaman..." diye devam etti.

Şimdi, *Bir hayalete dönüşecek ve bu sandalyede sen oturacaksın,* diye açıklama yapması gerekiyordu. Geçmişe dönmeyi son derece riskli hâle getiren bu kuraldı. Bir haya-

lete dönüşme riskinin yanında, buluşmak istediğin kişiyle buluşamamak ya da gerçekliği değiştirememek gibi şeyler önemsiz sıkıntılar olarak kalıyordu.

Yine de Kazu açıklama yaparken ciddiyetsiz görünseydi sözleri şaka gibi algılanabilirdi. Bu sözlere gereken ağırlığı vermek için devam etmeden önce bir an duraksadı.

"Hortlağa dönüşüyorsun, değil mi?" Gohtaro kulağa delice gelen bu kelimelerle araya gidi.

"Ne?" diye sordu konuşmalarını uzaktan dinleyen Nagare.

"Bir hortlak," diye tekrarladı Gohtaro tereddüt etmeden. "Shuichi bana kurallardan bahsettiğinde aralarında en çılgınca bulduğum buydu... Şey, özür dilerim... Buna inanmak o kadar güç ki, o yüzden aklımda kalmış."

Geçmiş tecrübeler sebebiyle bir müşteri bu kurala uymadığında hasarın ne denli büyük olduğunu bilen Nagare, hayalete dönüşen müşteri yerine geride bıraktığı insanları düşünüyordu. Gohtaro'nun başına bu gelirse kızı Haruka için yıkıcı bir şok yaratırdı.

Yine de bir nedenden ötürü Gohtaro bunun ciddiyetini anlamış gibi görünmüyor, *hortlak* gibi kelimeler kullanarak ciddiye almadığını gösteriyordu. Ancak Gohtaro'nun bakışları ciddiydi bu yüzden Nagare ona yanıldığını söylemek yerine daha belirsiz bir cevap vermeyi tercih etti.

"Şey... Hayır..." diyen Nagare cevap vermekte zorlandı.

Ama Kazu'nun cevabı açıktı.

"Bu doğru," diyerek onayladı soğukkanlılıkla.

"Öyle mi?" dedi onun cevabına şaşıran Nagare. Badem şeklindeki gözleri de ağzı gibi kocaman açıldı. Yanında duran ve muhtemelen bir hortlağın ne olduğunu bilmeyen Miki, yan gözle babasına baktı.

Kazu, Nagare'nin şaşkınlığına aldırış etmeden kuralları açıklamaya devam etti.

"Unutmaman gerek: Kahveni soğumadan bitirmezsen hortlak olup burada oturmak zorunda kalma sırası senin olacak."

Gohtaro'nun dillendirdiği hortlak kelimesini kullanmak Kazu'nun sakin ve cömert doğasına uygundu ama muhtemelen böylesi daha kolay olduğu için bu kelimeyle devam etmişti. Her durumda söylemek istediği açıktı: *İster hortlak de, ister hayalet, ikisi de aynı kaderi işaret ediyor.*

"Yani şu ana kadar bu sandalyede oturan kadın geçmişten dönemedi mi?" diye sordu Gohtaro.

"Dönemedi," diyerek onayladı onu Kazu.

"Kahvesini neden bitirmemiş?" diye sordu Gohtaro. Sadece meraktan sormuştu. Ama soru Kazu'nun yüzünü bir Noh* maskesine çevirdi ve Gohtaro ilk kez onun ifadesini okuyamadı.

Sormamam gereken bir şey sordum, diye düşündü ama Kazu'nun ifadesi sadece bir an yüzünde kaldı, sonra açıklamaya devam etti.

"Ölen kocasıyla buluşma için geçmişe gitti ama zaman kavramını kaybetmiş olmalı ve bunu fark ettiğinde kahvesi çoktan soğumuştu." Sonrasında ne olduğunu söylemesine gerek olmadığını ima eden bir bakışla bitirdi konuşmasını.

"Ah, anladım," diye cevap verdi Gohtaro daha cana yakın bir ifadeyle. Elbiseli kadının gözden kaybolduğu girişe doğru baktı.

Adam başka bir şey söylemeyince Kazu sordu: "Doldurayım mı?"

"Evet, lütfen," dedi iç çekerek.

Kazu tepside duran gümüş demliği aldı. Gohtaro sofra takımları hakkında bilgi sahibi değildi ama bir bakışta parlak gümüş demliğin hatırı sayılır bir değeri olduğunu anladı. Kazu, "O hâlde başlıyorum," dedi.

---

* Maskeyle sergilenen bir Japon performans sanatı. (ç.n.)

Kadın bu kelimeleri söylerken Gohtaro onun aurasının değiştiğini hissetti.

Kafenin içindeki sıcaklık aniden bir derece düşmüş gibiydi ve hava neredeyse bıçakla kesilebilir bir hâl almıştı.

Kazu gümüş demliği biraz yükseğe kaldırıp "Kahveyi soğumadan önce iç," diye mırıldandıktan sonra demliğin ağzını yavaşça fincana yaklaştırmaya başladı. Sanki ciddi bir tören performansı sergiliyormuş gibi yoğun bir zarafetle hareket ediyordu.

Fincana sadece birkaç santim uzaklıkta olan demliğin ağzında, ipe benzeyen, simsiyah kahve göründü. Ses çıkmıyordu, hareket etmiyor gibiydi, sadece fincanın içindeki sıvı yükseliyordu. Fincanı dolduran kahve, kapkara bir gölgeyi andırıyordu.

Bu zarif hareketler dizisiyle büyülenen Gohtaro, fincandan yükselen buhar bulutunu gördü.

Buharı izlerken baş dönmesi gibi tuhaf bir duygu içini sardı, masanın etrafındaki her şey dalgalanıp parlamaya başladı.

Uykunun yeniden bastırdığını düşünen Gohtaro gözlerini ovuşturmaya çalışırken "Ahh..." diye bağırdı istemsizce.

Elleri ve vücudu kahvenin buharına karışıyordu. Dalgalanıp parlayan etrafındakiler değil, kendisiydi. Bir anda her şey hareket etmeye başladı, öyle ki, etrafında ne varsa inanılmaz bir hızla yanından geçip gidiyordu.

Tüm bunları tecrübe ederken bağırdı: "Dur... dur!"

Korkutucu hız trenleriyle arası iyi değildi, sadece onlara bakmak bile içinin çekilmesine yetiyordu ama ne yazık ki zaman yirmi iki yıl öncesine giderken çevresindeki her şey daha da hızlanıyordu.

Baş dönmesi giderek arttı. Geçmişe dönmekte olduğunu fark ederken bilinci de yavaş yavaş kapandı.

Shuichi ve karısı öldükten sonra Gohtaro, Haruka ile ilgilenirken restoranı da tek başına işletmişti. Çalışkan ve yetenekli Gohtaro, yemek pişirmeden muhasebeye kadar restoranı tek başına nasıl çalıştıracağını Shuichi daha hayattayken öğrenmişti. Fakat küçük bir çocuğu tek başına yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu şimdi keşfediyordu.

Haruka, bir yaşına yeni girmişti, yani daha ilk ürkek adımlarını atıyordu ve birinin sürekli onu izlemesi gerekiyordu. Ayrıca geceleri sık sık ağlayıp Gohtaro'yu uykusuz bırakıyordu. Küçük çocuk kreşe başladığında Gohtaro hayatın kolaylaşacağını düşünmüştü ama etrafındaki yabancılar kızı tedirgin etmiş ve kreşe gitmekten nefret eder hâle gelmişti. Bu yüzden her ayrılık vaktinde gözyaşlarına boğuluyordu.

İlkokuldayken sıklıkla restoranda yardım edeceğini söyler ama sadece sorun çıkarırdı. Kullandığı kelimelerden tam olarak ne demek istediğini anlamak zordu, eğer Gohtaro söyleyeceklerini dikkatle dinlemezse Haruka suratını asardı. Ateşi çıktığında onu doktora götürmesi gerekirdi. Ve elbette çocukların da doğum günleri, Noel, Sevgililer Günü gibi sosyal etkinlikleri vardı. Her tatil günü lunaparka gitmek gibi talepleri yönetmekse hiç kolay değildi.

Ortaokulda yaş aldıkça kötüye giden asilik çağı başlamıştı. Lisede mağaza hırsızlığı yaparken yakalandığı için polisten bir telefon almıştı.

Ergen Haruka, her türlü yaramazlığa bulaşmış ama şartlar ne kadar stresli olsa da Gohtaro bir kez olsun bu dünyada tek başına kalan kızı mutlu bir biçimde yetiştirme kararından pişmanlık duymamıştı.

Üç ay önce eve Satoshi Obi isimli bir adam getirmiş ve sevgili olduklarını, evlenmeyi düşündüklerini söylemişti.

Satoshi, üçüncü ziyaretinde Gohtaro'ya "Lütfen Haruka ile evlenmeme izin verin," demişti.

Gohtaro da "İzin veriyorum," demişti.

Tek istediği kızının mutlu olmasıydı, dolayısıyla böyle bir konuda yoluna çıkmayacaktı.

Liseden mezun olduktan sonra Haruka çok daha mantıklı bir kız olmuştu. Şef olmak için aşçılık okuluna gitmeye karar vermiş, Obi ile de orada tanışmıştı. Aşçılık okulunu bitirdikten sonra Obi, Tokyo'nun Ikebukuro bölgesindeki bir otelde iş bulmuş, Haruka da Gohtaro'nun restoranında çalışmaya başlamıştı.

Haruka evleneceğini söyledikten sonra Gohtaro ona yalan söylediği için korkunç bir suçluluk hissine kapılmıştı.

Yirmi iki yıl boyunca onu gerçek kızı olduğunu söyleyerek büyütmüştü. Yaşayan bir akrabası olmadığı gerçeğini saklamak adına aile nüfus kayıtlarını ona hiç göstermemişti. Ama şimdi evlenmek üzere olduğundan her şey değişmişti. Evleneceğini bildirmek için nüfus memurluğuna gittiğinde öksüz olduğunu öğrenecek, Gohtaro'nun bunca yıl sürdürdüğü yalan ortaya çıkacaktı.

İyice düşündükten sonra, düğünden önce gerçeği söylemeye karar vermişti. Düğün töreninde olmayı gerçek babanın hak ettiğini söyleyecekti.

Gerçeği öğrenmek muhtemelen canını acıtacak ama başka çaresi yok.

Artık yapılabilecek bir şey olmamasına rağmen.

"Ah, affedersiniz... Bayım?"

Gohtaro sırtını birinin dürttüğünü hissedip uyandı. Karşısında iriyarı bir adam duruyordu. Üstünde simsiyah bir okul pantolonu vardı, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz gömleğinin üstüne kahverengi bir önlük giymişti. Gohtaro, devasa adamın kafenin sahibi Nagare olduğunu biliyordu. Ama çok daha genç hâliydi.

O güne ait anıları Gohtaro'nun zihninde canlanmaya başladı.

Kafenin sahibi Nagare'nin gençlik hâlinin yirmi iki yıl önce burada olduğundan emindi.

Kafenin geri kalanı –yavaşça dönen tavan vantilatörü, koyu kahve kolonlar ve kirişler, taba rengi duvarlar ve her biri farklı zamanı gösteren üç duvar saati– hiç değişmemişti. Yirmi iki yıl önce bile içeriyi aydınlatan şapkalı avizeler kafeyi sepya rengine bürüyordu. Genç Nagare karşısında duruyor olmasa geçmişe döndüğünü fark etmezdi.

Kafenin içine bakınca kalp atışları hızlandı.

Burada değil.

Doğru güne dönmüş olsa Shuichi burada olurdu ama yoktu.

Kendisine anlatılan kuralları düşündü ve doğru güne nasıl döneceğinin hiç söylenmediğini fark etti. Dahası geçmişte kalabileceği zaman dilimi, kahve soğuyana dek sürecek kısa bir periyoddu. Gohtaro onlar gelmeden öncesine ya da kafeden ayrılmalarından sonrasına dönmüş olabilirdi.

"Shuichi!" diye seslenen Gohtaro kalkmak için hamle yaptı. Ama daha kalkamadan Nagare'nin büyük elini omzuna koyup onu sandalyede tuttuğunu hissetti.

"Tuvalette," diye mırıldandı Nagare.

Gohtaro elli bir yaşında, iriyarı bir adam olmasına rağmen Nagare elini omzuna bir çocuğun başını okşuyormuş gibi nazikçe koymuştu.

"Buluşmaya geldiğiniz adam tuvalette. Birazdan döner, bu yüzden ayağa kalkmak yerine otursanız daha iyi olur."

Gohtaro biraz sakinleşti. Kurallara göre sandalyeden kalkmak sizi anında şimdiki zamana döndürüyordu; Nagare olmasa büyük ihtimalle oraya dönmüş olacaktı.

"Ah, teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye cevapladı Nagare oldukça ilgisiz bir tavırla ve kollarını göğsünde birleştirip tezgâhın arkasına gitti. Orada dururken bir garsondan çok, şatoyu koruyan bir muhafıza benziyordu.

Kafede başka kimse yoktu.

Ama o gün kafede başkaları vardı. Yirmi iki yıl önce o gün girişe en yakın masada oturan bir çift ve tezgâhta oturan biri vardı.

Ve şimdi Gohtaro'nun oturduğu, geçmişe dönülen sandalyede üzerine smokin giymiş, düğün tıraşlı, bıyıkları olan bir adam oturuyordu.

Beyefendi oldukça eski moda görünüyordu. Gohtaro onu çok iyi hatırlıyordu çünkü görür görmez, *Bu adam 1920'lerden gelmiş gibi görünüyor,* diye düşünmüştü.

Ancak diğer üç müşteri hemen gitmişti, belki de Gohtaro'nun berbat görünümüne ya da pis kokusuna dayanamamışlardı.

Ardından hatırladı: İçeri girdikleri anda Shuichi heyecanla bu kafenin zamanda yolculuk yapılabilmesini sağlayan gizemli bir yer olduğunu söylemişti. Gohtaro'nun başına gelenleri dinledikten sonra da tuvalete gitmişti.

Gohtaro alnında biriken teri avcunun içiyle kuruladı ve burnundan derin bir nefes aldı. O sırada ilkokul çağlarında bir kız, yepyeni *randoseru* sırt çantasıyla arka odadan çıktı.

"Hadi anne, acele et!" diye bağırdı kız kafede hoplayıp zıplayarak.

"Bakıyorum da keyfin yerinde, ha?" dedi genç Nagare kafenin ortasında dönen kıza, kolları hâlâ göğsünde duruyordu.

"Evet," diye yanıtladı kız gülümseyen yüzüyle ve kafeden dışarı fırladı.

DİNG-DONG

Gohtaro bunun olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. O zaman fazla dikkat etmemişti ama kızın annesi gibi görünen bir kadının birazdan ortaya çıkacağından oldukça emindi, bu yüzden arka odaya doğru baktı.

"Dur, beni bekle, lütfen!"

Bir kadın göründü. Çok güzel, simsiyah saçları vardı, cildi o kadar renksizdi ki neredeyse saydam gibiydi. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı, açık şeftali bir tunik ve bej rengi fırfırlı bir etek giymişti.

"Ah, bu çocukla ne yapacağım? Yeni öğrencilerin hoş geldin seremonisi yarın," diye mırıldandı ellerini kaldırarak ama pek de sıkkın gibi görünmüyordu. İç çekerken ifadesi daha çok eğleniyormuş gibiydi.

Kadının yüzünü gördüğü anda Gohtaro irkildi.

Bu olabilir mi?

O yüzü daha önce görmüştü. Geçmişe dönmeden önce, şu an kendisinin oturduğu sandalyede oturup romanını okuyan beyaz elbiseli kadına çok benziyordu.

Belki sadece birbirlerine benzeyen iki ayrı kişiydiler. Ne de olsa insan hafızası karmaşık bir yapıya sahipti... Daha az önce gördüğü biriydi ama yine de aklı karışmıştı.

Genç Nagare göğsünde birleştirdiği kollarını açıp gözlerini kısarak "İyi olacağından emin misin?" diye sordu kadına. İfadesini okumak güçtü ama ses tonu onun için endişelendiğini ele veriyordu.

"Elbette iyi olacağım. Sadece mahalledeki kiraz çiçeklerine bakmaya gidiyoruz," deyip güven verici bir gülümsemeyle başını salladı.

Konuşmayı duyan biri, kadının sağlığının iyi olmadığı izlenimine kapılabilirdi ama Gohtaro'nun görebildiği kadarıyla kadının herhangi bir rahatsızlığı yok gibiydi. Gerçi Haruka'yı bekâr bir baba olarak büyüten Gohtaro, bir çocuğu mutlu etmek adına yapılabilecek fedakârlıkların da farkındaydı.

"Pekâlâ, kafeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim Nagare, gerçekten çok yardımcı oluyorsun," dedi kadın girişe doğru yürürken. Dönüp son bir kez etrafına baktı, Gohtaro'ya başıyla selam verip çıktı.

DİNG-DONG

Shuichi Kamiya, sanki kadınla yer değişmiş gibi, tuvaletten geri döndü.

Ah...

Shuichi'yi gördüğü anda kadına dair tüm düşünceler Gohtaro'nun aklından uçup gitti. Gerçek görevini hatırladı.

Shuichi hatırladığı genç adama benziyordu. Diğer bir deyişle, kendisi Shuichi'ye şaşırtıcı derecede yaşlı görünmüş olmalıydı.

"Ne?"

Shuichi'nin az önce konuştuğu Gohtaro o tuvaletteyken bir anda yaşlanmıştı. Adam yüzünde şaşkın bir ifadeyle Gohtaro'ya baktı.

"Shuichi."

Gohtaro konuşunca Shuichi iki elini de havaya kaldırdı.

"Dur, dur, dur!" diyerek sözünü kesti. Gohtaro'ya düşmanca bakarken fotoğraf karesindeki bir figür gibi donakalmıştı.

Bu hiç iyi görünmüyor...

Halbuki Gohtaro, Shuichi'nin karşısına yaşlanmış hâliyle çıktığında onun durumu hemen kavrayacağını düşünmüştü; sonuçta bu kafede geçmişe yolculuk yapılabileceğini kendisine anlatan bizzat Shuichi'ydi.

Üstelik Shuichi'ye güvenmek için nedenleri vardı.

Sezgi her daim Shuichi'nin güçlü yanı olmuştu. Söz konusu gözlem becerileri, bir şeyleri analiz etme kabiliyeti ve muhakeme yeteneği olduğunda, Shuichi ortalamanm üstünde bir başarı gösterirdi. Gohtaro birçok kez Shuichi'nin bu becerilerini ragbi sahasındaki hatasız oyununda ustalıkla kullandığına şahit olmuştu; maçtan önce bir rakibin karakterini ve alışkanlıklarını inceler ve hepsini zihninde depolardı. Oyun kurucu olarak rakip oyuncuları faka bastırıp mükemmel skorlar gerçekleştirirdi. Durum ne kadar göz korkutucu olursa olsun, analizlerinde ya da kararlarında asla yanılmazdı.

Yine de mevcut koşullar onun için bile inanılmaz derecede tuhaf ve kabullenmesi zordu.

Gohtaro iki elini de sıcaklığım ölçmek için fincana koyarken konuştu.

"Shuichi, gerçek şu ki..."

Gohtaro içinde bulunduğu durumu açıklayacaktı ama fincan beklediğinden çabuk soğuyordu. Her şeyi açıklığa kavuşturmak için ayrıntılı bir izahatte bulunacak zamanı yoktu. Ter damlaları alnında birikmeye başlamıştı.

Ona ne diyeceğim?

Zor bir durumdaydı. Her şeyi açıklayacak olsa kahve kesin soğurdu. Shuichi gelecekten geldiğine inanmazsa her şey boşa giderdi.

Yeterince iyi açıklayabilecek miyim? Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum.

Gohtaro açıklama yapma konusunda oldukça kötü olduğunu biliyordu. Belki zamanı olsa açıklayabilirdi ama kahve soğumadan önce ne kadar vakti kaldığına dair hiç fikri yoktu. Shuichi hâlâ şüpheyle ona bakıyordu, hatta dikkatli bakışları Gohtaro'nun kalbinin derinliklerini yakıyor gibiydi.

"Açıklamak için ne kadar çabalasam da bana inanmanı beklemiyorum ama..." diye döküldü kelimeler Gohtaro'nun ağzından, artık bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Gelecekten geliyorsun, değil mi?" Shuichi onunla yerel şiveyi bilmeyen bir yabancıymış gibi oldukça dikkatli konuştu.

"Evet!" diye bağırarak cevap verdi Gohtaro, Shuichi'nin mükemmel kavrama yeteneğiyle heyecanlanmıştı.

Shuichi anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yumruklarıyla başını ovuşturdu ve sorularını sormaya devam etti.

"Kaç yıl sonradan?"

"Ne?"

"Kaç yıl sonrasından geldin?"

Hem bu olasılığa açık hem de şüpheli görünmeye devam eden Shuichi bilgi toplamaya başlamıştı. Ragbi maçlarından önce de aynen böyle yapardı, gerekli bilgileri tek tek bir araya getirirdi.

Hiç değişmemiş.

Gohtaro, Shuichi'nin sorularını yanıtlamaya karar verdi. Anlamasını sağlamanın en hızlı yolu bu olabilirdi.

"Yirmi iki yıl."

"Yirmi iki yıl mı?"

Shuichi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Gohtaro onu hiç bu kadar şaşkın görmemişti, hatta onu sokakta bir halı üstünde yaşarken gördüğünde bile.

Bu kafeyle ilgili söylentileri Gohtaro'ya Shuichi anlatmış olsa da kendini gelecekten gelen biriyle karşı karşıya bulmayı hiç beklememişti. Ayrıca, o tuvaletteyken Gohtaro'nun bir şekilde yirmi iki yıl yaşlandığı düşünülürse şaşırması pek de tuhaf değildi.

"Gerçekten de yaşlanmışsın," diye mırıldandı Shuichi, ifadesi biraz yumuşamış gibiydi. Bu, gardım indirdiğine dair bir işaretti.

"Sanırım yaşlandım," diye cevap verdi Gohtaro biraz çekinerek.

İşte buradaydı, elli bir yaşında orta yaşlı bir adam yirmi dokuz yaşındaki adamın karşısında utangaç bir çocuk gibi davranıyordu. Gohtaro, hayatını geri kazanmasına yardım eden koruyucu meleğiyle bir kez daha buluşuyordu.

"Ama formda ve iyi görünüyorsun," dedi gözleri kızaran Shuichi. "Hey... Ne oldu?"

Shuichi'nin yüzündeki ifadeye şaşıran Gohtaro az kalsın sandalyeden kalkacaktı. Shuichi'nin onu aniden böyle yaşlı görünce şoke olacağını tahmin etmişti ama böylesi bir tepki beklemiyordu.

Shuichi biraz yaklaştı, gözlerini Gohtaro'dan ayırmadan karşısına oturdu.

"Shuichi?"

Gözyaşlarının *pıt pıt* düştüğü duyuluyordu.

Shuichi titrek bir sesle "Üzerindeki şık bir takım..." dediğinde Gohtaro kaygılı ve tereddütlü bir sesle konuşmaya başlamak üzereydi.

Bir kez daha *pıt pıt* sesleri duyuldu.

"Sana yakışmış."

Gohtaro hayatını değiştirmek üzere olan yakın arkadaşı Shuichi'nin karşısına gelecekteki hâliyle çıkmıştı. Shuichi'nin az önce sokakta karşılaştığı Gohtaro'ysa ba-

kımsız ve perişandı. Bu yüzden Shuichi karşısında bu Gohtaro'yu görünce yürekten bir sevinç hissetmişti.

"Yirmi iki yıl? Bahse varım zorlu zamanların da olmuştur."

"Pek olmadı, çok hızlı geçti..."

"Öyle mi?"

"Evet..."

Gözleri hâlâ kırmızı olan Shuichi'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Gohtaro arkadaşının gülümseyen yüzüne bakıp "Sayende," dedi nazik bir sesle.

"Anlıyorum, *hah.*" Shuichi mahcup bir kahkaha attı ve cebinden çıkardığı bir mendille burnunu sildi. Ama masaya damlayan gözyaşlarının *pıt pıt* sesi devam ediyordu.

"Pekâlâ, ne oldu?"

Shuichi Gohtaro'ya *Neden geldin?* diye sorar gibi meraklı gözlerle baktı. Sesinin onu sorgular gibi çıkmasını istemiyordu. Ama kafenin kurallarını biliyordu, özellikle de buluşmalarındaki zaman sınırlamasını. Bu yüzden Shuichi duygusallığa kapılmak yerine doğrudan konuya girmekten başka seçeneği olmadığının farkındaydı.

Ancak Gohtaro hemen bir cevap veremedi.

"Sen iyi misin?" diye soran Shuichi'nin ses tonu ağlayan bir çocuğa hitap eder gibiydi.

"Doğrusu..."

Yavaşça kahvesinin sıcaklığını kontrol etmek için uzanırken tedirgince konuşmaya başladı.

"Haruka evlenmeye karar verdi."

"...Öyle mi?"

Her daim keskin zekâlı olan Shuichi için bile bunu Gohtaro'dan duymak şoke edici olmalıydı. Yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Bu gayet anlaşılabilirdi. Bu zamanda yaşayan Shuichi için Haruka daha yeni doğmuştu.

"Bu... bu? Bu ne demek?"

"Şey, endişelenme, her şey yolunda," dedi Gohtaro sakin bir tonla. Shuichi'nin bu konuşma sırasında telaşlanabileceğini tahmin etmişti.

Fincanı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Hangi ısının soğuk sayılacağından emin değildi ama şu an vücut ısısından sıcak olduğundan emindi.

Şimdilik sorun olmamalı.

Fincanı tabağına bıraktı. Daha önceden hazırladığı hikâyeyi anlattı. Shuichi'yi üzebilecek şeylerden kaçınmak için elinden geleni yaptı. En önemlisi keskin zekâlı Shuichi'nin ölmüş olduğundan şüphelenecek bir şey söylemediğinden emin olmalıydı.

"Aslında, Haruka'nın düğünü için bir konuşma yapmanı sağlamam için geçmişe geri gitmemi gelecekteki sen istedin."

"Bana gelmeni ben mi istedim?"

"Evet, bir tür sürpriz gibi."

"Sürpriz mi?"

"Gelecekteki Shuichi ve geçmişteki Shuichi karşılaşamaz, biliyorsun..."

"Ve bu yüzden sen mi geldin?"

"Evet, doğru," diye devam etti Gohtaro, Shuichi'nin bu kadar çabuk anlamasından giderek daha çok etkileniyordu.

"Tamam, sanırım fikri anladım..."

"Peki, ne diyorsun? Oldukça sıradışı değil mi?"

"Kesinlikle, çok tuhaf."

"Evet, gerçekten öyle." Gohtaro yeni aldığı ultra ince dijital video kamerasını çıkardı, yirmi iki yıl önce böyle bir şey yoktu.

"Bu ne?"

"Bu bir kamera."

"O küçük şey mi?"

"Evet. Video da kaydediyor."

"Video da mı?"

"Evet."

"Harika."

Shuichi, daha hiç kullanmadığı kameranın açma düğmesini arayan Gohtaro'nun yüzüne dikkatle baktı.

"Yeni almışsın gibi görünüyor."

"Ne? Şey, evet, doğru." Gohtaro, Shuichi'nin sorusuna pek düşünmeden cevap verdi.

"Oyunun üzerinde hâlâ çalışman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Shuichi ciddi bir ifadeyle.

"Evet, üzgünüm, bu lanet şeyin nasıl çalıştığını gelmeden önce çözmem gerekirdi," diye yanıtlayan Gohtaro'nun kulakları kızarmıştı.

"Ben kameradan bahsetmiyorum," dedi Shuichi sert ses tonunu bozmadan.

"Ne?"

"Ah, unut gitsin."

Shuichi uzanıp elini fincana koydu. Kafenin kurallarını bildiğinden ne kadar zamanlarının kaldığından endişeleniyor olmalıydı.

"Tamam, hadi şu işi yapalım!" diye bağırdı. Heyecanla ayağa kalktı ve sırtı Gohtaro'ya bakacak şekilde arkasını döndü.

"Tek bir çekim şansımız var, değil mi?" diye sordu.

Kahvenin sıcaklığına dayanarak Gohtaro da tekrar çekme şansları olacağını sanmıyordu.

"Evet, harika olacak," diye cevap verdi Gohtaro. "Pekâlâ, o zaman çekiyorum." Kayıt düğmesine bastı.

"Biliyor musun, hep berbat bir yalancı oldun," diye mırıldandı Shuichi.

Tepki vermemesine bakılırsa Gohtaro söylediklerini duymamıştı. Hâlâ kamerayı Shuichi'ye doğru tutuyordu.

"Haruka'ya, bugünden yirmi iki yıl sonrasına. Evlendiğin için tebrikler." Ardından uzanıp kamerayı kaptı ve çabucak Gohtaro'dan uzaklaştı.

"Hey!" diye bağırdı Gohtaro ve kamerayı geri almak için elini uzattı.

"Kımıldama!" dedi Shuichi.

Gohtaro kımıldamadı. Shuichi'nin güçlü ses tonu sırtını ürpertmişti. Eğer bu uyarı bir saniye geç gelmiş olsa sandalyesinden fırlamış olacaktı. Neyse ki vaktinde hatırladı. Ayağa kalmış olsa anında şimdiki zamana dönmüş olacaktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Sesi kafenin içinde gürültüyle yankılandı, neyse ki müşteri olarak sadece ikisi vardı. Onlar dışında bir de tezgâhın arkasında duran Nagare vardı ama o da ikili arasındaki çekişmeyi umursamıyor gibiydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş kımıldamadan duruyordu ve yüzünde hiç şaşkınlık ifadesi yoktu.

Shuichi derin bir nefes aldı, kamerayı kendine çevirdi ve konuşmaya başladı.

"Haruka. Evliliğini kutlarım."

Gohtaro, Shuichi'nin kamerayı alma nedenini hâlâ anlayamamıştı ama onun devam edip bir mesaj kaydettiğini görünce rahatladı.

"Doğduğun gün bütün sakura ağaçları çiçek açmıştı... Seni kollarıma ilk aldığım anı hâlâ hatırlıyorum, kıpkırmızıydın, kucağımda kıvrılmış küçücük bir şeydin."

Shuichi işbirliği yaptığı için şanslı yıldızlarına teşekkür eden Gohtaro uzanıp fincanını aldı, Shuichi mesajı bitirdikten hemen sonra şimdiki zaman dönme niyetindeydi.

"Gülen yüzüne bakmak bile mutlu olmama yetti. Seni uyurken izlemek ihtiyaç duyduğum tüm motivasyonu bana verdi. Doğumunla kutsanmak hayatımın en büyük sevinciydi. Benim için dünyadaki her şeyden değerlisin. Senin için her şeyi yapabilirim..."

Her şey plana uygun gidiyordu. Gohtaro'nun yapması gereken tek şey kamerayı geri alıp şimdiki zamana dönmekti.

"Dilerim mutlu olursun..." Shuichi'nin sesi duygularının yoğunlaşmasıyla bir anda çatallaştı. "Yaşadığın sürece."

Pıt pıt pıt pıt.

"Shuichi?"

"Bu maskaralığı kesebilir miyiz?"

"Ne?"

"Bana yalan söylemeyi kes, Gohtaro!"

"Yalan mı? Ne demek istiyorsun?"

Shuichi tavana bakıp derin bir iç çekti. Duygularını kontrol etmeye çalışıyor gibiydi.

"Shuichi!"

"Ben..."

Pıt pıt.

"Haruka'nın düğününe..."

Pıt pıt pıt pıt.

Kelimeler sıktığı dişlerinin arsından yavaş yavaş dökülüyordu.

"Katılmayacağım, değil mi?"

"Ne demek bu? Bunun senin fikrin olduğunu söyledim, değil mi?" Gohtaro sözcükleri telaşla bir araya getirdi.

"Gerçekten bu tür yalanlara kanmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye çıkıştı Shuichi.

"Bunlar yalan değil!"

Shuichi bunu duyar duymaz kıpkırmızı gözleriyle dönüp Gohtaro'ya baktı.

"Madem doğruyu söylüyorsun, neden durmaksızın ağlıyorsun?"

"Ne?"

Pıt pıt pıt pıt.

Ne? Sanırım ağlasam fark ederdim, diye düşündü Gohtaro ama Shuichi'nin söylediği doğruydu. Gözlerinden

iri damlalar dökülüyordu ve masaya çarpan damlaların çıkardığı *pıt pıt* sesleri kafede yankılanıyordu.

"Ah, bu çok tuhaf. Ne zaman başladım?"

"Farkında değil misin? Bütün bu zaman boyunca hep ağladın."

"Hep mi?"

"Tuvaletten geri döndüğümden beri ağlıyorsun."

Gohtaro bakışlarını indirdi ve gözyaşlarının masada birikinti oluşturduğunu gördü.

"Bu-bunlar sa-sadece..."

"Yalnızca bu da değil!"

"Öyle mi?"

"Haberi verme biçimin... 'Haruka evleniyor.' Ondan kendi kızından bahseden bir baba gibi söz ettin. Haruka'yı benim yerime senin büyüttüğünü düşünmeden edemiyorum!"

"Shuichi..."

"Bu da demek oluyor ki..."

"Hayır, yanlış anladın."

"Öyleyse doğrusunu anlat."

"..."

"Yani ben..."

"Hayır... Shuichi, bekle..."

"... öldüm mü?"

Pıt pıt pıt pıt.

Cevap vermek yerine Gohtaro'nun gözünden yaşlar döküldü.

"Bu çok ağır," diye mırıldandı Shuichi.

Gohtaro bir çocuk gibi abartılı bir tavırla başını sallıyordu ama daha fazla inkâr edemezdi. Gözyaşları iradesi dışında, nehir misali akıyordu.

Hıçkırıklarını tutmaya çalışırken omuzları titredi. Gözyaşlarını saklamak için dudağını sertçe ısırıp başını eğdi.

Shuichi kafenin içinde yürüyüp girişe en yakın sandalyeye çöktü.

"Ne zaman?"

Shuichi ne zaman öleceğini soruyordu.

Gohtaro'nun tek istediği kahvesini içip şimdiki zamana dönmekti ama sımsıkı birer yumruk hâline gelen elleri dizlerinin üstünde öylece duruyordu. Kaskatı kesilmişti, kıpırdayamıyordu.

"Başka yalan yok... Tamam mı? Bana doğruyu söyle," diye yalvardı Shuichi, Gohtaro'nun gözlerine bakarak.

Gohtaro bakışlarını kaçırdı, ellerini dua eder gibi bir araya getirdi. Tuttuğu nefesini bıraktı.

"Bir yıl içinde..."

"Sadece bir yılım mı var?"

"Bir araba kazasında."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

"Yoko ile birlikteydin..."

"Aman Tanrım, hayır! Yoko da mı?"

"Bu yüzden ona ben baktım. Haruka'yı ben büyüttüm."

Gohtaro, Haruka'nın adını onun babası değilmiş gibi söylemek için çabaladı ve Shuichi bunu fark etti.

"Anlıyorum..." diye mırıldandı zayıf bir gülümsemeyle.

"Ama buna bir son vermeyi planlıyorum... Bugün," dedi Gohtaro kısık sesle.

Gohtaro, yirmi iki yıl boyunca Haruka ile kurduğu baba-kız ilişkisinin Shuichi'nin ölümüyle gerçekleştiği fikrinden asla kurtulamamıştı. Yine de Haruka ile geçirdiği günlerin mutluluk getirdiği tartışılmazdı.

Ancak kendini mutlu hissettikçe, Shuichi dışarıda bırakıldığından bu mutluluğun kendisine ait olmadığına dair şüphesi de bir o kadar güçlenmişti...

Haruka'ya gerçek babası olmadığını daha önce söyleyebilseydi belki ikisi arasındaki ilişki farklı olurdu. Ama nasıl bir ilişkileri olacağını düşünmenin artık anlamı yoktu.

Haruka'nın düğünü yaklaşıyordu. Gerçeği, nüfus müdürlüğünde ortaya çıkacak güne kadar ertelemiş olmak sadece suçluluk duygusunu artırmıştı.

Kendi mutluluğumu riske atmamak için gerçeği söyleyemeden yaşadım.

Bu yaptığı hem koruyucu meleği Shuichi'ye hem de Haruka'ya ihanetti.

Acınası biriyim, Haruka'nın düğünü gibi özel bir şeye katılmayı hak etmiyorum.

İşte bu yüzden gerçeği açıkladıktan sonra Haruka'nın hayatından çıkmayı planlıyordu.

Kamerayı hâlâ tutmakta olan Shuichi yavaşça doğruldu. Gelip çökmüş vaziyette oturan Gohtaro'nun yanında durdu. Kamerayı iki adamı da görecek şekilde tutup kolunu Gohtaro'nun omzuna koydu.

"Düğüne gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Shuichi, Gohtaro'nun omzunu dürterek.

Shuichi her şeyi anlamıştı.

"Hayır, planlamıyorum," diye yanıtladı omuzları hâlâ çökük duran Gohtaro. "Haruka'nın babası Shuichi... sen olmana rağmen... ona asla senden, gerçek babasından bahsedemedim. Bana yardım eden sendin... ve ona anlatmam gerekirdi, biliyorum... ama düşündüm ki Haruka benim gerçek... kızım olsaydı o zaman..." Gohtaro kelimeleri kekeleyerek söylemeye devam etti. "Ve sonunda olanaksız olanı düşünmeye başladım."

İki eliyle yüzünü kapatıp kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Bu onun sonsuz ıstırabı olmuştu.

Ya Haruka benim gerçek kızım olsaydı, diye düşünmek, Shuichi hiç var olmamış gibi davranmaktı. Kendini Shuichi'ye karşı ödenemeyecek kadar borçlu hisseden Gohtaro böyle bir şey düşündüğü için kendinden nefret ediyordu.

"Tamam, şimdi anladım... böyle yaparak... bunca zaman boyunca kendi içinde acı çektin, değil mi?"

Shuichi akan burnunu çekti.

"Tamam, peki... bunu bugün bitirelim," diye devam etti Gohtaro'nun kulağına dokunarak.

"Üzgünüm, çok üzgünüm..." diye tekrarladı Gohtaro. Yüzünü örten ellerinin arasından hâlâ yaşlar dökülüyor, masanın üstüne *pıt pıt* damlıyordu.

"Tamam!" dedi Shuichi kamerayı kendine çevirerek.

"Haruka, dinle! Sana bir teklifim var," dedi. Gür sesi kendinden emin bir tonla kafede yankılandı.

"Bugünden itibaren," diye başladı Gohtaro'yu omzundan tutup yanına çekerken, "hem ben hem de Gohtaro baban olacağız. Kulağa iyi geliyor mu?" dedi doğrudan kameraya bakarak.

Gohtaro'nun omuzlarının titremesi kesildi. Shuichi devam etti.

"Bugünden itibaren bir baban daha var. Bu iyi bir anlaşma. Ne diyorsun?"

Gohtaro gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü kaldırdı.

"Bekle bir dakika, ne diyorsun?" diye mırıldandı şaşkınlıkla.

Shuichi, Gohtaro'ya döndü.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun!" dedi mutlak bir inançla. "Beni düşünerek kendine işkence etmeyi bırakabilirsin."

Gohtaro hatırladı.

Shuichi hep böyleydi. İşler ne kadar zor olursa olsun o

daima iyimser kalmayı başarırdı. Devam etmek her zaman tek seçenekti. Ve her zamanki gibi kendi ölümünü öğrendikten hemen sonra bile başkalarının mutluluğu düşünen bir adamdı.

"Mutlu ol! Gohtaro..."

Küçük kafenin köşesinde iki koca adam ağlayarak birbirlerine sarıldı.

Tavan vantilatörü hâlâ yavaşça dönüyordu.

Ağlamayı ilk kesen Shuichi oldu. Gohtaro'nun omzunu tuttu.

"Hey! Kameraya bak. Haruka'ya düğün mesajı kaydediyoruz, öyle değil mi?"

Shuichi'nin kolundan destek alan Gohtaro sonunda kameraya bakabildi ama yüzü şişmiş ve yaşlarla ıslanmıştı.

"Pekâlâ, o hâlde gülümse," dedi Shuichi ısrarla. "Hadi, ikimiz de gülümseyip Haruka'nın harika bir düğün günü geçirmesini dileyeceğiz, tamam mı?"

Gohtaro gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı değildi.

Gohtaro'nun çabasını gören Shuichi yüksek sesle güldü. "*Ha ha*, iyi görünüyorsun," dedi ve kamerayı Gohtaro'nun eline bıraktı.

"Bunu kesinlikle Haruka'ya göstereceksin, tamam mı?"

Bunu söylerken ayağa kalktı.

"Çok üzgünüm, Shuichi."

Gohtaro hâlâ ağlıyordu.

"Kahveyle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu Nagare tezgâhın arkasından. Bu onun endişe ifadesiydi. Kahve soğuyordu.

Zamanı unutmadın, değil mi? demek istiyordu.

"Evet, gitmen gerek," dedi Shuichi. Gohtaro, Shuichi'nin gözlerine baktı.

"Shuichi!" diye bağırdı.

"Sorun yok. Endişelenme, ben iyiyim," diye cevap verdi

Shuichi ama bu Gohtaro'nun kederli ifadesini dağıtmaya yetmedi. Buruk bir biçimde güldü. "Hey! Haruka'nın düğününe bir hortlak olarak falan mı katılmayı planlıyorsun yoksa?" diye sordu Gohtaro'nun omzuna vurup.

Gohtaro gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Shuichi'ye çevirdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Hey, sorun yok, iç hadi!" diye çıkıştı Shuichi elini sallayarak.

Gohtaro fincanı ellerinin arasında aldı, oldukça soğuduğunu fark etti, bir dikişte içti.

"Ah..."

Bir kez daha baş dönmesine benzer bir his içini sardı.

"Shuichi!" diye bağırdı Gohtaro ama varlığı buhar hâlini almaya başlamıştı bile. Sesi Shuichi'ye ulaşmamış gibi görünüyordu. Yine de tam çevresinde parlayan şeylerin dalgalanmaya başlayacağını düşündüğü anda, zihni bulanıklaşmışken Shuichi'nin söylediklerini açıkça duydu: "Benim için Haruka'ya göz kulak ol."

Bunlar yirmi iki yıl daha genç Gohtaro'nun o günden bir yıl sonra, bulutsuz gökyüzünün altında, kiraz çiçekleri havada kar taneleri gibi dans ederken duyduğu sözlerin aynısıydı.

Gohtaro aniden, tıpkı geçmişe dönüş yolunda olduğu gibi geleceğe gidiş hızının da giderek arttığını, ileri doğru sürüklendiğini fark etti. Bilincini kaybetti.

"Monsenyör?"

Gohtaro, Miki'nin sesiyle kendine geldi. Kafenin içi tamamen aynı görünüyordu. Ama şimdi karşısında Miki, Nagare ve Kazu vardı.

Rüya mıydı?

Gohtaro dikkatini anında elindeki kameraya çevirdi. Telaşla oynat tuşuna bastı.

O ekrana bakarken elbiseli kadın tuvaletten dönüp masanın önünde durdu.

"Kalk!" dedi gırtlaktan gelen ürkütücü, boğuk ve derin bir sesle.

"Ah, özür dilerim," dedi Gohtaro kadına yer vermek için aceleyle ayağa kalkarken.

Elbiseli kadın ilgisiz bir ifadeyle yerine oturdu, masada kalan fincanı ileri itti, belli ki fincanın kaldırılmasını söylüyordu.

Miki, istenmeyen fincanı hemen aldı. Tepsi olmadan iki eliyle taşıdı. Ayaklarını sürüyerek Gohtaro'nun yanından geçip tezgâhın arkasında duran Nagare'nin yanına gitti.

Fincanı Nagare'ye verdi.

"Monsenyör ağlıyor, canlarım. *Moi* onun iyi olup olmadığını merak ediyor," dedi bir kez daha abartılı ifadesini takınarak. Nagare, kameranın ekranına bakıp omuzları titreyerek ağlayan Gohtaro'ya döndü. Gördükleri onu da endişelendirmişti. "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim," diye cevap verdi Gohtaro gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Peki... tamam o zaman," dedi Nagare ve Miki'ye döndü. "İyi olduğunu söylüyor," diye fısıldadı. Kazu, elbiseli kadın için hazırladığı taze kahveyle mutfaktan çıktı.

Özel sandalyenin yanında durdu, masayı silip kahve servisi yaparken "Nasıl gitti?" diye sordu Gohtaro'ya.

"*Mutlu ol...*" dedi Gohtaro sandalyeye doğru bakarak. "...Bana böyle söyledi." Dişlerini sıktı.

"Gerçekten mi?" dedi Kazu usulca.

Ekranda elini Gohtaro'nun omzuna koyup "Gülümse, gülümse," diyen Shuichi vardı.

"Pekâlâ canlarım, *moi* ne zaman bunu yapabilecek?"

Gohtaro kasaya doğru geldi, hesabı ödemek için hazırdı. Miki, Nagare'nin tişörtünün kolunu çekiştirmeye devam ediyordu.

"Öncelikle kendinden *moi* diye bahsetmekten vazgeçebilirsin!"

"Ama *moi* bunu yapmak is-ti-yor."

"Kendisinden *moi* diye bahseden birinin bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

"İyi, sen sadece ödleğin tekisin."

"Ben sadece bir neyim?"

Nagare ve Miki çekişmelerine devam ederken Gohtaro kafeden çıkmak için bir adım attıktan sonra durdu.

"Sormamın bir sakıncası yoksa..." dedi Kazu'ya ve tezgâhın arkasında duran diğer ikisine bakarak.

"Evet?" dedi Kazu.

"O sizin anneniz, değil mi?" diye sordu Gohtaro elbiseli kadına bakarak.

Kazu, Gohtaro'nun bakışlarını izledi.

"Evet," diye yanıtladı.

Gohtaro annesinin neden geçmişten dönmediğini sormak istedi. Ama Kazu'nun daha fazla konuşmak istemediği belliydi, hâlâ boş bir ifadeyle elbiseli kadına bakıyordu.

Gohtaro aynı soruyu geçmişe dönmeden önce sorduğunda Kazu, kadının ölmüş kocasıyla buluşmak için geçmişe döndüğünü söylemişti.

Bu kız muhtemelen benim çektiğimden çok daha büyük bir acı çekiyor, diye düşündü Gohtaro.

Duygularını ifade edecek söz bulamadığından sadece "Çok teşekkür ederim," dedi.

Ve ardından kafeden çıktı.

"Yirmi iki yıl önce..." diye mırıldandı Nagare iç çekerek. "Sen o zaman yedi yaşındaydın, değil mi?" diye sordu tezgâhın arkasından, Kaname'ye bakan Kazu ile konuşuyordu.

"Evet..."

"Senin de mutluluğu bulmanı umuyorum..." diye mırıldandı Nagare kendi kendine konuşur gibi.

"Şey, ben..."

Kazu bir şey söyleyecek gibiydi ama Miki onun sözünü bitirmesini beklemedi. "Canlarım... Bunu yapmak için *moi* ne kadar beklemeli?" diye sordu Nagare'nin bacaklarına sarılarak.

Kazu, Miki'ye bakıp sevgiyle gülümsedi.

"Hiç pes etmez misin?" diye sordu Nagare derin nefes alarak. "Senin de zamanın gelecek!" dedi bacaklarına dolanan Miki'den kurtulmaya çalışırken.

"Ne zaman gelecek? Ne zaman, hangi gün?"

"Vakti geldiğinde gelecek!"

"Anlamıyorum," diyen Miki, Nagare'nin bacaklarına yapışmıştı ve bırakmayı reddediyordu. "Ne zaman, ne zaman, ne za-man?"

Nagare'nin sabrı tükenmek üzereydi ki, "Miki, senin de zamanın gelecek," diyen Kazu sohbete katıldı. Miki'nin yanına doğru gitti, çömelip kızın göz hizasına geldi.

"Yedi yaşma geldiğinde..." diye fısıldadı usulca.

"Gerçekten mi?" diye sordu Miki doğrudan Kazu'nun gözlerinin içine bakarak.

"Evet, gerçekten," diyerek onayladı Kazu.

Miki, Nagare'ye bakarak onun cevabını bekledi.

Nagare'nin ifadesinden bu fikirden hoşlanmadığı görülüyordu ama sonunda pes ederek iç çekti.

"Tamam," diye cevap verip başını birkaç kez salladı.

"Yaşasın, oleeey!" Miki sevinçten havalara uçmuştu. Neşeyle hoplayıp zıplayarak arka odaya koştu.

Nagare başını iki yana sallayarak "Ben ne yaptım?" diye mırıldanıp kızın peşinden gitti.

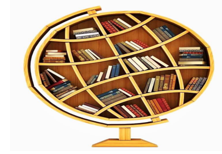
Yalnız kalan Kazu, romanını okuyan elbiseli kadına sessizce baktı. "Üzgünüm, anne, hâlâ..." diye mırıldandı aniden.

Üç duvar saatinin tik-takları Kazu ile aynı fikirdeymiş gibi yankılandı.

Ve her zaman...

Ve her zaman...

Duzenleme
Ny.ozlem

II

Anne ve Oğlu

Hiçbir şey, çan halkalı cırcır böceği *suzumushi*'nin *cır-cır* sesini duymaktan daha çok *Ah, sonbahar geldi,* diye düşünmenize neden olamaz.

Böceklere karşı böylesi sıcak hisler, eşsiz bir kültürel olgudur. Japonya ve Polinezya dışında böceklerin sesleri patırtı olarak tanımlanma eğilimindedir.

Bir teoriye göre hem Japon hem de Polinezya halkı aslen Moğolistan'dan güneye göç etmiştir. Bir Polinezya dili olan Samoacanın fonetiği Japoncaya benzer. İki dilde de beş farklı tondan oluşan "a, i, u, e, o" sesli harfleri vardır ve yine her iki dilde de kelimeler ünsüzler ve ünlülerle ya da sadece ünlüler kullanılarak ifade edilir.

Japoncada sesleri iletmek için yansıma ifadeler, yani ses üretmeyen durumları tasvir etmek için taklit ifadeler vardır. Ancak gerek akan nehrin çalkalanmasını *sala-sala*, rüzgârın esmesini *byuu-byuu* diye ifade eden yansımalı sesler, gerek sessizce yağan kar için kullanılan *shin-shin* ve güneş ışınlarının vuruşunu tasvir eden *kan-kan* taklit ifadeleri olsun, tüm bu sözcükler etrafımızdaki dünyanın ruh hâlini çağrıştırmaktadır.

Günümüzde Japon çizgi romanlarında hayat bulan bu sözcükler çizimlerin üstünde, konuşma balonlarının dışında yer alır. Bir karakter dramatik bir duruş sergilediğinde *ZUBAAN!* ifadesi eklenir ya da ağır bir nesnenin çarpışması *DOHN!* ile kuvvetlendirilir. Kaygan zemin özelliği *sulu-sulu*, sessizliğin niteliği *shi-n* ile vurgulanır. Çizgi romanlarda glifler bu şekilde kullanıldığında anın gerçekliği artırılmış olur.

Okulda, müzik derslerinde sıklıkla öğretilen bu ifadelerle dolu bir şarkı vardır.

Çam cırcır böceğini duyabiliyorum!
Chin-chillo chin-chillo chin-chillo-lin
Çan halkalı cırcır böceğini duyabiliyorum!
Lin-lin lin-lin li-n-lin.

Bir sonbahar akşamı...

Miki Tokita yüksek, neşe dolu bir sesle "Böceklerin Ahengi" adlı bu şarkıyı söylüyordu. Babası Nagare Tokita'nın o gün okulda öğrendiği şarkıyı dinlemesini istiyordu. Şarkıyı bağıra çağıra söylediğinden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Nagare, Miki'nin uyumsuz ve çok gürültülü notalarını dinlemeye devam etmekte zorlanıyordu. Alnının ortası iyice kırışmış, dudakları ters U şeklini andıracak biçimde kıvrılmıştı.

"Uzun güz gecesi boyunca cırlıyorlar.
Ah, böceklerin senfonisini dinlemek ne eğlenceli!"

Şarkısını bitiren Miki alkışlandı. "Harika, harika!" dedi Kyoko Kijima ellerini çırparak. Kyoko'nun övgüsü başarılı olmanın gururuyla gülümsemesine neden oldu.

"Çam cırcır böceğini duyabiliyorum..." diye baştan başladı.

"Pekâlâ, Miki. Çok güzel ama yeter!" dedi Nagare çaresizce kızını susturmak için. Zaten üç kez dinlemişti ve gerçekten bıkmıştı. "Şarkını bizimle paylaştığın için teşekkürler, şimdi git ve *randoseru*'nu kaldır," deyip tezgâhtaki okul çantasını Miki'ye uzattı.

Kyoko'nun övgüsüyle neşelenen Miki "Tamam," dedi ve arka odaya girerek gözden kayboldu.

"Chin-chillo chin-chillo chin-chillo-lin..."

Miki şarkısını söyleyerek odadan çıktığı sırada kafenin garsonu Kazu Tokita göründü. "Gerçekten de sonbaharın geldiği hissediliyor," diye mırıldandı Kyoko. Miki'nin şarkısı, mevsim ne olursa olsun her daim aynı görünen kafenin içinde sonbaharın habercisi gibi yankılanmıştı.

DING-DONG

Zilin çalmasıyla kafeye Kanda Polis Karakolu'nda cinayet dedektifi olan altmış yaşındaki Kiyoshi Manda girdi. Ekim ayının başıydı ve sabah saatlerinde hava soğuk oluyordu. Kiyoshi trençkotunu çıkardı ve girişe en yakın masaya oturdu.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi Kazu adama bir bardak su servis ederken.

"Kahve lütfen," diye yanıt verdi Kiyoshi.

"Hemen geliyor," dedi tezgâhın arkasında duran Nagare ve mutfağa geçti.

Nagare gidince Kyoko sadece Kazu'nun duyabileceği bir sesle, "Kazu, geçen gün seni karakolun önünde bir adamla yürürken gördüm! Kimdi o? Erkek arkadaşın yok, değil mi?"

Gözlerinde neşeli bir ışıltıyla haylazca gülümseyen Kyoko hiç şüphesiz, Kazu'nun kızarmak gibi nadir görülen bir ifadeyle tepki vermesini bekliyordu.

Ama o sadece Kyoko'nun yüzüne baktı ve "Evet, var," dedi.

Kyoko çok şaşırdı.

"Gerçekten mi? Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdı tezgâhın arkasındaki Kazu'ya doğru eğilerek.

"Evet, var."

"Ne zamandır?"

"Ben sanat okuluna başladığımda o son sınıf öğrencisiydi."

"On yıldır mı çıkıyorsunuz yani?"

"Ah, hayır. Bahardan beri çıkıyoruz."

"Bu bahar mı?"

"Evet."

"Ah, cidden mi?" dedi Kyoko hayretle, sandalyede o kadar geriye yaslandı ki, az kalsın dengesini kaybedecekti. Derin bir iç çekti.

Ancak kafedeki insanlar arasında bu sürpriz haber karşısında heyecanlanan tek kişi Kyoko'ydu. Kiyoshi böyle bir dedikoduyla ilgilenmiyor gibiydi. İlgilendiği tek şey, elinde tutup derin düşüncelere dalmış hâlde baktığı siyah not defteriydi.

Kyoko, Nagare'nin bulunduğu mutfağa doğru bağırdı.

"Hey, Nagare! Kazu'nun bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor musun?" Burası küçük bir kafeydi. Kyoko seslendikten sonra Kazu'ya baktı ve omuz silkti: *Acaba çok mu bağırdım?* Ve Kazu'nun yüzünde bir utanç emaresi aradı.

Ancak Kazu her zamanki gibi sakince bir bardağı parlatıyordu. Ona göre saklayacak hiçbir şey yoktu. Kendisine bir soru sorulmuştu ve o da cevap vermişti.

Nagare'den cevap gelmeyince Kyoko bir kez daha seslendi: "Biliyor muydun?" Bir süre sonra yanıt geldi: "Evet, kısmen, sanırım..."

Nagare tuhaf bir biçimde Kazu'dan daha belirsiz ve çekingen cevap vermişti.

"Vay canına!"

Kyoko bakışlarını bir kez daha Kazu'ya çevirirken Nagare mutfaktan çıktı.

"Neden bu kadar şaşırdın?" diye sordu Nagare Kyoko'ya. Yanlarından geçip Kiyoshi'ye taze demlenmiş kahve servisi yaptı.

Kiyoshi hâlinden memnun görünüyordu, gülümseyip yavaşça kahvenin kokusunu içine çekti.

Bunu gören Nagare'nin kısık gözleri keyifle açıldı. Kafede ikram ettiği kahvenin sıradan olmaması onun için büyük bir gurur ve neşe kaynağıydı. Kiyoshi'nin gülümseyerek tepki vermesi ödülüydü. Memnuniyetle nefes alarak göğsünü şişirdi ve tezgâha geri döndü.

Nagare'nin memnuniyetini zerre umursamayan Kyoko devam etti.

"Sanırım şaşırmamalıydım ama bilirsin işte, bahsettiğimiz Kazu. Gizli bir aşk hayatı olacağı kimin aklına gelir ki."

"Hı hı," diye yanıtladı Nagare ilgisizce. Gümüş bir tepsiyi parlatırken mırıldanmaya başladı. Onun için Kiyoshi'nin gülümseyen yüzü, Kazu'nun erkek arkadaşıyla ilgili bu sohbetten daha önemli gibi görünüyordu.

Kyoko yan gözle Nagare'ye baktı.

"Peki, o gün ne yapıyordunuz?" diye sordu Kazu'ya merakla.

"Hediye arıyorduk?"

"Hediye mi?"

"Annesinin doğum günüydü."

"Anladım, anladım."

Kyoko bir süre daha Kazu'nun erkek arkadaşı hakkında çeşitli sorular sorarak araştırmaya devam etti. Kazu'nun ilk tanıştıklarında onun hakkındaki izleniminin ne olduğu,

nasıl çıkma teklif ettiği gibi şeyleri öğrenmek istedi. Kazu, Kyoko'nun yönelttiği her soruya cevap verdiğinden soruların sonu gelmiyordu.

Kyoko'nun en merak ettiği şey, adamın Kazu'ya kaç kez kız arkadaşı olmasını teklif ettiğiydi. Bunu bir kez değil, üç kez yapmıştı: Tanıştıktan kısa süre sonra, üç yıl sonra ve son olarak bu bahar. Kazu tüm sorulara açıkça cevap veriyordu. Ama iki kez reddettikten sonra üçüncüde neden kabul ettiği sorusuna sadece "Bilmiyorum," dedi.

Sonunda sorgulamayı bitiren Kyoko yanaklarını ellerine yasladı ve Nagare'den bir kahve daha istedi.

"Kazu'nun erkek arkadaşının olması gibi basit bir haber neden seni bu kadar neşelendirdi?" diye sordu Nagare, Kyoko'nun fincanını doldururken.

Kyoko içten bir tebessümle cevap verdi. "Annem sürekli Kazu'nun mutlu bir evlilik yapacağı günün gelmesini dilediğini söylerdi."

Kyoko, hastalığıyla verdiği uzun mücadelenin ardından geçen ay ölen annesi Kinuyo'dan bahsediyordu.

Genç kızlığından beri Kazu'ya resim dersi veren Kinuyo, Nagare'nin kahvesini çok seviyordu. Hastaneye kaldırılana kadar vakti oldukça kafeye gelen müdavimlerdendi. Hem Kazu hem de Nagare onu çok seviyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi Nagare ciddi bir sesle. Kazu yorum yapmadı ama tuttuğu bardağı parlatan elleri durmuştu.

Herkesin moralini bozduğunu hisseden Kyoko telaşla ekledi: "Ah, ne aptalım, havayı bozduğum için özür dilerim. *Annem dilekleri yerine gelmeden öldü*, demek istemedim. Lütfen yanlış anlamayın." Kazu elbette Kyoko'nun bunu kast etmediğini biliyordu.

"Aksine, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Kazu, normalde pek göstermediği nazik gülümsemesiyle.

Kyoko ortamın havasını bozduğunu anladı ama diğer yandan Kinuyo'nun dileğini Kazu ile paylaşma şansı bulduğuna memnun görünüyordu. "Ah, rica ederim," dedi neşeyle.

"Pardon, bölüyorum ama..."

Konuşan Kiyoshi'ydi. Sessizce kahvesini yudumlarken belli ki sohbete ara vermelerini bekliyordu.

"Sormak istediğim bir şey var..." dedi son derece mahcup bir tavırla.

Kiminle konuştuğu belli değildi ama Kyoko hemen atıldı ve Nagare, "Nedir?" diye sorarken o da "Evet?" dedi. Kazu bir şey demeden doğruca Kiyoshi'ye baktı. Kiyoshi eski püskü kasketini çıkarıp beyaz saçlarla dolu başını kaşıdı.

"Aslında doğum günü için karıma ne alacağımı bulmaya çalışıyorum," diye mırıldandı utangaç bir ses tonuyla.

"Karın için bir hediye mi?" diye sordu Nagare.

"Evet." Kiyoshi başını salladı. Belki de Kazu'nun erkek arkadaşının annesine hediye seçtiğine dair ettikleri sohbeti duymuş ve faydalı bir öneride bulunabilirler diye düşünmüştü.

"Ay, çok romantik," dedi Kyoko alaylı bir tonla ama Kazu soruyu ciddiye almıştı.

"Geçen sene ne almıştın?" diye sordu.

Kiyoshi yine beyaz saçlı başını kaşıdı.

"Şey, bunu itiraf etmek utanç verici ama aslında karıma hiç doğum günü hediyesi almadım. Bu yüzden ne alacağımı bilmiyorum."

"Ne? Ona hiç hediye almadın mı? Ve şimdi aniden almak istiyorsun... Neden acaba?" diye sordu Kyoko kocaman açtığı gözleriyle.

"Ah, bilmiyorum, özel bir nedeni yok," diye cevap verdi Kiyoshi boşalmış fincanından bir yudum kahve içiyormuş gibi yaparak. Kyoko, adamın utandığını gizlemeye

çalıştığını açıkça görebiliyordu. İçten gelen kıkırdamasını bastırmaya çabalarken bunu ne kadar sevimli bulduğunu belli etti.

Nagare kollarını göğsünde birleştirmiş, konuşmayı dinliyordu. "Bana kalırsa," diye mırıldandı, ardından heyecanla devam etti, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "...Ne alırsan al, hoşuna gidecektir."

Kyoko onun önerisini hemen geri çevirdi. "Ona verilecek en yararsız tavsiye bu olsa gerek!"

Gururu incinen Nagare "Şey, üzgünüm," dedi. O sırada Kazu, elindeki kahve demliğiyle Kiyoshi'nin fincanını yeniden doldurdu.

"Bir kolyeye ne dersin?" diye sordu.

"Kolye mi?"

"Gösterişli bir şey değil..." Kazu konuşurken kendi kolyesini Kiyoshi'ye gösterdi. O kadar inceydi ki parmaklarının arasına alana kadar fark edilmemişti bile.

"Hangisi? Göstersene. Ah, evet! Çok güzel! Kadınların, kaç yaşında olursa olsun bu tür şeylere zaafı vardır," dedi Kyoko, Kazu'nun kolyesine bakıp beğeniyle başını sallarken.

"Bu arada, sen kaç yaşına girdin Kazu?" diye sordu Kiyoshi.

"Yirmi dokuz."

"Yirmi dokuz..." Kiyoshi bir şey düşünüyormuş gibi mırıldandı.

Kiyoshi'nin ifadesini fark eden Kyoko, onu teselli etmeye çalıştı. "Yaşına uygun olup olmadığını düşünüyorsan endişelenme! Bu harika bir jest. Bence karın böyle bir hediyeye bayılacaktır."

Kiyoshi'nin yüzü anında aydınlandı.

"Anladım. Çok teşekkür ederim."

"Keyifli alışverişler."

Kyoko hem şaşırmış hem de etkilenmişti. Kiyoshi gibi sarsak, yaşlı bir dedektifin karısı için doğum günü hediyesi almayı planlayacağını asla tahmin edemezdi. Bu çabası için onu destekleme konusunda kararlıydı.

"Evet, teşekkürler," diye karşılık verdi Kiyoshi eski kasketini başına geçirip fincanına uzanırken.

Kazu da keyifle gülümsüyordu.

"Aslanın kükremesini duyabiliyorum! Roar-roar, roar-roar ROOOAAAAAARRR! Roar!"

Arka odada şarkı söyleyen Miki'nin sesi duyuldu.

"Bu kısmı hatırlamıyorum," dedi Kyoko kollarını göğsünde birleştirip boşluğa bakarak.

"Bu, onun yeni olayı."

"Ne, şarkı sözlerini değiştirmek mi?"

"Hı-hı."

"Şimdi hatırladım da çocuklar bunu yapmayı seviyor, değil mi? Yohsuke, Miki'nin yaşındayken nerede olduğumuzun önemi olmazdı, şarkı sözlerini nelerle değiştirdiğine inanamazdınız, çok utanç verici olduğunu hatırlıyorum."

Kyoko özlem dolu bir gülümsemeyle Miki'nin olduğu arka odaya doğru baktı.

Nagare, "Yohsuke'den söz etmişken, son zamanlarda seninle birlikte gelmiyor," diyerek konuyu değiştirdi.

Yohsuke, Kyoko'nun oğluydu. İlkokul dördüncü sınıfa gidiyordu ve tam bir futbol delisiydi. Kinuyo hastanedeyken Kyoko ve Yohsuke, Nagare'nin kahvesinden almak için kafeye birlikte geliyorlardı.

"Ne?"

"Yohsuke?"

"Ah... evet," diye mırıldandı Kyoko bardağına uzanırken.

"O sadece annem kahve istediği için geliyordu," diye açıkladı ve suyunun kalanını içti.

Yohsuke, büyükannesi öldükten hemen sonra kafeye gelmeyi bırakmıştı. Kinuyo, hastalığıyla altı ay mücadele ettikten sonra Nagare'nin demlediği bir kahve ile ağzını ıslatmış ve son nefesini uykuya dalar gibi vermişti.

Kinuyo vefat ettikten sonra kahve içicisi olmayan ilkokul çağındaki Yohsuke'nin kafeye gelmek için sebebi kalmamıştı.

Yaz sonunda, Kinuyo hastaneye yatırıldıktan altı ay sonra Kyoko "kendini hazırladığını" söylemişti. Ama annesinin ölümünün üzerinden geçen bir ayın ardından bile acısını gizleyemiyordu.

Nagare, Yohsuke'nin kafeye gelmediğinden bahsederken konunun Kinuyo'nun ölümüne geleceğini düşünmemişti, şimdi söylediğine pişman görünüyordu.

"Ah, hatırlattığım için üzgünüm," dedi başını hafifçe eğerek.

O sırada aniden...

"Horozun ötüşünü duyabiliyorum! Ü-ürü-üüü, ü-ürü-üüü, Ü-DÜÜÜ-DÜÜÜ!"

Miki'nin neşeli sesi arka odadan bile duyulabiliyordu.

"Haha!" Kyoko, Miki'nin alternatif şarkı sözlerine gülmeye başladı. Ortamdaki ciddi hava anında dağıldı. Muhtemelen, *Miki sayesinde kurtuldum,* diye düşünen Kyoko boğuk bir kahkaha attı.

"Sanırım az önce horoz ile çalı bülbülünü çiftleştirdi," dedi Nagare'ye bakarak. Nagare de aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Hey, Miki oldukça tuhaf sözler söylemeye başladın," dedi ve derin bir iç çekip arka odaya doğru yürüdü.

"Miki bazen çok tatlı oluyor," diye mırıldandı Kyoko kendi kendine.

İçerideki havanın değişmesini fırsat bilen Kiyoshi, "Pekâlâ, benim gitmem gerek... Kahve için teşekkürler,"

dedi. Adisyonu kasaya getirdi, cüzdanından bir miktar bozuk para çıkarıp tepsinin üstüne bıraktıktan sonra nazikçe başını eğdi.

"Bugün verdiğiniz harika tavsiye için teşekkürler, gerçekten çok faydası oldu," dedi ve gitti.

DİNG-DONG

Kafede sadece Kazu ve Kyoko kaldı.

Kazu tepsideki bozuklukları alıp yazarkasanın ağır tuşlarına basarken "Yukio'nun durumu nasıl?" diye sordu usulca. Yukio, Kyoko'nun erkek kardeşiydi. Kyoto'da yaşıyor, seramikçi olmak için eğitim alıyordu. Yukio konusunu açmasına şaşıran Kyoko bir an için kocaman açtığı gözleriyle Kazu'ya baktı. Kazu her zaman takındığı mesafeli ifadesini bozmadan Kyoko'nun boşalan bardağına su doldurdu.

Kazu her şeyi görüyor.

Bir açıklama yapması gerektiğini anlayan Kyoko iç çekti.

"Yukio annemin hastanede olduğunu bilmiyordu. Annem ona söylememe izin vermedi..."

Kyoko su bardağını aldı, tezgâhtan birkaç santim yukarı kaldırdı ama dudaklarına götürmek yerine bardağı yavaşça çevirdi.

"Buna kızmış olabileceğini düşünüyorum... Cenazeye bile gelmedi."

Kyoko'nun bakışları, bardağı farklı açılarla eğmesine rağmen suyun düz kalan yüzeyine odaklanmıştı.

"Sanırım telefonu kesik..."

Aslında Kyoko, Yukio ile hiç iletişim kuramamıştı. Kardeşini aramış ama tek duyduğu, hat iptal edildiğinde yapılan bilgilendirme mesajı "Aradığınız numara kullanılmamaktadır," olmuştu. Yukio'nun çalıştığı seramik stüdyosunu

aramayı da denemişti ama onlar da Yukio'nun birkaç gün önce istifa ettiğini, kimsenin nerede olduğunu bilmediğini söylemişlerdi.

"Şu an nerede olduğunu bilmiyorum..."

Kyoko, geçen ay boyunca Kinuyo'nun hastanede yattığını Yukio'nun bilmediğini düşünmeden edememişti; habersiz bırakılan kendisi olsaydı öfkeden çılgına döner ve ne söyleyeceği ya da ne yapacağı belli olmazdı. Bu durum canını çok sıkmış, günlerce doğru düzgün uyku uyuyamamıştı.

Bu kafenin müşterilerini zamanda geriye götürdüğüne dair söylentiler vardı. Elbette Kyoko geçmişe dönme isteğiyle gelen müşteriler görmüştü. Ama işleri düzeltmek için geçmişe dönmek istemesine neden olacak bir şeyin başına geleceğini asla düşünmemişti.

Gerçi bu konuyla ilgili bir "ama" vardı. İşleri yoluna koymak istiyordu *ama* bunu yapamayacağını da gayet iyi biliyordu. Bunun sebebi, geçmişe gitse bile, *Geçmişteyken ne kadar uğraşsanız da şimdiki zamanın gerçekliği değiştirilemez,* diye bir kural olmasıydı.

Yani Kyoko, Kinuyo'nun hastaneye yatırıldığı güne geri dönüp Yukio'ya bir mektup yazsa bile bu kural mektubu ona göndermesine engel olacaktı. Mektup bir biçimde teslim edilse bile Yukio bir nedenden ötürü onu asla okuyamayacaktı. Sonuç olarak, Kinuyo'nun hastanede olduğunu bile bilmeden, aniden öldüğünü öğrenecekti onun. Öfkelenecek, cenazeye gelmeyecekti. Çünkü bu kural böyle çalışıyordu. Ve gerçekliği değiştiremeyecekse, Kyoko'nun geçmişe dönmesinin anlamı yoktu.

"Annemin Yukio'yu endişelendirmek istememesini anlıyorum..."

Kyoko tam da bu nedenden ona büyük sıkıntı veren bir çıkmazın içine girmişti.

"Ama..."

İki eliyle yüzünü kapayan Kyoko'nun omuzları sarsılmaya başladı. Kazu işine devam etti, şu an servis isteyen olmadığından zaman sessizce ilerliyordu.

"Babamın geldiğini görebiliyorum!
Pat-pat pat-pat osuruk böceği,
Uzun güz gecesi boyunca cırlıyorlar,
Ah, böceklerin senfonisini dinlemek ne eğlenceli!"

Arka odada şarkı söyleyen Miki'nin tuhaf, alternatif şarkı sözleri yine duyuldu. Ama bu kez Kyoko'nun kahkahası kafede yankılanmadı.

O akşam...

Kazu kafede yalnızdı. Daha doğrusu, kafede yalnızca Kazu ve beyaz elbiseli kadın vardı.. Kazu etrafı topluyordu ve beyaz elbiseli kadın da her zamanki gibi sessizce romanını okuyordu. Kitabı bitmek üzereydi. Sol eli okunmamış birkaç sayfanın üzerindeydi.

Kazu kafe kapandıktan sonraki saatleri çok seviyordu. Bunun nedeni etrafı toplamaktan ya da temizlikten özel bir keyif alması değildi, sadece işini hiçbir şey düşünmeden sessizce yapmayı seviyordu. Resim yaparken de aynı keyfi alıyordu.

Kazu resimlerinde, karşısında duran bir şeyi fotoğraf gerçekliğinde ayrıntılarla çizebilecek biçimde kalem kullanma yeteneğine sahipti. Hiperrealizm olarak bilinen tekniği seviyordu. Ancak her şeyi çizmiyordu. Gerçek dünyada görülebilecek bir şeyse onu çiziyor, kendi hayal dünyasını ya da var olmayan bir şeyi asla resmetmiyordu. Resimlerinden öznel duyguları dışlamıştı. Hiçbir şey düşünmeden gördüklerini tuvale aktarma sürecinden keyif alırdı sadece.

Flap!

Elbiseli kadının bitirdiği kitabı kapatma sesi kafede yankılandı.

Elbiseli kadın romanı masanın köşesine koyup kahve fincanına uzandı. Onu izleyen Kazu tezgâhın altından bir roman çıkarıp kadına yaklaştı.

"Bu muhtemelen senin zevkine pek uymayacak," dedi yeni kitabı kadının önüne bırakıp biten kitabı masadan alırken.

Bunu o kadar çok tekrar etmişti ki artık her hareketinin rutin bir hızı vardı. Yine de her zamanki soğuk ifadesi kaybolmuş ve yüzünde bir anlığına, özenle seçilmiş bir hediyeyi özel birine, ona mutluluk getirmesi umuduyla veren birinin bakışı belirmişti. İnsanlar alıcısını memnun etmeyi umarak hediye seçerken o özel kişinin tepkisini hayal ederlerdi. Ve bunu yaparken sıklıkla zamanın onlardan uzaklaştığını fark ederlerdi.

Elbiseli kadın hızlı bir okuyucu değildi. Yaptığı tek şey bu olmasına rağmen bir kitabı iki günde bitiriyordu. Kazu haftada bir kütüphaneye gidip bir dizi roman seçiyordu. Bu kitaplar tam olarak bir hediye değildi, yine de Kazu için o kitapları temin etmek bir "görevden" fazlasıydı.

Birkaç yıl öncesine kadar elbiseli kadın tekrar tekrar *Âşıklar* isimli romanı okumuştu. Bir gün Miki "Aynı romanı okumaktan sıkılmıyor mu?" demiş ve kendi resimli kitabını elbiseli kadına vermişti. Kazu, *Ya onu kendi seçtiğim bir romanla memnun edebilirsem?* diye düşünmüştü... Elbiseli kadına roman vermeye başlamasına neden olan şey buydu.

Ancak elbiseli kadın her zamanki gibi Kazu'nun düşünceli tavrını önemsemeden kitabı sessizce aldı ve bakışlarını ilk sayfaya çevirdi.

Kazu'nun yüzündeki beklenti dolu ifade, kum saatinden sessizce akan kumlar misali yok olup gitti.

Kapı zili çaldı, kapanma saati geçtiği ve kapıda "kapalı" tabelası asılı olduğu için bu alışılmadık bir durumdu. Ama Kazu kim olabileceği konusunda endişelenmedi. Bunun yerine tezgâhın arkasına geçip girişe doğru baktı. İçeri giren adam otuzlarının sonunda görünen bronz tenli bir adamdı. V yaka siyah tişörtün üzerine koyu kahve ceket giymişti. Aynı renk pantolonunun altındaki ayakkabıları siyahtı. Melankolik ve donuk bir ifadeyle etrafına bakındı.

"Merhaba, hoş geldiniz," diye selamladı adamı Kazu.

"Şey, galiba kapalısınız?" dedi adam tereddütle. Kafenin kapanmış olduğu aşikârdı.

"Sorun değil," diye karşılık verdi Kazu ve tezgâhın karşısındaki sandalyelerden birini işaret etti. Adam oturdu. Yorgun görünüyor, sanki ağır çekimdeymiş gibi yavaş hareket ediyordu.

"Bir şey içmek ister misiniz?"

"Şey, hayır..."

Normalde bir müşteri kafe kapandıktan sonra içeri girip bir de sipariş vermek istemezse bu garson için sıkıcı bir durum olurdu. Ama Kazu tereddüt dahi etmeden adamın cevabını kabul etti. "Peki." Sessizce ona bir bardak su verdi.

"Şey..." Yaptığının tuhaf olduğunu anlamış gibi görünen adam huzursuz oldu. "Üzgünüm. Tekrar düşündüm de bir kahve alayım lütfen."

"Elbette," dedi Kazu. Bakışlarını adamdan nazikçe kaçırıp mutfağa girerek gözden kayboldu.

Adam derin bir iç çekip sepya rengi kafeye baktı. Loş ışıkları, yavaşça dönen tavan vantilatörünü, rasgele saatleri gösteriyor gibi görünen büyük saatleri ve bir köşede roman okuyan beyaz elbiseli kadını fark etti.

Kazu geri döndü.

"Şey... Onun bir hayalet olduğu doğru mu?" diye sordu adam bir anda.

"Evet."

Adam oldukça garip bir soru sormuştu ama Kazu gayet sakin cevap vermişti. Hakkındaki efsaneyi duyan pek çok müşteri sırf meraktan kafeye gelirdi. Kazu bu türden sorulara o kadar alışmıştı ki ona artık havadan sudan sohbetler gibi geliyordu.

"Anlıyorum," diye cevap verdi adam kayıtsız bir sesle.

Kazu kahveyi adamın önünde hazırlamaya başladı. Normalde sifon yöntemini kullanırdı. Sifon yöntemiyle demlenen kahvenin özelliği alttaki kapta kaynayan suyun gürültüyle fokurdayıp üstteki hazneye doğru yükselmesi ve burada öğütülmüş çekirdeklerle buluşup kahve hâline gelmesiydi. Ardından sıvı üstteki hazneden yavaş yavaş altta duran kaba geri damlardı. Kazu sifonla demleme işlemini izlemekten keyif alıyordu.

Ancak her nedense bugün sifon yöntemini kullanmamış, bunun yerine damlatma yöntemiyle hazırlamak için gereken malzemeleri mutfaktan getirmişti. Değirmeni de getirdiğine göre belli ki çekirdekleri tezgâhta öğütmeyi planlıyordu.

Damlatıcı kullanarak kahve demlemek kafenin sahibi Nagare'nin uzmanlık alanıydı. Damlatıcıya kağıt filtre yerleştirilir ve kahve elde etmek için öğütülmüş çekirdeklerin üstüne yavaş yavaş sıcak su dökülürdü. Kazu normalde damlatma yönteminin sıkıcı olduğunu düşünürdü, yine de kahve çekirdeklerini sessizce öğütmeye başladı.

Sohbet etmiyorlardı. Girişken biri olmadığını belli eden ve sohbet başlatacak gibi görünmeyen adam başını kaşıdı. Çok geçmeden kahve kokusu havayı doldurmaya başladı.

"Beklettiğim için özür dilerim."

Kazu buharı tüten kahveyi nazikçe adamın önüne koydu.

Adam hiç kıpırdamadan, sessizce fincana bakıyordu. Kazu önündeki aleti ustalıkla temizlemeye başladı.

Kafenin içinde sadece elbiseli kadının romanın sayfalarını çevirme sesi duyuluyordu. Bir süre sonra adam elini fincana uzattı. Eğer kahve seven bir müşteri olsaydı bu noktada kahvenin aromasını derince içine çekerdi, oysa donuk ifadesini bozmadan acemi bir höpürtüyle kahveden bir yudum aldı. Ama sonra...

"Bu kahve," diye mırıldandı sessizce. Buruk tadı onu şaşırtmışa benziyordu. Kaşlarının alnının ortasında birleşmesiyle ifadesi değişti.

Kahve, tatlı aroma ve asidik ekşili tadın eşsiz karışımına sahip *mocha* adlı bir çeşitti. Nagare bu tada takıntılıydı ve kafe sadece *mocha* çeşitlerini servis ediyordu. Bu adam gibi normalde kahve içmeyen müşteriler için sadece *mocha* ya da Kilimanjaro çekirdekleri ile demlenen kahvenin kendine özgü yoğun aroması genellikle şaşırtıcı oluyordu.

Kahve çekirdekleri isimlerini genellikle yetiştikleri yerden alıyorlardı. Söz konusu mocha'nın çekirdekleri Yemen ve Etiyopya'da yetişiyordu ve adını sevkiyatının yapıldığı Yemen liman şehri Mocha'dan almıştı. Kilimanjaro çekirdekleri Tanzanya'da yetişiyordu. Nagare Etiyopya'da yetişen çekirdekleri kullanmayı seviyordu, bazı insanlar bu çekirdeğin güçlü asidik, ekşi tadına bayılıyordu.

"Bu *Mocha Harrar*. Kinuyo ustanın en sevdiğiydi."

Kazu'dan bu sözleri duyan adam istemsizce irkildi ve açık bir düşmanlıkla ona baktı.

Elbette onu şaşırtan kahvenin ismi değildi; daha önce hiç tanışmadığı bir garsonun daha adam kendini tanıtmadan ona Kinuyo'dan bahsetmesiydi.

Adamın adı Yukio Mita'ydı, seramikçi çırağı, Kinuyo'nun oğlu ve Kyoko'nun kardeşiydi. Kinuyo uzun süreli müdavimlerden biri olsa da Yukio daha önce kafeye hiç

gelememişti. Arabayla on beş dakikalık mesafede yaşayan Kyoko, Kinuyo hastaneye yatırıldıktan sonra kahve almak için sık sık gelmeye başlamıştı. Yukio, Kazu'ya şüpheyle baktı ama Kazu hiç şaşırmadı. Dile getirmemiş olsa da onu beklediği sessiz gülümsemesinden anlaşılıyordu.

"Ne zaman..." diye başladı Yukio başını kaşıyarak. "Onun oğlu olduğumu ne zaman anladın?" Kimliğini saklamak için özel bir çaba sarf etmemişti belki ama yine de rahatsız olmuşa benziyordu.

Kazu minik kahve değirmenini temizlemeye devam etti.

"Sadece anladım. Birbirinize benziyorsunuz," diye açıkladı.

Nasıl tepki vereceğini bilemeyen Yukio eliyle yüzüne dokundu. Anlaşılan o ki, bu daha önce ona hiç söylenmemişti; Yukio duyduklarına inanmamış gibi görünüyordu.

"Tesadüf olabilir ama bugün Kyoko'yu gördüm ve sohbet esnasında konu senden açıldı. Kısmen sezgi de denebilir buna... Sen olabileceğini düşündüm..."

Kazu'nun açıklamasını dinleyen Yukio, "Ah, anlıyorum," dedi. Bir an gözlerini kaçırdı.

"Tanıştığımıza sevindim. Ben, Yukio Mita." Başını sallayarak kendini tanıttı.

Kazu da başını hafifçe eğdi. "Kazu Tokita. Tanıştığımıza sevindim," diye karşılık verdi.

"Annem mektuplarında senden bahsederdi. Ve bu kafeyle ilgili söylentiyi de yazmıştı," diye mırıldandı Yukio, Kazu'nun adını duyunca. Omzunun üstünden elbiseli kadına baktı.

Boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

"Geçmişe dönmek istiyorum, lütfen. Annemin hâlâ yaşadığı zamana gitmek istiyorum," dedi başını hafifçe sallayarak.

Yukio çocukken tek bir görevi üstlenip azimle çalışan ciddi bir tipti. Kendisine bir iş verildiğinde, gözetimsiz bırakıldığında bile asla pes etmezdi. Örneğin, ilkokulda temizlik görevi verildiğinde diğer herkes etrafı kirletiyor olsa da o işini yapmayı sürdürürdü.

Sevgi dolu bir kişiliği vardı ve herkese nazik davranırdı. İlkokul, ortaokul ve lisede hep sessiz çocuklarla arkadaşlık ettiğinden asla bir öğrenci olarak dikkat çekmedi. Çocukken bir duvar kâğıdı gibi donuktu.

Donuk Yukio, lisedeyken Kyoto'ya yapılan bir okul gezisinde bir aydınlanma yaşadı. Ödevi Kyoto'nun geleneksel sanatlarını deneyimlemekti. Çömlek, yelpaze, baskı ve bambu işleri arasından çömleği seçmişti. İlk kez çark çevirmesine rağmen yaptığı çömlek parçasına diğer öğrencilerden çok daha iyi şekil vermişti. Çömlek öğretmeni ona "Bu sınıftaki çocuklar tarafından bir çömleğe bu kadar güzel şekil verildiğini görmemiştim. Bu işe yeteneğin var!" demişti. Bunlar, Yukio'nun o güne dek duyduğu ilk övgü sözleriydi.

Nasıl yapacağına dair fikri olmamasına rağmen, okul gezisi onda bir çömlekçi olma isteği uyandırmıştı. Bu arzu okul gezisinden döndükten çok sonra bile devam etmişti.

Bir gün televizyon izlerken ismi Yamagishi Katsura olan bir atölye çömlekçisi gördü. "Kırk yıldır çömlek yapıyorum ve nihayet yaptığım şeyden memnunum," demişti çömlekçi. Gösterilen eserlere bakmak Yukio'yu derinden etkilemişti. Kendi sıradan hayatıyla ilgili bir şikâyeti yoktu, sadece kalbinin derinliklerinden, *Bir ömür harcamaya değer bir iş bulmak istiyorum,* sesinin yükseldiğini duymuştu. Yamagishi Katsura hayran olabileceği, olmayı arzulayabileceği biriydi.

Çömlekçi olmak için seçebileceği iki farklı yol vardı: İlki güzel sanatlar fakültesinde ya da seramik sanatları okulunda eğitim almak, diğeriyse bir çömlek atölyesinde çıraklık yapmaktı.

Yukio seramik sanatları okuluna gitmektense Yamagishi Katsura'nın yanında çırak olmaya karar verdi. Yukio, Katsura'nın televizyonda söylediklerinden hoşlanmıştı. "En iyisi olmak için en iyilerle temas hâlinde olmalısınız." Yukio bir atölye çömlekçisi olmak istediğini babası Seiichi'ye söylediğinde babası "Böyle bir arzuya sahip binlerce, hatta on binlerce insan arasından çömlekçilik yaparak geçimini sağlayabilenler sadece bir avuç yetenek sahipleridir ve ben, sende öyle bir yetenek görmüyorum," demişti. Yukio babasının itirazına rağmen pes etmemişti. Ancak üniversite ya da seramik sanatları okuluna giderse ebeveynlerinin eğitim için para ödemesi gerekeceğini biliyordu.

Kendi bencil arzuları nedeniyle ailesine yük olmak istemediğinden bir atölyede çalışıp yaşarken işi öğrenmeye karar verdi. Seiichi bu karara karşı çıksa da sonunda Kinuyo onu ikna etmişti ve Yukio liseden mezun olur olmaz Kyoto'ya taşınmıştı. Seçtiği atölye elbette Katsura'nınkiydi.

Kyoto'ya gideceği gün Shinkansen İstasyonu'ndan onu Kinuyo ve Kyoko uğurlamıştı. "Çok fazla değil ama," demişti Kinuyo ve oğluna kendi banka hesap cüzdanıyla müşteri kimlik kaşesini uzatmıştı. Yukio annesinin bu parayı, *Bir gün babanızla birlikte denizaşırı bir yerlere seyahat etmek istiyorum,* diyerek gayretle biriktirdiğini biliyordu.

"Bunu alamam," demişti Yukio ısrarla. Ama annesi hayır cevabını kabul etmemişti. "Al. Sorun yok, gerçekten."

Shinkansen'de düdük çalmıştı, Yukio'nun başını hafifçe sallayarak kaşeyle hesap cüzdanını almaktan başka seçeneği kalmamış ve Kyoto'ya gitmek üzere yola çıkmıştı. Platformda kalan Kyoko, "Anne, hadi, gidelim," demişti.

Ama Kinuyo platformda durup giderek küçülen tren gözden kaybolana kadar arkasından bakmıştı.

"Geçmişteyken ne kadar çok çabalasan da şimdiki zamanı değiştiremezsin, tamam mı?"

Kazu hiç değişmeyen kuralları açıklamaya başlamıştı. Ölmüş olan biriyle buluşulacağı zaman bu kuralı vurgulamak bilhassa önemliydi. Bir kaybın ağırlığı insanların üzerine ansızın çökerdi. Kinuyo'nun ölümü –annesinin hastaneye kaldırıldığını bile bilmediğinden– Yukio için hiç beklenmedik bir durumdu. Ama Kazu'nun söyledikleri Yukio'nun ifadesini değiştirmedi.

"Evet, biliyorum," diye cevapladı.

Kinuyo'ya kanser teşhisi bu bahar konmuştu. Tanı konulduğunda hastalık çoktan ilerlemiş ve altı aylık ömrünün kaldığı söylenmişti. Doktor kanser olduğu üç ay önce anlaşılsa yapılacak bir şeylerin olabileceğini söylemişti. Şimdiki zamanın değişmeyeceğini söyleyen kural yüzünden Yukio geçmişe dönüp tanının daha önce konulmasını sağlasa bile Kinuyo'nun öldüğü gerçeği değişmeyecekti.

Kazu, Yukio'nun annesinden kafe hakkında bir şeyler duyduğunu varsaydı ama yine de sordu: "Kafenin kurallarını kısaca açıklayayım mı?"

Yukio bir an düşündü ardından yumuşak bir sesle, "Evet, lütfen," dedi.

Kazu temizlik işini bırakıp açıklamaya başladı.

"Öncelikle geçmişteyken sadece kafeyi ziyaret etmiş kişilerle buluşabilirsin."

"Tamam," diye cevapladı Yukio.

Müşterinin buluşmak istediği kişi kafeye sadece bir kere gelmişse ya da kısa bir an görünüp gitmişse buluşma

şansları azalırdı. Ama Kinuyo gibi müdavimler söz konusu olduğunda buluşma şansları hayli yüksekti. Yukio'nun buluşmak istediği kişinin Kinuyo olduğu düşünülünce, Kazu bunu detaylıca anlatma gereği duymadan devam etti.

"İkinci kuralı az önce de söyledim; ne kadar çabalasan da geçmişteyken şimdiki zamanı değiştirecek bir şey yapamazsın."

Yukio'nun bu kuralla ilgili de sorusu yoktu.

"Tamam, anladım," diye yanıt verdi hemen.

"Bu da bizi üçüncü kurala getiriyor: Geçmişe dönmek için oturman gereken sandalyeye şu..."

Kazu doğruca elbiseli kadına baktı. Yukio onun bakışlarını takip etti.

"Oraya da sadece o tuvalete gittiğinde oturabilirsin."

"Ne zaman gidecek?"

"Kimse bilmez... Ama her gün bir kez gidiyor..."

"O hâlde tek yapmam gereken beklemek mi?"

"Kesinlikle."

"Anladım," dedi Yukio taş gibi bir ifadeyle.

Kazu çok konuşkan bir değildi ve Yukio da çok fazla soru sormuyordu. Açıklama hızla ilerliyordu. "Dördüncü kurala gelince, geçmişteyken o sandalyede kalmalı, asla kalkmamalısın. Eğer poponu sandalyeden kaldırırsan zorla şimdiki zamana döndürülürsün."

Bir müşteri bu kuralı unutacak olursa tatsız sonucuyla hemen yüzleşecek, anında şimdiki zamana döndürülecek ve geçmişe dönme şansını boşa harcamış olacaktı.

"Sırada beşinci kural var: Geçmişteki zamanın kahvenin doldurulduğu andan soğuduğu ana kadar sürer."

Kazu uzanıp Yukio'nun açıklama sırasında bitirdiği boş su bardağını aldı. Sık sık yudumlamasına bakılırsa Yukio susamıştı.

Can sıkıcı kurallar burada da bitmiyordu.

Zamanda yolculuk sadece bir kez denenebilirdi.

Fotoğraf çekmek mümkündü.

Hediye alınıp verilebilirdi.

Kahvenin sıcaklığını korumasının bir yolunu bulsanız da bir etkisi olmayacak ve soğuyacaktı.

Şehir efsaneleriyle ilgili bir dergi makalesinde kafe "geçmişe seyahat edebileceğiniz kafe" olarak ünlenmişti ama teknik olarak geleceğe gitmek de mümkündü. Ancak insanlar geleceğe gitmeyi pek tercih etmiyordu çünkü tam olarak istediğiniz yere gitmeniz mümkün olsa da buluşmak istediğiniz kişinin orada olacağından asla emin olamazdınız. Sonuçta kimse gelecekte ne olacağını bilmiyordu.

Geleceğe yolculuk yapıp kahve soğuyana kadarki dar zaman diliminde biriyle buluşma şansı az olduğundan mutlak hayal kırıklığını göze alıp denemeye gerek yoktu. Bu yolculuk büyük ihtimalle boşuna yapılmış olacaktı.

Ancak Kazu tüm bunları açıklamadı. Genellikle sadece beş kuralı açıklıyordu. Diğerleriyle ilgili soru soran olursa cevap veriyordu.

Yukio yeni doldurulmuş bardağından bir yudum su içti. "Annemden kahveni soğumadan içmezsen hayalete dönüştüğünü duymuştum. Bu doğru mu?" diye sordu doğrudan Kazu'nun gözlerinin içine bakarak.

"Evet, doğru," diye cevap verdi Kazu sakince.

Yukio bakışlarını kaçırıp derin bir nefes aldı. "Yani diğer bir deyişle ölüyorsun... söylemek istediğin bu mu?" diye sordu emin olmak istermiş gibi.

Daha önce kimse hayalet olmanın ölümle aynı şey olup olmadığıyla ilgili bir açıklama istememişti.

O ana kadar Kazu tüm soruları ifadesini değiştirmeden cevaplayabilmişti. Ama o an ifadesinde bir bocalama oldu. Sığ bir soluk aldı ve kirpiklerini birkaç kez açıp kapayana kadar geçen süre içinde her zamanki soğuk havasını takındı.

"Evet, bu doğru," diye yanıtladı.

Yukio başını sallayarak onayladı, her nedense bu cevaptan memnun kalmışa benziyordu. "Tamam, peki," diye mırıldandı anlamış gibi.

Kazu kuralları açıklamayı bitirdikten sonra elbiseli kadına baktı.

"Şimdi tek yapman gereken onun yerinden kalkmasını beklemek. Beklemeyi düşünüyor musun?" diye sordu. Yukio'nun gerçekten geçmişe gidip gitmeyeceğini doğrulamak için sorduğu son soruydu. Yukio tereddüt etmedi.

"Evet," dedi. Kahve fincanına uzandı. Kahve şimdiye soğumuş olmalıydı ama bir dikişte içti. Kazu uzanıp boş fincanı aldı.

"Hayır, teşekkürler," dedi elini sallayarak. Kinuyo'nun her gün içtiği kahve damak zevkine uymamıştı.

Kazu, Yukio'nun fincanıyla mutfağa doğru giderken yarı yolda durdu.

"Neden cenazeye gelmedin?" diye sordu ona dönüp.

Annesinin cenazesine katılmayan bir oğul bunu kolaylıkla bir suçlama olarak değerlendirebilirdi. Kazu'nun da böyle bir soru sorması alışılmadıktı.

Yukio soruyu bu şekilde yorumlamış gibi hafifçe kaşlarını çattı.

"Bu soruya cevap vermek zorunda mıyım?" diye sordu biraz sert bir tonla.

"Hayır," dedi Kazu her zamanki soğukkanlı tarzıyla. "Sadece Kyoko cenazeye katılmamanın kendi suçu olduğuna inanıyor..." Nazikçe başını salladı ve mutfağa girerek gözden kayboldu.

Aslında Yukio'nun cenazeye gitmemesi Kyoko'nun hatası değildi. Kinuyo'nun öldüğü söylendiğinde kabul etmekte

zorlanmıştı ama asıl sebep, Kyoto'dan Tokyo'ya gelecek parasının olmamasıydı. Kinuyo'nun ölüm haberini aldığında bir sürü borcu vardı.

Üç yıl önce, Yukio hâlâ çömlekçi olmak için çalışırken, atölye açması durumunda fon sağlanacağına dair bir teklif almıştı. Bir atölye sahibi olmak her çömlekçinin hayaliydi. Doğal olarak o da bir gün Kyoto'da kendi atölyesine sahip olmayı arzu ediyordu. Finansman teklifi Kyoto'da yeni kurulan ve Yukio'nun çalıştığı çömlekçiden alım yapan bir toptan satış şirketinin sahibinden gelmişti.

Tokyo'dan ayrıldığından beri geçen on yedi yıl boyunca Yukio para biriktirmek için banyosu olmayan, on metrekarelik bir apartman dairesinde yaşıyordu. Tüm lükslerden uzak durup sadece hayaline odaklanmıştı.

En büyük motivasyonu stüdyo çömlekçiliği hayalini hızla gerçekleştirip annesine neler yapabildiğini gösterebilmekti. Otuzlu yaşlarının sonlarına yaklaşırken sabrı iyice azalmıştı. Teklifi kabul eden Yukio kalan parayı kişisel finansman şirketinden borç almış, kendi birikimleriyle birlikte tüm parayı toptan satış şirketinin sahibine vermiş ve kendi atölyesini açmak için hazırlık sürecine girmişti. Ancak işler hayal ettiği gibi gerçekleşmemiş, toptan satış şirketinin sahibi Yukio'nun kendisine emanet ettiği parayı alıp kaçmıştı.

Kandırılmıştı ve sonuç yıkıcı olmuştu. Atölyeyi açamamak bir yana, devasa bir borca da girmişti. Çıkabileceğini düşünmediği derin bir maddi cehennem çukuruna düşmüştü. Zihinsel olarak işkence çekiyordu.

Geri ödeme endişesi her gün beynini yiyip bitiriyor, geleceğe dair başka şeyler düşünmesine fırsat vermiyordu. Tek düşünebildiği şunlardı: *Bu parayı nasıl toplayabilirim? Para bulmak için yarın ne yapabilirim?*

Ölsem daha mı iyi olur?

Çoğu zaman bu fikir aklını meşgul ediyordu. Ama eğer ölürse borç yükü annesi Kinuyo'ya kalacaktı ve ne pahasına

olursa olsun böyle bir şey istemiyordu. İntihar düşüncesiyle arasında duran tek şey buydu.

Yukio bir ay önce annesinin öldüğünü öğrendiğinde bu kırılgan zemin üzerinde yaşıyordu. Haberi aldığında kafasının içinde iyice gerilmiş bir ipin koptuğunu hissetmişti.

Kazu ortalıkta yokken Yukio ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıp ekrana baktıktan sonra sıkıntıyla iç çekti.

"Sinyal yok..." diye mırıldandı elbiseli kadına bakarak. Bir saniye sonra sanki aniden aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı. Ayağa kalktı, elbiseli kadının şu sıralar tuvalete gitmeyeceğini varsaydı ve hızla kafeden çıktı.

DİNG-DONG

Kapı zili çaldıktan hemen sonra...

Flap!

Kadının kitabı kapatma sesi kafenin içinde yankılandı. Belki de Yukio yerinden birini aramak için kalkmıştı ama zamanlaması berbattı. Elbiseli kadın romanını kolunun altına sıkıştırdı, sessizce sandalyesinden kalktı ve tuvalete doğru yürümeye başladı.

Kafenin girişinde devasa bir ahşap kapı vardı. Tuvalet sağ taraftaydı. Elbiseli kadın yavaşça yürüyerek kemerli girişten geçip sağa döndü.

Tıkırt.

Tuvalet kapısı yavaşça kapandıktan hemen sonra Kazu mutfaktan çıkıp boş kalan odaya girdi.

Yukio yoktu. O an Kazu'nun yerinde Nagare olsa deli gibi onu arardı. Günde bir kere gelen geçmişe gitme şansının tam zamanıydı şimdi. Ama kafede yalnızca Kazu vardı.

Deliye dönmek bir yana, sanki müşterinin yokluğu önemli bir şey değilmiş gibi sakinliğini korudu. Elbiseli kadının boşalan fincanını aldı, Yukio hiç var olmamış gibi davranıyordu. Neden gittiği ya da geri dönüp dönmeyeceği umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bir bezle masayı sildi, ardından fincanı yıkamak için mutfağa geri döndü. O esnada kapı zili çaldı.

DİNG-DONG

Yukio eli boş olarak yeniden içeri girdi, cep telefonunu cebine sokmuştu. Sırtı sandalyeye dönük vaziyette tezgâha dayandı. Önünde duran bardağı kaldırıp suyunu yudumladı, derin bir nefes aldı, elbiseli kadının orada olmadığının farkında değildi.

Kazu üstünde gümüş demlik ve parlak beyaz kahve fincanı olan bir tepsiyle mutfaktan çıktı. Kazu'yu gören Yukio, "Az önce ablamla konuştum," diyerek yokluğunu açıkladı. Sesi, Kazu'nun cenazeye neden katılmadığı sorusuna cevap verirken olduğu gibi savunmacı değildi.

"Ah, gerçekten mi?" dedi Kazu sakince.

Yukio karşısında duran Kazu'ya baktı ve yutkundu. Kazu belli belirsiz, soluk mavi alevlerle halelenmiş gibi görünüyordu ve Yukio odada dünyevi olmayan, gizemli bir havanın asılı olduğunu hissetti.

"Sandalye boş," dedi Kazu.

Elbiseli kadının orada olmadığını nihayet fark eden Yukio'nun nefesi kesildi. "Ah!"

Kazu boş sandalyeye doğru yürürken ona sordu: "Oturacak mısın?"

Yukio bir an kadının yokluğunu fark etmemiş olmasının şoku içindeymiş gibi, boş gözlerle baktı. Ancak Kazu'nun sabırlı bakışları karşısında biraz çabayla cevap verdi: "Evet, oturacağım."

Sandalyeye doğru yürüdü, gözlerini kapadı, derin bir nefes aldıktan sonra masayla sandalye arasına girdi.

Kazu lekesiz beyaz fincanı önüne koydu.

"Şimdi kahveni dolduracağım," dedi yumuşak bir tonla. Sakin sesinde hüzünlü bir ağırlık vardı.

"Geçmişteki süren fincanın dolunca başlayacak, kahven soğumadan da bitmesi gerek..."

Bu kuralı daha önce açıklamış olmasına rağmen Yukio hemen cevap vermedi. Gözlerini derin düşüncelere dalmış gibi kapadıktan sonra, "Tamam, anladım," dedi ama Kazu'dan ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sesi farklı çıkıyordu, ses perdesi zor algılanacak biçimde alçalmıştı.

Kazu başını salladı, tepsinin üstünden karıştırma çubuğuna benzeyen, on santimetre uzunluğunda gümüş bir alet alıp fincanın içine bıraktı.

Yukio merakla baktı. "Bu nedir?" diye sordu başını yana eğerek.

"Lütfen kaşık yerine bunu kullan," diye açıkladı Kazu basitçe.

Neden bana bir kaşık vermiyor? diye düşündü Yukio. Ancak bunun açıklamasını dinlemenin bile değerli vaktinden alacağını biliyordu.

"Tamam, anladım," dedi sadece.

Açıklamasını bitiren Kazu sordu: "Başlayalım mı?"

"Evet," diye yanıtladı Yukio. Bir bardak su içti ve derin bir nefes aldı.

"Lütfen, şimdi başlasın," diye ekledi usulca.

Kazu başını salladı, sağ eliyle gümüş demliği yavaşça kaldırdı.

"Kinuyo ustaya sevgilerimi ilet," dedi ve ekledi: "Unutma, kahve soğumadan önce..."

Kazu ağır çekimde hareket ediyormuş gibi kahveyi fincana doldurmaya başladı. Tavrı hâlâ kayıtsız olsa da bir

balerin misali su gibi akan hareketleri narindi. Kafenin tamamı önemli bir merasim yapılıyormuşçasına gerilim yüklüydü.

Gümüş demliğin ağzından dar, siyah bir sicimi andıran, oldukça ince kahve döküldü. Dökülen kahveden bir sürahinin geniş ağzından akarken duyulabilecek şırıltı duyulmuyordu. Aksine, kahve parlak ve beyaz fincana sessizce doluyordu. Yukio beyaz fincanla siyah kahvenin tezatlığına bakarken ince bir buhar yükselmeye başladı. Aynı anda adamın etrafındaki her şey parlayıp dalgalanmaya başladı.

Yukio panikle gözlerini ovuşturmaya çalıştıysa da bunun mümkün olmadığını gördü. Ellerini yüzüne kaldırdığında hâlâ el gibi hissetse de buharlaştıklarını fark etti. Üstelik sadece elleri değil, vücudu, bacakları, tüm cismani varlığı buhar hâlini almıştı.

Neler oluyor?

Başta bu beklenmedik durumla şaşkına döndü ama sonrasında neler olacağını düşününce artık hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi hissetti. Çevresindekiler dönmeye başladığı sırada yavaşça gözlerini kapadı.

Yukio, annesi Kinuyo'yu hatırladı.

Çocukken üç kez ölümden dönmüştü. Üç olayda da Kinuyo yanındaydı.

İlk seferinde iki yaşındaydı. Zatürre nedeniyle ateşi kırk dereceye yaklaşmış ve inatçı bir öksürük baş göstermişti. Günümüzde zatürrenin tedavisi artık zor değil. Tıbbi gelişmeler sayesinde hastalığı tedavi edecek etkili antibiyotikler var. Bugün küçük çocuklarda zatürrenin ana sebebinin bakteriler, virüsler ve mikoplazma olduğu yaygın bir tıbbi bilgi ve her biri için net tedavi yöntemleri bulunuyor.

Ancak Yukio'nun hasta olduğu zamanlarda bir doktorun sadece, "Yapılabilecek bir şey yok. Artık her şey oğlunuza bağlı," demesi alışılmadık bir durum değildi. Yukio'nun durumunda zatürrenin bakteriyel olduğunu bilmiyorlardı, ateşi yükselip öksürüğü şiddetlendiğinde doktor, "En iyisini umalım ve en kötüye hazırlanalım," demişti.

Ölümle burun buruna geldiği ikinci seferde az kalsın boğuluyordu. Yedi yaşında, nehir kenarında oynuyordu. O olayda hem nefesi kesilmiş hem de kalbi durmuş olmasına rağmen mucize eseri hayata dönmüştü. Onu bulan adam şans eseri itfaiye ve ambulans istasyonunda çalışmış, dolayısıyla hayat kurtaran CPR uygulamasını bilen biriydi. Kinuyo nehirde onunla birlikteydi ama her şey gözünü üzerinden ayırdığı bir saniye içinde oluvermişti.

Üçüncüsü on yaşında geçirdiği bir trafik kazasıydı. Yepyeni bisikletine binerken trafik ışıklarına uymayan bir sürücü arabayla ona çarpmıştı. Çarpışma Kinuyo'nun gözleri önünde onu fırlatmıştı. Yaklaşık on metre öteye savrulan Yukio tüm vücudunda oluşan çoklu yaralanma nedeniyle ambulansla hastaneye götürülmüştü. Ölümün eşiğine gelmişti, neyse ki başından yara almamış ve yine mucizevi bir şekilde bilinci yerine gelmişti.

Ebeveynler çocuklarının hastalanmasını, yaralanmasını ya da kaza geçirmesini engelleyemezlerdi. Üç olayda da Kinuyo oğlu iyileşene kadar uyumadan, dinlenmeden ona bakmıştı. Tuvalet molaları dışında başucundan ayrılmamış, dua eder gibi elini ellerinin arasında tutmuştu. Kocası ve kendi anne-babası Kinuyo'nun hasta düşmesinden endişelenmişler, dinlenmesini söylemişlerdi ama Kinuyo onları dinlememişti. Bir ebeveynin evlatlarına duyduğu sevgi sonsuzdu. Kaç yaşma gelirlerse gelsinler onlar için hep çocuk kalırlardı. Kinuyo için de bu his, Yukio ünlü bir çömlekçi olma isteğiyle evden ayrıldığında bile değişmemişti.

Yine de hayallerini gerçekleştirip annesini gururlandıracağına dair o küçücük umut kırıntısına tutunmuştu. Başarısıyla mutlu olacak tek bir kişinin bile olması onun için yeterliydi. Toplum onunla alay etse ve ona gülse de en azından Kinuyo onun başarılı olacağına inanıyordu.

Ama... en kötü kâbuslarında bile son kuruşuna kadar dolandırılıp büyük bir borç batağına saplanacağını hayal etmemişti.

Kinuyo'nun ölüm haberini moralinin yerle bir olduğu, birinin desteğine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda almıştı. Umutsuzluğu daha da derinleşti. Zamanlama nasıl bu kadar acımasız olabilmişti? Neden bu kadar şanssızdı?

Bunca zaman ne için çabalamış, ne için yaşamıştı? Maurice Maeterlinck'in *Mavi Kuş* adlı kitabında da aynı hikâye anlatılıyordu. Ana karakterler olan Tyltyl ve Mytyl adında iki çocuk, kaderinde bu dünyaya üç hastalıkla gelmekten başka bir şey olmayan, Gelecek Krallığı'ndan bir çocukla karşılaşıyorlardı. Bu çocuk doğduktan hemen sonra kızıl, boğmaca ve kızamığa yakalanıp ölüyordu. Yukio çocukken bu kitabı okuduğunda ne kadar üzüldüğünü hatırlıyordu. Böylesi bir kader değiştirilemiyorsa o zaman hayat nasıl adil olurdu? Yukio, insanların hak etmedikleri kaderlerini değiştirecek güçleri yoksa yaşamaları için bir neden de göremiyordu.

Yukio kendine geldiğinde gözlerindeki ıslaklığı fark etti. Gözyaşlarının süzüldüğünü yanaklarını elleriyle kurulamaya başladığında anladı. Bir süre önce buhara dönen elleri şimdi cismani hâllerine geri dönmüş ve çevresinde hızla dönerek yanından geçen şeyler hareket etmeyi kesmişti.

Gırrr, gırr-gırr...

Kahve çekirdeklerinin öğütülme sesini duyunca tezgâha doğru baktı. Yavaşça dönen tavan vantilatörü, şapkalı avizeler, büyük duvar saatleri... Bunların hiçbiri saniyeler öncesinden farklı görünmüyordu. Ancak tezgâhın arkasında bir başkası duruyordu. Yukio kahve öğütmekte olan badem gözlü devi daha önce hiç görmemişti. Kafenin içinde sadece Yukio ve dev gibi bir adam vardı. O an içine bir kuşku düştü.

Gerçekten geçmişe döndüm mü?

Nasıl emin olacağını bilmiyordu. Garson Kazu kesinlikle orada değildi ve tezgâhın arkasında tanımadığı bir dev gibi bir adam vardı. Bedeni buhara dönüşmüştü ve etrafındakilerin hızla yanından geçip gittiğini görmüştü. Ancak sadece bunlar geçmişe seyahat ettiğine ikna etmeye yetmezdi onu.

Tezgâhın arkasında sakince çekirdek öğüten adam Yukio'nun bir anda ortaya çıkmasına karşın istifini bozmamıştı. Yukio onun için bir yabancı olmasına ve bir anda sandalyede belirmesine rağmen sanki her şey gayet normalmiş gibi davranıyordu. Onunla konuşma gereği bile duymamıştı ki bu, Yukio için kesinlikle sorun değildi; tonlarca soruya cevap verecek havada değildi. Ama istediği gibi geçmişe, Kinuyo'nun hayatta olduğu zamana dönüp dönmediğini bilmek istiyordu.

Kyoko, annesinin altı ay önce, baharda hastaneye kaldırıldığını söylemişti. Hangi ay ve yılda olduklarını sorması gerekiyordu.

"Şey," diye başlamıştı ki konuşması bölündü...

DİNG-DONG

"Merhaba."

Kafenin planından dolayı zil çaldıktan hemen sonra kimin geldiğini anlamanız pek mümkün değildi. Ama Yukio sesi anında tanıdı.

Anne...

Bakışlarını yazarkasanın yanındaki girişe çevirdikten birkaç saniye sonra destek almak için Yohsuke'nin omzuna tutunan Kinuyo'nun topallayarak içeri girdiğini gördü.

"Ah..."

Kinuyo'yu gördüğü an annesi onu göremesin diye yüzünü çevirdi. Dudağını ısırdı.

Hastaneye yatırılmadan hemen öncesine mi geldim?

Kinuyo'yu en son beş yıl önce canlı görmüştü. O zaman annesi sağlıklı görünüyordu. Yürürken yardım almak için birinin omzuna tutunma ihtiyacı duymuyordu. Oysa şimdi son derece solgundu. Gözleri çökmüş, saçları beyazlamıştı. Yohsuke'yi tutan elinin damarları şişmişti, parmakları ince birer çubuğa benziyordu. Hastalık daha şimdiden onu tüketmişti.

Çok kırılgan! Hiç bilmiyordum...

Yukio donup kalmıştı, konuşamıyordu.

Onu ilk fark eden Yohsuke oldu.

"Büyükanne..."

Yohsuke büyükannesinin kulağına fısıldayıp onu yavaşça Yukio'ya doğru çevirdi. Kinuyo'nun torunu Yohsuke, onun elleri ve ayakları olmuş, büyükannesinin zayıf bedenine nasıl yardım edeceğini öğrenmişti.

Yohsuke'nin baktığının Yukio olduğunu görünce Kinuyo'nun gözleri ardına dek açıldı.

"Aman Tanrım," dedi usulca.

Yukio annesinin sesini duyunca başını kaldırdı.

"Çok iyi görünüyorsun!" dedi.

Sesi Kazu'yla konuşurken olduğundan daha canlıydı.

"Ne oldu? Neden buradasın?"

Kinuyo, Kyoto'da olması gereken oğluyla kafede karşılaştığı için epey şaşkındı. Ama gözleri neşeyle parlıyordu.

"Bir işim var," dedi gülümseyerek.

Kinuyo, Yoksuke'nin kulağına "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp Yukio'nun oturduğu yere kendi başına yürüdü.

"Nagare, bir kahve lütfen. Burada içeceğim," dedi nazikçe.

"Kahve hemen geliyor," dedi Nagare. Daha Kinuyo istemeden az önce öğüttüğü çekirdekleri filtreye koymuştu bile. Artık tek yapması gereken buharı tüten sıcak suyu üzerine dökmekti, böylece kahve hazır olacaktı.

Kinuyo kafeye hep aynı saatte geldiğinden Nagare çekirdekleri onun geliş zamanına göre öğütmüştü. Yohsuke, Nagare'ye bakan bar sandalyelerinden birine oturdu.

"Genç Yohsuke ne içmek ister?"

"Portakal suyu."

"Portakal suyu geliyor."

Yohsuke'nin de siparişini aldıktan sonra Nagare kabı aldı ve sıcak suyu "e" şeklindeki filtre tutucuda duran öğütülmüş çekirdeklerin üzerine dökmeye başladı.

Kahvenin aromatik kokusu kafenin içine yayılmaya başladı. Kinuyo'nun keyifli gülümsemesi bu anı ne kadar sevdiğini belli ediyordu. Yukio'nun karşısındaki sandalyeye otururken yüksek sesle nefes verdi: "Oof!"

Kinuyo on yıllardır bu kafenin müdavimlerindendi. Doğal olarak kuralları gayet iyi biliyordu. Oğlunun gelecekten geldiğini kimsenin söylemesine gerek kalmadan anlamış olmalıydı. Yukio neden geldiğini annesine söylememek için çaresizce çabalıyordu.

Ölmüş annemi görmeye geldim...

Bu kelimeleri söylemenin imkânı yoktu. Yine de acilen bir şey söylemesi gerektiğini hissetti.

"Kilo vermiş gibi görünüyorsun."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz böyle bir şey dediği için kendine kızdı.

Annesine kanser teşhisinin henüz konulup konulmadığını bilmiyordu ama hastaneye yatırılmasına giden süreçteydiler, Kinuyo'nun zayıflamış olmasının nedeni de buydu. Sohbeti hastalığına getirmek özellikle kaçınmak istediği şeydi. Sıkılı yumruklarının içinde ter birikmişti.

Ancak Kinuyo gülümsedi. "Ah, gerçekten mi? Bunu duymak çok güzel." İki elini yanaklarına koyarken bunu duyduğuna sevinmiş görünüyordu. Annesinin tepkisini gören Yukio, *Belki de kanser olduğunu henüz bilmiyordur,* diye düşündü.

Bazen insan hastaneye yatana kadar nesi olduğunu bilmezdi. Hastalığını bilmiyorsa tepkisi tamamen anlaşılabilirdi. Bu durum Yukio'yu rahatlattı.

Biraz gevşedi. Sohbeti sıradan ve normal tutmak için elinden geleni yapmayı denedi.

"Gerçekten mi? Hâlâ bunu söylediğimi duymak hoşuna mı gidiyor?" dedi ilgisizce gülerek. Ama Kinuyo'nun ifadesi samimiydi.

"Evet, sevindim," dedi. "Sen de oldukça zayıf görünüyorsun," diye ekledi.

"Ah, öyle mi?"

"Düzgün besleniyor musun?"

"Evet, elbette. Artık kendi yemeklerimi kendim yapıyorum."

Yukio annesinin öldüğünü öğrendiğinden beri doğru düzgün tek bir öğün yememişti.

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet, rahat ol, anne, hazır erişte yemeyi bıraktım."

"Peki ya giysilerini yıkama işi?"

"Elbette giysilerimi yıkıyorum."

Yaklaşık bir aydır aynı giysileri giyiyordu.

"Ne kadar yorgun olursan ol, daima bir şilte üzerine yatıp uyumak için çaba göstermelisin."

"Evet, bunu biliyorum."

Dairesinin kira sözleşmesini iptal ettirmişti.

"Parayla ilgili sıkıntın olursa kimseden borç alma. Bana haber ver, olur mu? Bende de çok yok ama biraz verebilirim."

"Para sorun değil..."

Dün kişisel iflas başvurusunu tamamlamıştı. Kinuyo ve Kyoko'nun üstüne büyük bir borç yükü bırakmayacaktı.

Yukio sadece Kinuyo'nun yüzünü son bir kez görmek istemişti.

Geçmişte geriye giderek şimdiki zamanı değiştirmek mümkün olsaydı o zaman Yukio bu sonu seçmezdi. Karşısında oturan annesinin hastanede en iyi tedaviyi görmesi için elinden gelen her şeyi yapardı. Durumu tezgâhın arkasındaki dev adama açıklar ve bir şey yapması için yalvarırdı.

Ancak gerçek şu ki bu dileklerinin hiçbiri gerçekleşmeyecekti. Hayatı tüm anlamını yitirmişti. Onun için en önemli şey Kinuyo'nun kalbini kırmamaktı. Sonsuz zorluklarla dolu bir yaşam sürüyor olsa da onu ayakta tutan, içindeki tek güçlü his bu olmuştu. Annesi hâlâ hayattayken ölmemeye karar vermişti.

Ama şimdiki zamanda Kinuyo artık yoktu...

Onunla konuşurken ifadesi sakindi.

"Artık kendi atölyemi açabilecek durumdayım. Bağımsız bir çömlekçi olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yalan söylemiyorum."

"Çok sevindim."

Kinuyo'nun gözünden yaşlar dökülmeye başladı.

"Hey, bu ağlanacak bir şey değil," dedi Yukio annesine kâğıt mendil uzatırken.

"Ben sadece..." Kinuyo başka bir şey diyemedi.

Yukio, Kinuyo'nun yaşlarla ıslanan yüzüne bakarken ceketinin cebinden sakince bir şey çıkardı.

"Evet, her neyse işte," deyip annesinin önüne bıraktı. Bu annesinin Kyoto'ya ilk gidişinde ona verdiği kaşe ve hesap cüzdanıydı.

"İşler zorlaşırsa kullanırım diye düşünmüştüm ama kullanmama gerek kalmadı..."

Hayatı ne kadar zor olursa olsun asla o paraya eli gitmemişti. O para, oğlunun başarısından asla şüphe duymayan, uğurlamaya geldiği oğluna inanan annesinin arzularını barındırıyordu. Bunları başarılı bir çömlekçi olduktan sonra annesine vermeyi planlıyordu.

"Ama o para..."

"Hayır, sorun yok. Sadece varlığını bilmek işler ne kadar zorlaşsa da sıkıntılı zamanları aşmamı sağladı. Bana devam etme gücü verdi. Hep geri verebilmek için çabaladım anne." Bu yalan değildi. "Lütfen, geri almanı istiyorum."

"Ah, Yukio..."

"Teşekkür ederim," dedi Yukio tüm kalbiyle.

Kinuyo hesap cüzdanıyla kaşeyi alıp göğsüne bastırdı.

Pekâlâ, son görevimi de tamamladım. Artık sadece kahvenin soğumasını bekleyeceğim.

Yukio şimdiki zamana dönmeyi hiç planlamamıştı.

Kinuyo'nun öldüğünü duyduğundan beri hep bu anı düşünmüştü. Öylece ölüp gidemezdi. Arkasında borç bırakırsa ailesini sıkıntıya sokardı.

Geçen ay deli gibi kişisel iflasını tamamlamak için uğraşmıştı. Cenazeye gelmek için otobüs ya da tren bileti alacak parası olmasa da bir avukat tutacak ve kafeye gelecek kadar para biriktirmek için durmaksızın çalışmıştı. Her şey bu an içindi.

Onu ayakta tutan ipler çözülmüş gibi vücudundaki tüm gücün çekildiğini hissetti. Bir aydır doğru düzgün uyumamış olmasının da etkisi olabilirdi. Yorgunluğu sınıra dayanmıştı. Artık her şey bitmek üzereydi.

Nihayet.

İçi hem huzur doldu...

Şimdi her şey daha kolay.

...hem de kurtulduğunu hissetti.

Tam o sırada...

Bip-bip-bip-bip-bip-bip...

Fincanın içinden usulca çalan bir alarm sesi geliyordu. Bu alarmın anlamını bilmiyordu ama duyar duymaz Kazu'nun söylediğini hatırladı. Fincanın içinden bipleyen çubuğu çıkardı.

"Şimdi aklıma geldi, buradaki garson sana saygılarını iletmemi istedi..." Kazu'nun söylemesini rica ettiği sözleri Kinuyo'ya aktardı.

"Kazu'dan mı bahsediyorsun?"

"Şey, evet."

"Oh..."

Kinuyo'nun ifadesi bir an için gölgelendi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan hemen sonra yüzünde bir gülümsemeyle Yukio'ya baktı.

"Ee, Kinuyo," diye seslendi Nagare tezgâhın arkasından.

Kinuyo ona baktı. Sadece gülümseyip, "Biliyorum," dedi.

Bu kısa konuşmaya şaşıran Yukio fincanına uzanıp bir yudum kahve içti.

"Hımm, çok güzel," diye yalan söyledi. Güçlü asidik ekşi tat onun zevkine uygun değildi.

Kinuyo sevgi dolu gözlerle oğluna baktı. "O çok nazik bir kız, değil mi?"

"Ne, kim?"

"Kazu tabii ki."

"Kazu mu? Ah, evet, kesinlikle."

Yukio yine yalan söylemişti. Zihninde Kazu'nun kişiliğini değerlendirecek yer yoktu.

"İnsanların gerçek hislerini görür. Her zaman o sandalyeye oturacak kişiyi düşünür."

Yukio, Kinuyo'nun ne anlatmaya çalıştığını kestiremiyordu. Ama kahvesi soğuyana kadar oturmayı planladığından, neden bahsettiğinin önemi yoktu.

"O sandalyede oturan beyaz elbiseli bir kadın vardı, değil mi?"

"Bir kadın mı? Ah, evet, evet, vardı."

"Ölmüş kocasıyla buluşmaya gitmişti ama hiç geri dönmedi..."

"Ah, gerçekten mi?"

"Neler olup bittiğini bilen yok, ama kimse onun geri dönmeyeceğini düşünmemişti."

Yukio, tezgâhın arkasındaki Nagare'nin başını öne eğip kamburlaştığını fark etti.

"Onun kahvesini dolduran Kazu'ydu. Yedi yaşına daha yeni girmişti."

"Ya, öyle mi?" diye mırıldanan Yukio anlatılanlarla pek ilgilenmiyor gibiydi. Kinuyo'nun ona bunu neden anlattığını da anlamıyordu.

Onun cevabını duyan Kinuyo'nun ifadesi kederlendi.

"Düşünsene, onca insan arasında kendi annen!" dedi daha sert bir sesle.

"Ne?"

"Geri dönmeyen kadın Kazu'nun annesiydi!"

İfadesindeki değişiklik Yukio'nun bile bu sözlerden etkilendiğini gösteriyordu.

Olanlar hâlâ annesinin sevgisine ihtiyacı olan küçük bir kız için çok acımasızcaydı. Sadece düşünmek bile acı

vericiydi. İçinde bir parça empati uyandırsa da geleceğe dönmek istemesine neden olmamıştı.

Bu konuşmayla karıştırma çubuğu arasındaki bağın ne olduğunu merak etti.

Düşünmeye başladı.

Kinuyo tabaktaki karıştırıcıyı eline aldı.

"Demek istediğim, bak, o zamandan beri Kazu ölmüş biriyle buluşmak için geri dönenlerin fincanına bunu koyuyor," diye açıkladı kaşığı sallarken. "Kahve soğumadan önce çalıyor."

"Ah..."

Yukio'nun rengi soldu.

Ama bu demek oluyor ki...

"Bu yüzden Kazu saygılarını iletti."

Anneme açıkça öleceğini söylüyordu.

"Ne? Neden bunu yaptı? Sana bunu söylemeye ne hakkı var? Bu sana kendini nasıl hissettirecek?"

Yukio, Kazu'nun bunu neden yaptığını hâlâ anlamamıştı.

Bu, onun üstüne vazife değildi!

Yukio'nun yüzü öfkeyle kaplandı.

Ancak Kinuyo sakindi.

"Kazu'nun yaptığı..." diye açıklamaya başladı yumuşacık bir sesle. Yüzünde Yukio'nun daha önce görmediği çok mutlu bir gülümseme vardı, kesinlikle korkudan ya da Kazu'nun mesajı aracılığıyla öleceğini söyledikten sonra beklenebilecek başka bir duygudan eser yoktu. "Kazu'nun yaptığı, bana son bir görev vermekti... Sadece benim yapabileceğim bir şey."

Yukio, ölümün eşiğine geldiği zamanlarla ilgili konuşurlarken annesinin gözünde yaşlarla söylediklerini hatırladı: "Senin için hiçbir şey yapamıyordum." İster hastalık olsun ister kaza, çaresizce beklemenin nasıl bir işkence olduğunu hiç unutamamıştı.

"Artık geleceğe dönme vakti geldi..." dedi Kinuyo şefkat dolu bir gülümsemeyle.

"Hayır, bunu yapmak istemiyorum."

"Benim için yap. Ben sana inanıyorum."

"Hayır."

Yukio başını sertçe salladı.

Kinuyo oğlunun geri verdiği kaşe ve hesap cüzdanını alnına kaldırdı.

"Bunu saklayacağım. Bu senin dileklerinle dolu. Kullanmadan mezarıma götüreceğim," dedi başını iyice eğerek.

"Anne..."

Kinuyo başını kaldırdı ve nazik bir gülümsemeyle Yukio'ya baktı.

"Bir ebeveyn için ölmek isteyen çocuklarını kurtaramamaktan daha büyük bir acı yoktur."

Yukio'nun dudakları titremeye başladı.

"Üzgünüm."

"Sorun değil."

"Beni bağışla."

"Pekâlâ, şimdi," deyip fincanı ona doğru yavaşça itti. "Kazu'ya teşekkür ettiğimi söyler misin?"

Yukio, *Tamam* demeye çalıştı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Yutkundu, titreyen elleriyle fincanı tuttu. Başını kaldırıp buğulu gözleriyle bir yandan gülümserken bir yandan da ağlayan annesine baktı.

Benim tatlı oğlum...

Sesi duyamayacağı kadar usul çıksa da dudakları bu fısıltıyla kıvrılmıştı. Sanki bir bebekle konuşuyordu.

Bir ebeveyn için çocuğu hiç büyümezdi. O, karşılığında hiçbir şey beklemeden, sadece çocuğunun mutlu olmasını isteyen bir anneydi, onu sevgisiyle sarmak istiyordu.

Yukio eğer ölürse her şeyin biteceğini düşünmüştü. Zaten öldüğü için Kinuyo'nun etkilenmeyeceğini sanmıştı.

Ama yanılmıştı. Öldükten sonra bile hâlâ onun annesiydi. Duygular değişmemişti.

Az kalsın ölmüş annemi üzecektim...

Yukio kahvesini bir dikişte içti. Ağzının içi mocha'ya özgü asidik, ekşi tatla doldu. Başı dönmeye, vücudu buharlaşmaya başladı.

"Anne!" diye bağırdı.

Sesinin Kinuyo'ya ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu ama annesinin seni ona ulaşmıştı.

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim..."

Yukio'nun etrafındakiler hızla yanından geçmeye başladı. Zaman geçmişten geleceğe doğru ilerliyordu.

...Alarm zamanında çalmasaydı... ve ben kahve soğuyana kadar bekleseydim, son anda annemin kalbini kıracaktım...

Yukio'nun hayali kendi atölyesine sahip bir çömlekçi olmaktı. Bunu başarma hayalinin esiri olup uzun yıllar takdir görmemeye katlanmıştı. Ardından kandırılmış ve derin bir hayal kırıklığı yaşamış, neden sadece kendi hayatının bu denli mutsuz olduğunu anlayamamıştı. Ama az kalsın annesine kendi yaşadığından daha büyük bir acı çektirecekti...

Tamam, yaşayacağım... ne olursa olsun...

Son anına kadar benim mutlu olmamı dilemekten asla vazgeçmeyen annem için yaşayacağım...

Zamanda hareket eden Yukio'nun bilinci yavaşça kapandı.

Kendine geldiğinde kafedeki tek kişi Kazu'ydu. Şimdiki zamana dönmüştü. Birkaç saniye sonra elbiseli kadın tuvaletten döndü. Sessizce Yukio'ya yaklaştı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kalk!"

Hâlâ ağlayan Yukio sandalyeyi yavaşça kadına bıraktı. Elbiseli kadın tek kelime etmeden yerine oturdu, Yukio'nun kullandığı fincanı itti ve hiçbir şey olmamış gibi romanını okumaya başladı.

Bütün kafe parlıyor sanki.

Yukio'nun içini gizemli bir his kuşatmıştı. Işıklar daha parlak değildi. Yine de her şey gözüne daha canlı görünüyordu. Umutsuzluğu umuda dönüşmüştü. Görüşü bambaşka bir hâl almıştı.

Dünya değişmedi, ben değiştim...

Elbiseli kadına bakıp az önce deneyimlediği şeyi düşündü. Kazu, Yukio'nun fincanını alıp elbiseli kadına taze kahve verdi.

"Kazu..." diye seslendi Yukio. "Annem sana teşekkür etti."

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet ve ben de sana teşekkür etmeliyim..."

Bunu söyler söylemez başını iyice öne eğdi. Kazu, Yukio'nun kullandığı fincanı yıkamak için mutfağa döndü. O görünürde değilken Yukio mendilini alıp gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü kuruladı ve burnunu sildi.

"Ne kadar?" diye seslendi Kazu'ya. Kazu hemen mutfaktan çıkıp yazarkasanın başında adisyonu yüksek sesle okudu.

"Bir kahve artı mesai sonrası ücreti. Toplam dört yüz yirmi yen lütfen," dedi yazarkasanın ağır tuşlarına basarken, yüzündeki donuk ifade değişmemişti. Elbiseli kadın hiçbir şey yokmuş gibi kitabını okumaya devam ediyordu.

"Tamamdır... İşte, buradan alabilirsin."

Yukio bin yenlik banknot uzattı.

"Neden bana alarmdan bahsetmedin?" diye sordu.

Kazu parayı aldı ve bir kez daha ağır tuşlara bastı.

"Ah, üzgünüm, açıklamayı unutmuş olmalıyım," diye cevap verdi soğukkanlılıkla ve başını hafifçe eğdi. Yukio gülümsedi, gerçekten mutlu görünüyordu.

Lin-lin-lin-lin li-n-lin...

Bir yerlerden çan halkalı cırcır böceğinin sesi geliyordu.

Kazu para üstünü avcuna bırakırken Yukio, sanki böceğin şarkısından cesaret almış gibi konuşmaya başladı. "Kazu... Annem senin de mutluluğu bulmanı dilediğini söyledi," dedi ve hemen kafeden çıktı.

Bunlar Kinuyo'dan duyduğu sözler değildi. Ama Kazu'nun yaşadıklarını düşününce annesinin böyle bir şey söyleyebileceğini tahmin edebiliyordu.

DİNG-DONG

Yukio gidince Kazu ve elbiseli kadın yalnız kaldılar. Kapı zili hâlâ usulca çınlıyordu. Kazu bir bez alıp tezgâhın üstünü kurulamaya başladı.

"Uzun güz gecesi boyunca cırlıyorlar.

Ah, böceklerin senfonisini dinlemek ne eğlenceli!"

Kazu *lin-lin li-n-lin* diye cırlayan çan halkalı cırcır böceklerine cevap verir gibi kendi kendine kısık sesle şarkı söylüyordu.

Sessiz sonbahar gecesi yavaşça ilerliyordu...

III

Âşıklar

O sandalyede geçmişten gelen bir adam oturuyordu.

Bu kafede sadece zamanda geriye gidilmiyordu, aynı zamanda geleceğe yolculuk da mümkündü. Ancak geçmişe gitmek isteyen kişilerle kıyaslandığında geleceğe gitmek isteyenlerin sayısı yok denecek kadar azdı. Neden mi? Buluşmak istediğiniz kişiyle karşılaşmayı hedefleyerek geçmişe dönebilirsiniz ama geleceğe giderken bu pek mümkün değildir. Gelecekte belirli bir zamanda kafede buluşma olasılığı belirsizliklerle doludur.

Mesela bir tarih belirleseniz bile o kişinin o gün kafeye gelmesini engelleyecek her şey olabilir. Tren gecikebilir. İşyerinde acil bir toplantı çıkabilir, yol kapalı olabilir, tayfun vurabilir, kişi hastalanabilir; yani esasen kimse ne tür engellerle karşılaşabileceğini bilemez. Başka bir deyişle, bir kişinin geleceğe yolculuk yapıp istediği kişiyle buluşma şansı oldukça azdır.

Tüm bunlara rağmen o anda kafede geçmişten gelen bir adam oturuyordu. Adı Katsuki Kurata'ydı. Üzerinde dizlerine gelen bir şort ve tişört, ayaklarında plaj sandaletleri vardı. Kafe tavana kadar uzanan yapay Noel acıyla süslenmişti. Ağaç odanın tam ortasında yerini almıştı; dokuz

kişilik minik kafenin ortasında duran masa, ağaca yer açmak için kaldırılmıştı. Ağacı Nagare Tokita'nın karısı Kei ölmeden önce sevgili kızı Miki'ye sevgisinin göstergesi olarak almış, arkasında her yıl süslenebilecek bir şey bırakmak istemişti.

Bugün 25 Aralık, yani Noel'di.

Tezgâhtaki sandalyelerde Miki'nin yanında oturan Kyoko Kijima, "O giysilerle üşümüyor musun?" diye sordu. Kurata'nın giysilerinin Noel'e uygun olmamasını bir yandan üzücü, bir yandan da eğlenceli bulmuştu.

"Battaniye falan ister misin?" diye sordu Nagare başını mutfaktan uzatıp ama Kurata elini sallayarak cevap verdi: "Ben iyiyim. Hiç üşümüyorum. Ama bir bardak soğuk su alabilir miyim lütfen?"

"Tamam, bir bardak soğuk su geliyor," dedi tezgâhın arkasında duran Kazu Tokita. Hemen arkasını dönüp raftan bir bardak aldı, su doldurdu ve hızlıca Kurata'nın yanına gitti.

"Teşekkür ederim," dedi Kurata suyu alırken ve bir dikişte hepsini içti.

"Bitirdim!" diye bağırdı Miki neşeyle kalemini sallarken. Tezgâhta Kyoko'nun yanına oturmuş, *tanzaku* olarak bilinen şerit hâlindeki kâğıda bir dilek yazmayı bitirmişti.

Miki kâğıdı kaldırırken Kyoko göz ucuyla bakmaya çalışıp "Bu sefer ne diledin?" diye sordu.

"Babamın ayaklarının daha güzel kokmaya başlamasını diliyorum," diye okudu Miki enerji dolu bir sesle. Bunu son derece komik bulan Kyoko dudaklarının arasından komik bir ses çıkardı. Miki de kıkırdayarak sandalyesinden kalktı ve *tanzaku* dileğini diğer süslerin yanına asmak için Noel ağacına doğru yürüdü. *Tanzaku* dileği yazmak için alışılmadık bir zamandı, normalde insanlar bunu 7 Temmuz Tanabata Festivali sırasında yapardı. Ağaç şimdiden Miki'nin

yazdığı farklı dileklerle süslenmişti. Çoğu Nagare ile ilgiliydi. "Kokulu ayak" dışında babasının "daha kısa" olmasını ve "bu kadar huysuz olmayı bırakmasını" dilemişti. Kyoko çoğunda kahkahasını bastırmak zorunda kalmıştı.

Tanzaku kâğıtlarına dilekler yazıp onları Noel ağacına asmak kafede yapılan düzenli bir aktivite değildi. Miki'nin yazma alıştırması yaptığını gören Kyoko, "Neden dileklerini yazıp ağacı onlarla süslemiyorsun?" diye sordu.

Genellikle pek gülmeyen Kazu bile kıkırdıyordu. Kafedeki neşeli ortam geçmişten gelen Kurata'yı da gülümsetmişti.

"Saçma sapan şeyler yazmayı kes," diye homurdandı Nagare bıkkın bir sesle. Mutfaktan elinde yirmi santimlik kare şeklinde bir kutuyla çıkmıştı. Kutuda Kyoko'nun sipariş ettiği ve Nagare'nin yaptığı Noel keki vardı.

Miki babasına bakıp güldü, ardından ağaçtan sarkan *tanzaku* kâğıdına baktı, ellerini çırpıp geleneksel Şinto duasını etti. Noel miydi, Tanabata Festivali miydi, yoksa bir tapınağı ziyaret ediyormuş gibi mi yapıyordu? Her şey tamamıyla birbirine karışmıştı.

"Tamam, sıradaki," diyen Miki henüz bitirme niyetinde değildi ve bir tane daha yazmaya başladı.

"Ah, yine mi?" diyerek iç çekti Nagare.

Keki kâğıt torbaya koyduktan sonra "Bu Kinuyo için," dedi ve küçük torbaya bir tane de kahve ekledi.

"Ne?" Kyoko şaşırmıştı. Bu yaz sonu ölen annesi Kinuyo, Nagare'nin kahvesini çok severdi, hastanede yatarken bile her gün bir tane içmeye devam etmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Kyoko usulca, gözlerinde yaşlarla. Kendisi sipariş etmediği hâlde Nagare'nin nezaket gösterip Kinuyo'nun sevdiği kahveyi eklemesi hoşuna gitmişti.

Matem.

Bu, hayatın bir parçasıydı ve anma geleneklerini uygulayarak yas tutmak unutmamamızı sağlıyordu. Kei'nin

bıraktığı büyük Noel ağacı belki sadece onun unutulmama arzusunu içermekle kalmıyor, aynı zamanda onları daima izleyeceğini de gösteriyordu. Noel ağacının kullanılma şekli sıradışı olsa da Miki'nin hoşuna gidiyorsa o zaman kesinlikle Kei'nin dileğine uygun olarak kullanılıyor demekti.

"Ne kadar?" diye sordu Kyoko gözlerini kurularken.

Nagare belki de utandığı için gözlerini biraz daha kıstı. "Şey, iki bin üç yüz altmış yen," dedi yavaşça.

Kyoko cüzdanından para çıkardı. "Buradan al," deyip bir tane beş binlik banknot ve üç yüz altmış yen bozukluk verdi.

Nagare parayı alıp yazarkasanın ağır tuşlarına bastı.

"Bu arada," dedikten sonra bir an duraksadı. "O, Tokyo'ya geri taşınıyormuş, doğru mu? Adı Yukio'ydu, değil mi?" diye sordu Kyoko'ya. Yukio, Kyoko'nun atölye çömlekçisi olmak için Kyoto'ya taşınan erkek kardeşiydi.

"Evet, evine geri dönüyor! Bir süredir şartlar biraz zorluydu ama sonunda bir iş buldu."

Yukio için düzgün bir iş bulmak zor olmuştu. Yetişkinlik yıllarını otuzlu yaşlarının sonuna kadar sadece seramiğe odaklanarak geçirdiğinden başka bir vasıf kazanmamıştı. Her alanda çalışmaya razıydı, bu yüzden kamusal işe yerleştirme servisi Hello-Work'ten yardım almıştı. On bir başarısız başvurunun ardından Batı stili sofra takımları satan küçük bir şirket tarafından işe alınmıştı. Tokyo'ya döndükten sonra lojmanda oturmaya karar vermişti. Böylece ikinci hayatına başlamamn ilk adımlarını atmış oldu.

"Ah, bunu duyduğuma sevindim," dedi Nagare para üstünü Kyoko'ya uzatırken. Nagare'nin arkasında konuşmaları dinleyen Kazu da başını eğdi. Ancak Kyoko'nun ifadesi biraz kederliydi. O sandalyede oturan adama bakıp hafifçe iç çekti.

"Yukio'nun intihar etmek isteyeceği aklımın ucundan geçmezdi..." dedi hıçkırarak. "Gerçekten minnettarım," dedi ve başını iyice öne eğdi.

"Rica ederim," dedi Kazu. Yüzünü kaplayan soğuk ifadesi değişmediğinden Kyoko'nun onun duygularını anlaması zordu. Yine de hâlinden memnun görünen Kyoko başını salladı.

Bir dilek daha yazan Miki, "Bir tane daha bitirdim!" diye bağırdı coşkuyla.

"Ah, öyle mi? Ne diledin?" diye sordu Kyoko gülümseyerek.

"Babam mutlu olsun." Miki yüksek sesle okuyup kıkırdadı.

Dileğini ne kadar çok düşündüğü belli değildi. Belki de "mutlu" kelimesini yazmak için bir bahaneydi yalnızca... Bunu duyan Nagare utanmış görünüyordu. "Ne saçmalık!" diye homurdanarak hemen mutfağa gidip gözden kayboldu. Kyoko, Kazu'ya bakıp kıkırdadı.

"Bence baban zaten mutlu," dedi Miki'ye ve kafeden çıktı. Miki gülümsüyordu ama muhtemelen uyandırdığı duygu derinliğinin farkında değildi.

DİNG-DONG

Miki bir Noel şarkısı söyleyerek *tanzaku* kâğıdını neşeyle ağaca asarken Nagare'nin akan burnunu gürültülü bir biçimde silme sesi mutfakta yankılandı.

"Sen yazdın mı?" diye sordu Miki sandalyede oturan adama.

Onun yanına gitti, masada ne olduğuna baktı. Adamın ellerinin önüne kendi kullandığı malzemelerin aynısı olan bir kalem ve bir *tanzaku* bıraktı. Miki, o da kendi dileğini yazabilsin diye bunları Kurata'ya vermişti.

"Şey, üzgünüm, hayır. Ben..."

"İstediğini yazabilirsin, tamam mı?" diye tavsiye verdi Miki ,kalemi hemen eline alan Kurata'ya. Kurata düşünmek için zaman kazanmaya çalışır gibi tavan vantilatörüne baktı ve sonra hemen dileğini yazdı.

"Fumiko'yu yeniden aramayı denesek mi?" diye sordu mutfaktan çıkan Nagare, burnu silmekten kıpkırmızı olmuştu.

Fumiko, yedi yıl önce bu kafede geçmişe dönen bir müşteriydi. Hâlâ sık sık kafeye geliyordu.

"Verdiği sözü unutacak türden biri değildir," dedi Nagare iç çekip kollarını göğsünde kavuştururken. Birkaç dakika önce onu cep telefonundan aramayı denemişti ama çaldığı hâlde cevap veren olmamıştı.

"Teşekkürler, benim için çabaladığın için minnettarım," dedi Kurata nazikçe başını eğerek.

"Fumiko'yu mu bekliyorsun?" diye sordu Miki, bir noktada Kurata'nın karşısındaki sandalyeye oturmuştu ve şimdi de adamın yüzünü inceliyordu.

"Şey, hayır, Bayan Kiyokawa'yı beklemiyorum..."

"Bayan Kiyokawa kim?"

"Kiyokawa onun aile adı... Şey aile adı ne demek, biliyor musun?"

"Aile adının ne demek olduğunu biliyorum. Soyadı demek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, bu doğru! Aferin! Ne akıllı bir kızsın!"

Kurata, Miki'yi bir sınavda doğru cevabı vermiş gibi övdü. Hoşuna gitmiş gibi görünen Miki de parmaklarıyla barış işareti yaptı.

"Ama Fumiko'nun soyadı Takaga değil miydi? Fumiko Takaga, değil mi?" diye sordu Miki tezgâhın arkasındaki Kazu'ya. Kazu şefkatle gülümsedi ama onu düzeltmek için Nagare atıldı.

"Ka-Ta-Da! Eğer ona Fumiko Takaga dersen kızar, tamam mı?" diyerek müdahale etti.

Miki "Takaga" ve "Katada" arasındaki farkı anlayabilmiş değildi. Yüzünde *Babam neden bahsediyor?* der gibi şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi.

"Ah, bu harika bir haber!" dedi Kurata. Katada adını hemen tanımıştı. Bunu duymak heyecanlanmasına neden oldu. Bir an için sandalyeden ayağa kalkacakmış gibi göründü.

"Demek sonunda evlendiler!"

"Hı-hı, evet."

"Vay be! Ne müthiş!"

Kurata, Fumiko'nun kocasının Almanya'da bir iş teklifi alınca düğünü ertelediğini duymuştu. Nihayet evlendiklerini öğrenince o kadar sevinmişti ki gören evlenenin o olduğunu düşünürdü.

Fumiko'nun zamanda geriye gitme kararının nedeni, o zamanlar erkek arkadaşı olan Goro Katada ile aralarında geçen talihsiz bir konuşmaydı. Goro, uzun süredir hayalini kurduğu TIP-G isimli bir Amerikan oyun şirketi tarafından işe alınmış ve Amerika'ya gitmişti. Fumiko şimdiki zamanı değiştiremeyeceğini bilerek geçmişe gitmiş ve geçmişteyken Goro ona kendisini üç yıl beklemesini istediğini söylemişti.

Söyledikleri, üç yıl sonra evleneceklerine dair bir ipucuydu. Ancak üç yılın sonunda Amerika'dan döner dönmez çalışmak için Almanya'ya gönderilmişti. Yine de nişanlarını bozmamışlar ve nihayet geçen yıl çeşitli engellerden sonra evlenebilmişlerdi. Böylece Fumiko, Bayan Katada olmuştu.

Kurata'nın tepkisi üzerine Nagare yüzünü buruşturdu, kafası karışmış görünüyordu. Fakat kahve sonsuza dek sıcak kalmayacaktı.

"Az önce beklediğinin Fumiko olmadığını söyledin, bu doğru mu?" diye sordu Nagare, Miki Fumiko'nun soyadını yanlış söylediği için konuşmanın nerelere gittiğini düşünerek.

"Bu doğru, Fumiko için gelmedim."

"O zaman kimi bekliyorsun?"

"Beklediğim, şey, işyerinden bir arkadaşım. Adı Asami Mori," diye cevap veren Kuraka'nın sesi biraz üzgün çıkmıştı. "Bayan Kiyokawa'dan, yani Fumiko'dan onu buraya getirmesini istemiştim." İçeri giren olmamasına rağmen girişe doğru baktı.

Kurata'nın görmeye geldiği kişi Asami Mori, Fumiko'nun işyerinde astıydı. Kurata ve Asami işe aynı anda girmiş, Kurata satış departmanında görev alırken Asami, Fumiko'nun görevli olduğu geliştirme departmanmda çalışmaya başlamıştı.

Nagare, Kurata'nın geçmişten bir iş arkadaşıyla buluşmaya gelmesinin nedenini bilmiyordu ve sormaya da niyeti yoktu.

"Ah... Anlıyorum. Pekâlâ, umarım yakında gelirler," diye mırıldandı Nagare, Kurata da hafifçe gülümsedi.

"Gelmezlerse de gelmezler. Bana uyar," diye cevap verdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Nagare.

"Biz nişanlandık ama şimdilik evlenecekmişiz gibi görünmüyor," dedi somurtarak.

Endişelendiği için mi eski nişanlısıyla buluşmaya geldi?

Kurata'nın tatsız ifadesi Nagare'ye durum hakkında genel bir bilgi vermeye yetmişti.

"Ah, anladım," dedi ve daha fazla yorum yapmamak için kendini tuttu.

"Ama Bayan Kiyokawa'nın evlendiğini duymak gelmeme değdi. Buna çok ama çok sevindim."

Kurata mutlulukla gülümsedi. Numara yapmıyordu. Gerçekten sevinmiş görünüyordu. Kurata'nın karşısında oturan Miki yanağını eline dayamış sohbeti dinliyordu.

"Fumiko ismini neden değiştirdi?" diye sordu Nagare'ye.

"Evlenince ismini değiştiriyorsun," dedi Nagare, sesi bu tür sorulara her gün maruz kalan bir ebeveyn gibi bıkkın çıkmıştı.

"Ne? Ben de mi? Evlenince ben de mi ismimi değiştireceğim?"

"Eğer evlenirsen."

"Ne? Mümkün değil. Hey, Matmazel, sen ismini değiştirecek misin?" Kazu'ya baktı. Miki son zamanlarda Kazu'ya "Matmazel" diye hitap etmeye başlamıştı. Kimse nedenini bilmiyordu. Birkaç gün önce "Kazu Abla" diyordu, ondan önce "Abla" ve ondan önce sadece "Kazu" diyordu. Sanki Kazu'nun rütbesi yavaş ve emin adımlarla yükseliyordu.

"Matmazel, sen evlenince ismini değiştirecek misin?"

"Eğer evlenirsem." Kazu bardakları parlatmaya devam ederken her zamanki sakin ifadesiyle Miki'nin sorusunu cevapladı.

"Ah, anladım," dedi Miki.

Miki'nin ne "anladığı" belli değildi ama başını sallayıp tezgâhın önündeki bar sandalyesine geri döndü ve *tanzaku* kâğıdına biraz daha dilek yazmaya devam etti.

Biip-boop biip-boop... Biip-boop biip-boob...

Arka odadaki telefon çalmaya başladı. Kazu açmak için gidiyordu ama Nagare elini kaldırıp onu durdurduktan sonra arka odaya kendisi gitti.

Biip-boop...

Kurata bakışlarını masanın üstüne indirdi ve *tanzaku* kâğıdına yazdıklarına baktı.

Ondan iki yaş küçük olmasına rağmen şirkete aynı anda girdikleri için Asami, Kurata'ya karşı asla işyerindeki daha kıdemli çalışanlarla konuşurken kullandığı türden nazik bir dil kullanmamıştı. Güleryüzlü ve oldukça candan biri olduğundan şirket içinde sevilen biriydi.

Asami ile aynı ofiste çalışan Fumiko da görünüşü sebebiyle oldukça popülerdi ama işyerinde arkasından ona kaltak diyorlardı. Dolayısıyla teslim tarihi yaklaştıkça ofisi kaplayan harekat odası ortamının yumuşamasına yardımcı olduğundan Asami'nin oradaki varlığı daha da hoş karşılanmıştı.

Kurata ve Asami sık sık şirkete onlarla aynı anda katılan insanlarla bir şeyler içmeye giderlerdi. Sohbet konusu genellikle işyerindeki sıkıntılar olsa da Kurata bir kez olsun şirket ya da üstleri hakkında kötü bir söz söylememişti. Aksine, hep olumlu taraftan bakar, işler zorlaşıp umutsuzluk arttığında bile liderlik ederek yardımcı olurdu.

Asami, Kurata'yı son derece pozitif biri olarak görüyordu ama şirkete girdiğinde bir erkek arkadaşı vardı ve Kurata'ya asla bir "erkek" olarak bakmamıştı.

İkisi arasındaki yakınlaşma Asami ona düşük yaptığından bahsettiğinde başlamıştı. Erkek arkadaşından ayrıldıktan hemen sonra Asami bebeğini düşürmüştü. Hamile olduğunu ayrıldıktan hemen sonra öğrenmişti ve düşük yapmasının ayrılığın şokuyla ilgisi yoktu; Asami'nin düşük yapma olasılığını artıran bir sağlık durumu vardı.

Hamile olduğunu öğrendiğinde -bekâr bir anne olacağı anlamına gelse bile- bebeği doğurmaya karar vermişti. Bu kararı verdikten sonra düşük yapmaya yatkın olduğunu öğrenmek daha da büyük bir şok olmuştu. Bunun kendi hatası olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Suçluluk duygusuyla kendini yiyip bitiren Asami, duygularını iş dışındaki yakın arkadaşları, ailesi ve ablasıyla paylaşmıştı. Onu teselli edip rahatlatmaya çalışsalar da hiçbiri Asami'nin kalbindeki bulutları dağıtacak bir şey söyleyememişti.

Onun bu hâlini gören Kurata bir süre sonra yanına gidip ona "Bir sorun mu var?" diye sormuştu.

Asami, bu soruyu soran kişi bir erkek olduğundan onun bebek kaybetmek gibi hassas bir konuyu anlayamayacağını düşünmüştü. Ancak duygularını dinleyecek birine çaresizce ihtiyacı vardı ve kim olduğunun önemi yoktu. Anlattığı kişiler arasında kadın arkadaşları onunla birlikte ağlamış, ebeveynleri onun suçu olmadığını söyleyerek onu rahatlatmayı denemişti. Bu nedenle Kurata'nın da aynı şekilde empati kurup onu teselli edecek şeyler söyleyeceğini varsaymıştı. Bu yüzden duygularını dürüstçe anlatmıştı.

Ancak Kurata onun hikâyesini dinledikten sonra yaptığı ilk şey bebeğini kaç gün taşıdığını sormak olmuştu. Asami on hafta ya da yetmiş gün kadar deyince Kurata, "Taşıdığın bebeğe o yetmiş günlük ömrün neden verildiğini düşünüyorsun?" diye sormuştu.

Bu, Asami'yi o kadar çok öfkelendirmişti ki dudakları titremeye başlamıştı.

"Bana gerçekten ona neden hayat verildiğini mi soruyorsun?" Gözleri kızarmış, hıçkırıklara boğulmuştu. "Bana kötü biri olduğumu mu söylüyorsun?"

Ona bu şekilde bağırmaktan kendini alıkoyamamıştı. Çocuğunu doğuramadığı için zaten kendini suçluyordu. Ama hiç üstüne vazife olmayan birinin böyle bir şey söylemesi onu daha da perişan etmişti.

Kurata, sözlerinden nasıl bir çıkarım yaptığını anlayıp nazikçe gülümsemişti. "Hayır, yanlış anladın."

"Neyi yanlış anladım? Taşıdığım bebek hiçbir şey yapamazdı! Ben doğmasını bile sağlayamadım! Benim hatamdı!

Ben o çocuğa sadece yetmiş gün can verebildim! Sadece yetmiş gün!"

Kurata sakin bir ifadeyle Asami'nin ağlamasının durmasını beklemiş ve sonra, "O çocuk yetmiş günlük ömrünü seni mutlu etmek için kullandı," demişti.

Nazik ama mutlak bir kesinlikle konuşuyordu.

"Eğer böyle perişan kalırsan o zaman çocuğun o yetmiş günü boşa yaşamış olacak."

Kurata onunla empati kurmuyor, Asami'ye yaşadığı kederi farklı açıdan değerlendirebileceği bir yol gösteriyordu.

"Ama bundan sonra mutlu olmaya çalışırsan bu çocuk yetmiş gününü seni mutlu etmek için geçirmiş olacak. Böylece kısacık hayatının bir anlamı olacak. O çocuğa verilen ömre anlam katacak kişi sensin. Bu yüzden kesinlikle mutlu olmaya çalışmalısın. Senin için bunu herkesten çok isteyen kişi o çocuk."

Bu sözleri duyan Asami'nin nefesi kesilmişti. Kalbinde yerleşen derin umutsuzluk şekil değiştirmeye başlamış, etrafındaki her şey biraz daha aydınlık görünür olmuştu.

Mutlu olmaya çalışarak bu çocuğun hayatına bir anlam katabilirim.

En net cevap buydu.

Gözyaşlarını tutamamıştı. Gökyüzüne bakmış, yüksek sesle hıçkırarak ağlamıştı. Bu kez gözyaşlarının sebebi keder değil, dipsiz bir kuyudan çıkan yolu görmesi ve yeniden mutlu hissetmenin sevinciydi.

Kurata'nın "pozitif biri"nden fazlası olmaya başladığı an, o andı.

"Bay Kurata?"

Kurata birden Nagare'nin elinde telefonla başında durduğunu fark etti.

"Evet?"

"Arayan Fumiko."

"Ah... Teşekkürler."

Ahizeyi aldı. "Evet, ben Kurata."

Kurata onunla buluşamasa da sorun olmayacağını söylemişti. Yine de onunla telefonda konuşacak olmak canını sıkmış gibi ifadesi sertleşmişti.

"A-ha, evet... Ah, öyle mi? Anlıyorum... Hayır, hiç değil... Çok teşekkür ederim."

Konuşmanın sadece tek tarafına tanık olunabilse de şunu söylemek mümkündü: Kurata büyük bir hayal kırıklığı yaşamış gibi görünmüyordu. Konuşurken göğsünü garip bir biçimde şişirmişti ve Fumiko orada oturuyormuş gibi doğruca karşısına bakıyordu. Nagare onun doğal olmayan, gergin duruşunu endişeyle izliyordu.

"Hayır, hayır. Sen benim için çok şey yaptın... Bu oldukça iyi... Çok teşekkür ederim."

Başını iyice öne eğdi.

"Doğru... Evet... Tamam, hı-hı... Kahve yakında soğuyacak, bu yüzden... evet..."

Duvarın ortasında duran saate baktı.

Duvara asılı üç antika saatten sadece ortadaki doğru saati gösteriyordu. Diğerlerinden biri hızlı gidiyor, diğeriyse yavaş ilerliyordu. Bu yüzden Nagare, Kazu ya da müdavimlerden biri saati öğrenmek istediğinde hep ortadakine bakarlardı.

Kurata'nın Fumiko ile telefon konuşmasına dayanarak Nagare adamın beklediği kadının, Asami'nin gelmeyeceğini varsaydı.

"Evet, evet..."

Kurata fincana uzanıp sıcaklığını kontrol etti.

Pek zamanım kalmadı...

Kurata derin bir nefes aldı, yavaşça gözlerini kapadı. Kazu onu izliyordu ama hiçbir şey yapmadı.

"Ah, şimdi hatırladım. Evlendiğini öğrendim. Tebrikler. Evet, kafe personeli söyledi... İnan bana, sırf bunu duymak bile yolculuk yapmama değdi."

Bunlar boş sözler değildi, söylediklerinde samimi görünüyordu. Işıldayan yüzü sanki Fumiko her neredeyse ona dönüktü.

"Hoşça kal."

Kurata aramayı sonlandırdı. Nagare sessizce masaya yaklaştı, Kurata ahizeyi ona verdi.

"Şimdi geriye döneceğim," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsüyordu ama sesi titrek çıkmıştı. Onca çabayla geleceğe yolculuk edip Asami ile buluşamamak onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu.

"Gitmeden önce yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Nagare, Kurata'ya bakarak.

Nagare hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ama sormadan edememişti. Anlamsızca ahizenin üstündeki tuşlara basıp duruyordu.

Kurata onun nasıl hissettiğini anlamıştı.

"Hayır, her şey yolunda. Çok teşekkür ederim," diye cevapladı gülümseyerek.

Nagare başını yavaşça kaldırdı ve elinde tuttuğu ahizeyle arka odaya doğru yürüdü.

"Benim için bunu asabilir misin, lütfen?" diye sordu Kurata dileğini yazdığı *tanzaku* kâğıdını göstererek.

"Evet, efendim," dedi Miki. Kurata yerinden kalkamayacağı için Miki gidip kâğıdı ondan aldı.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi, tezgâhın arkasındaki Kazu'ya bakıp başını eğdi ve önünde duran fincanı aldı.

İki buçuk yıl önce yaz...

Kurata'ya akut miyeloid lösemi teşhisi konmuştu. Ona tedaviye başlayıp kurtulmayı umabileceği ya da tedaviyi reddedebileceği ve bu durumda altı aylık ömrü kaldığı söylenmişti. Asami'yle ilişkilerinin ikinci yazıydı. Hastalığını ona gizlice bir yüzük alıp evlenme teklif etmeye karar verdikten sonra öğrenmişti.

Ama pes etmedi. Hayatta kalmak için azıcık bile şansı varsa tedaviye başlamayı reddetmeyecekti. Böylece Asami'den saklayarak planını uygulamaya karar verdi. Fumiko'dan bu kafede sadece geçmişe dönülmediğini, geleceğe de yolculuk yapılabileceğini öğrenmişti. Ancak Fumiko'dan aldığı bilgiler planını başarıyla gerçekleştirmesine yetecek kadar detaylı değildi. Bu yüzden planının işe yarayıp yaramayacağını görmek için kafeyi bizzat ziyaret etmişti.

Daha önce Fumiko ile iki kez geldiği için burayı bulmakta zorlanmamıştı. Ancak hava durumu tahmininde öngörüldüğü gibi şiddetli sağanağa yakalanmıştı. Şemsiyesi olmasına rağmen, kafeye vardığında belden aşağısı sırılsıklamdı.

Kafede belki de yağmur sebebiyle sadece Kazu ve elbiseli kadın vardı. Kurata hemen kendini tanıtmış ve Kazu'ya planını açıklamıştı.

"Geleceğe gitmek istiyorum. Bayan Kiyokawa bana o sandalyeye oturduğunda geleceğe de gidilebileceğini söyledi," demişti elbiseli kadına bakarak. Fumiko'nun anlattıklarına dayanarak, kuralları olabildiğince ayrıntılı not ettiği bir defter çıkarıp doğru olup olmadıklarını kontrol etmeye başlamıştı.

"Geçmişe dönüldüğünde kafeyi ziyaret etmemiş biriyle buluşulmuyor. Peki ya gelecekte? Buluşmak istediğin kişi bu kafeye gelmediyse buluşmak imkânsız mı?"

"Bu doğru," dedi sakince işine devam eden Kazu. Kurata not defterindeki soruları sırayla sorarak elbiseli kadının

günde bir kez tuvalete gittiğini ve geleceğe gidildiğinde de sandalyeden kalkmanın mümkün olmadığını doğrulatmıştı.

"Herkes için kahvenin soğuma süresi aynı mı? Yoksa şartlara bağlı olarak uzayıp kısalıyor mu?" diye sormuştu.

Bu akıllıca bir soruydu. Kahvenin soğuma süresi herkes için aynıysa geçmişe giden Fumiko'ya sorabilir, ne kadar zamanı olduğuna dair bir fikir edinebilirdi. Ancak bu süre her seferinde değişiyorsa, en kötü senaryoda Fumiko'dan daha az bir zamanı olabilirdi.

Geçmişe döndüğünüzde buluşmak istediğiniz kişinin kafeye tam olarak ne zaman geldiğini biliyordunuz. Bu da belirli bir zamanı hedefleyebileceğiniz ve doğru ana gidebileceğiniz anlamına geliyordu. Yani süre kısa olsa bile büyük ihtimalle istediğiniz kişiyle buluşabiliyordunuz.

Aynı şey geleceğe yolculukta söz konusu değildi. Biriyle buluşmayı ayarlayabilirdiniz ama onun geliş zamanı öngörülemeyen şartlara bağlıydı. Dolayısıyla buluşma şansını birkaç saniyeyle kaçırmanız da mümkün olabilirdi.

Tam da bu yüzden sahip olduğunuz süredeki herhangi bir fark önemli bir konuydu. Kurata, Kazu'nun cevabını beklerken yutkunmuştu.

"Bilmiyorum," demişti Kazu açık açık.

Kurata sanki böyle bir cevap bekliyormuş gibi, büyük bir hayal kırıklığına uğramamıştı.

"Ah, tamam," demişti sadece. Ardından son sorusunu sormuştu: "Geçmişe gittiğinde şimdiki zamanı değiştirmek için yapabileceğin bir şey yok. Geleceğe yapılan yolculuk için de aynısının geçerli olduğunu düşünmek doğru olur mu?"

Önceki sorunun aksine, Kazu bu soruda yaptığı işi bırakıp bir an düşünmüştü.

"Sanırım," diye cevap vermişti. Kurata'nın bu soruyu neden sorduğunu tahmin ettiği için olsa bile Kazu'nun belirsiz bir cevap vermesi nadir görülen bir şeydi. Belli ki ilk kez böyle bir soruyla karşı karşıya kalıyordu.

Kurata şöyle düşünmüştü, "Geçmişte ne yaparsan yap, şimdiki zaman değişmez," kuralı gelecek için de geçerliyse, geleceğe gidip Asami ile buluşamasa da o andan itibaren ne yaparsa yapsın o gelecek değişmeyecekti. Ya da gelecekte onunla buluşursa o andan itibaren ne yaparsa yapsın yine de bu buluşma gerçekleşecekti.

Tüm kurallar içinde Kurata'nın açıklığa kavuşturmak istediği kural buydu.

Sadece geleceğe gitmek ve şans eseri onunla buluşacağına güvenmek yanlıştı. Asami kafenin düzenli müşterilerinden biri olsa mümkün olabilirdi. Ama öyle değildi. Kurata, gelecekte onunla aynı anda kafeyi ziyaret edebilmek için titizlikle bir plan yapmayı amaçlıyordu.

Gelecek değiştirilebilecek olsa o zaman şu andan geleceğe gider ve Asami ile buluşamasa da geri döner dönmez gelecek sefer buluşabilmeleri için daha çok çalışırdı.

Ama durum böyle değildi.

Seyahat ettiğiniz geleceğin gerçekliği değiştirilemezdi.

Bu yeni bir kural değildi. Sadece geçmişte ne yaparsanız yapın, şimdiki zamanı değiştiremeyeceğiniz kuralının bir uzantısıydı. Geleceğe seyahat etme niyetindeki Kurata bunu düşünen tek kişiydi.

Bir süre daha kafa yormuş, sonra da "Hımmm... Anladım. Çok teşekkür ederim," diyerek başını eğmişti.

"Yolculuğu bugün mü yapacaksın?" diye sormuştu Kazu.

"Hayır, bugün değil," diye yanıtlamıştı Kurata. Ardından hâlâ ıslak olan ayakkabılarından çıkan vıç vıç sesiyle kafeden ayrılmıştı.

Kurata, gelecekte Asami ile buluşabilmek için Fumiko'yu işbirliği yapmaya ikna etmeye karar vermişti. Fumiko kafeye sık gidiyordu ve Asami ile iyi arkadaştı. Harika bir

sistem mühendisi olan Fumiko'nun yaptığı işlerden etkilenen Kurata, bu görev için en uygun kişinin o olduğuna inanıyordu.

Kurata, Fumiko'yu arayıp bir şey konuşmak istediğini söylemiş, ardından doğruca konuya girmişti.

"Muhtemelen sadece altı aylık ömrüm kaldı," demişti. Şaşkına dönen Fumiko'ya test sonuçlarını gösterip doktorunun bir hafta içinde hastaneye yatırılacağını söylediğini anlatmıştı. Doğal olarak Fumiko söyleyecek söz bulamamış ama Kurata'nın ciddi ifadesi ona bu haberi kabul etmekten başka seçenek bırakmamıştı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sormuştu Fumiko.

İlk olarak, "Bu sadece senin yapabileceğine inandığım bir şey," demişti. Ardından, "O kafede iki buçuk yıl sonrasına gideceğim. Eğer öldüysem Asami'yi kafeye getirebilir misin?" diye sormuştu.

Fumiko, *Eğer öldüysem,* dediğini duyunca Kurata'ya karmaşık bir ifadeyle bakmıştı.

"Ancak söyleyeceğim iki durumda ondan gelmesini istemene gerek yok," demişti Kurata.

Fumiko'nun ifadesi Kurata'nın söylediklerini anlamakta zorlandığını belli ediyordu. Kurata ondan iki buçuk yıl sonra Asami'yi kafeye getirmesini istemiş, sonra da onu getirmesine gerek olmayan iki durum olduğunu eklemişti. Fumiko, Kurata'nın aklında ne olduğunu anlamamıştı.

Kurata sakinliğini kaybetmeden koşullarm altını çizmişti.

"Öncelikle, eğer ölmezsem onu getirmene gerek yok."

Bu mantıklıydı. Sonuç olarak istenilen durum buydu. Ama Fumiko ikinci koşulu duyunca diyecek bir söz bulamamıştı: "Eğer ben öldükten sonra Asami evlendiyse ve mutlu bir hayat sürüyorsa lütfen onu getirme."

"Ne? Bu bana hiç mantıklı gelmedi..."

"Eğer geleceğe yolculuk yaptığımda Asami ile buluşamazsam o zaman onun mutlu bir evliliği olduğunu düşünüp geri döneceğim. Ama durum bu değilse o zaman ona söylemek istediğim bir şey var... Nedeni bu."

Kurata'ya altı aylık ömrü kaldığı söylenmiş olabilirdi ama onun tek istediği Asami'nin mutlu olmasıydı.

Planı duyan Fumiko, "Senin gibi insanlar," deyip ağlamaya başlamıştı.

Her şey Fumiko'nun Asami'ye sorup sormamasına bağlıydı.

"İdeal olan, hiçbir şey yapmana gerek olmaması ama eğer gerekirse lütfen elinden geleni yap," demişti Kurata başını iyice eğerek.

Ama Asami gelmemişti. Sığ bir nefes aldı ve fincanı dudaklarına götürdü. Tam o sırada...

DİNG-DONG

Kapı zili çaldıktan kısa süre sonra Asami Mori, üzerinde lacivert yün kabanıyla içeri koştu.

Başındaki ve omzundaki beyazlıklara bakılırsa dışarıda kar başlamış olmalıydı. Geçmişteki yazdan gelen Kurata'nın üzerinde kısa kollu tişört vardı. Asami'nin bir anda üstünde beyaz bir Noel'in habercisi olan kabanla ortaya çıkmasıyla buluşmalarının hangi mevsimde olduğu karışmış gibiydi. İkisi bir an sessizce bakıştılar.

"Selam!" dedi Kurata güçlükle.

Asami nefes nefeseydi ama Kurata'ya öfkeyle bakıyordu.

"Fumiko bana her şeyi anlattı. Aklından ne geçiyordu? Buraya gelip ölmüş biriyle buluşmamı istiyorsun, kendini

bir an olsun benim yerime koydun mu?" dedi kaba bir şekilde. Asami'nin yüzüne bakan Kurata işaret parmağını alnına bastırdı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. Onu dikkatle inceliyormuş gibi bakmaya devam etti.

"Ne?" diye sordu Asami şüpheyle.

"Ah, üzgünüm, bir şey yok. Geri dönmem gerek," dedi yumuşak bir sesle, sanki her şeyi berbat etmiş gibiydi. Fincanı dudaklarına götürürken Asami ona yaklaştı. Görmesi için sol elini kaldırdı. Orta parmağında bir yüzük parlıyordu.

"Bak, ben evlendim, tamam mı?" dedi doğrudan Kurata'nın gözlerine bakıp kelimelerini açık ve sertçe vurgulayarak.

"Hı-hı." Kurata'nın gözleri kızarmaya başlamıştı. Asami bakışlarını kaçırıp iç çekti.

"Ölümünün üstünden iki yıl geçti. Fumiko'yu böyle bir şeye bulaştırırken aklından ne geçiyordu? Hiç ne kadar çok endişelendiğini düşündün mü?" dedi suçlarcasına.

"Kesinlikle bu kadar endişelenmeme gerek yokmuş," dedi Kurata mutlulukla, dudakları acı-tatlı bir tebessümle kıvrıldı. Bir anda ortaya çıkan Asami'nin ne düşündüğü belli değildi ama onun evlendiğini duymak Kurata'mn tek ihtiyacı olan şeydi.

"Gitmem gerek."

Geçmişe döndükten sonra altı ayı olacaktı. Geleceğe gelerek öleceği gerçeğini değiştirmemişti. Ve bunu bilmek ifadesini bir nebze olsun karartmamıştı. Gülümsemesi candandı, mutluluk ve neşe doluydu.

Onun aklmdan geçenleri okuyamayan Asami, kollarını göğsünde kavuşturup ona baktı.

"Tamam o zaman..."

Kahvesini bir seferde içti. Anında başı dönmeye, etrafı parlamaya başladı. Fincanı tabağa bırakırken elleri yavaş

yavaş buhar hâlini aldı. Bedeni boşlukta süzülmeye başlarken Asami konuştu.

"Kurata!" diye bağırdı.

Bilinci bulanıklaşmaya başlamıştı ve etrafındakiler yanından dönerek hızla geçip gidiyordu.

"Geldiğin için teşe..."

Bir anda işitmesi kesildi ve sanki tavana doğru çekilmiş gibi yok oldu.

O esnada az önce Kurata'nın oturduğu sandalyede sihir misali elbiseli kadın belirdi. Asami ise orada durup Kurata'nın kaybolup gittiği boşluğa baktı.

DİNG-DONG

Kapı zilinin keskin sesi duyuldu.

Fumiko kışlık paltosu ve uzun çizmeleriyle içeri girdi. Kapı aralığında durmuş, iki eski âşığın konuşmalarını bitirmesini beklemişti.

Yavaşça Asami'ye doğru yürüdü.

"Asami," dedi.

Kurata, Fumiko'dan Asami'yi iki şart altında kafeye getirmemesini istemişti.

Birincisi eğer ölmediyse ki...

İkincisi de öldüyse ama Asami evli ve mutluysa.

Kurata öldükten sonra Fumiko buluşma gününe kadar Asami'ye durumu en iyi nasıl açıklayacağını düşünmüştü.

Asami evli ve mutluysa kafeye getirmesi gerekmediği şartına gelince Fumiko bunu, *Asami Kurata'yı unutmadıysa ve başkasıyla evlenmediyse o zaman gelmesini istiyor*, olarak yorumlamıştı.

Asami, Kurata'yı unutmak için elinden geleni yapsa ve onu geride bırakmış olsa da Fumiko sırf evlenmediği için onu buluşmaya götürmek istememişti.

Ölmüş biriyle buluşma olacaktı, bu hafife alınacak bir şey değildi. Dahası Asami'nin hayatını altüst edebilirdi. Fumiko sürekli farklı olasılıklar üzerine kafa yormuştu ama iki yıl geçmesine rağmen ne kendi endişeleriyle ilgili bir çözüm bulabilmiş ne de Asami'nin hislerinin ne olduğunu anlamıştı.

Kurata'nın ölümün ardından Asami yas tutmuş ama altı ay sonra hayatına devam etmişti. Fumiko'nun gördüğü kadarıyla Asami, onun ölümünün hayatını bitirmesine izin vermemişti.

Fumiko yine de sırf buna dayanarak Asami'yi buluşmaya götürüp götürmemeye karar verememişti. Asami evlenmemişti ama evli olup olmamak mutluluk ölçüsü değildi. Diğer yandan Kurata öldüğünden beri Fumiko, Asami'nin romantik bir ilişki yaşadığına dair hiçbir şey duymamıştı. Ve aradan geçen zamanın farkına bile varmamışken buluşma için seçilen güne bir hafta kaldığını anımsamıştı.

Ne yapacağını uzun süre dert ettikten sonra Fumiko kocası Goro'ya danışmaya karar vermişti. Onun bir sistem mühendisi olarak yeteneklerini bilse de gönül işlerinde pek güvenmiyordu. Ancak bir sorun yaşadıklarında bunu bir çift olarak konuşmaya karar vermişlerdi. Bu yüzden –her çareyi denemiş olmak için– kocasından tavsiye isteyecekti.

Durumu anlattığında Goro ciddi bir ifadeyle ona bakmıştı.

"Bunu ne kadar çok dert edeceğini düşündüğünü sanmıyorum," dedi.

Fumiko onun neden bahsettiğini anlamıyordu.

"Sana tamamen güvenmiş."

"Ama ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Hayır, hayır. Sana bir kadın olarak güvenmemiş."

"Ne? Sen ne söylüyorsun?"

"Sana sistem mühendisi olarak güvenmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediğini bir düşün. Asami'yi getirmeni istemediği koşullar... Bir, eğer ölmediyse ve iki, o öldükten sonra Asami evlendiyse ve mutluysa."

"Tamam."

"Eğer durumu koşulların geçerli olup olmadığı bir program olarak görürsen o zaman programda olmayan diğer koşulları göz ardı edebilirsin..."

"Eğer Kurata'nın şartları geçerli değilse, o zaman söyleyeyim."

"Doğru. Diyelim ki o mutlu ama evli değil. Bu, onu kafeye götürmeme şartlarını karşılamıyor."

"Anladım."

"Kurata, Asami'yi senden daha iyi tanıdığı için muhtemelen onu bir tür travmadan korumak için böylesi mutlak koşullar koydu."

Goro'nun sözleri Fumiko'ya bu travmanın ne olabileceği hakkında bir fikir vermişti. Asami bir düşük yapmıştı. Fumiko, Asami'nin, "Bunun bir kez daha olabileceğini düşünmek çok korkutucu," dediğini de duymuştu.

"Diğer yandan, Asami evli ama mutsuz da olabilirdi, değil mi? Bu durum da onu götürmeme koşullarına uymuyor."

"Tamam. Şimdi anladım. Teşekkür ederim!" demişti Fumiko ve hemen Asami ile bir buluşma ayarlamıştı.

Fumiko ne yapmasım gerektiğini anladığı anda hızla harekete geçerdi. Kafede buluşmak için kararlaştırılan zaman 25 Aralık Noel günü saat 19'du. O an Asami'ye Kurata'nın geçmişten geleceğini söylerken koşullarını açıklamamıştı ama bu haberi alan Asami konuşmakta zorlanmış gibiydi.

"Anladım," derken ruh hâli belirgin biçimde kararmıştı.

Kurata'nın ziyaret günü geldiğinde Asami haber vermeden işe gelmemişti. İnsanlar onu aramaya çalışmış ama Asami telefonlara cevap vermemişti. İş arkadaşları şakayla karışık Noel'in işten önemli olduğunu düşündüğüne dair yorumlar yapmıştı. Sadece Fumiko onun yokluğunun sebeplerini biliyordu. "Az laf çok iş lütfen," diye emretmişti ekibine sert bir tavırla.

Asami muhtemelen Kurata ile buluşup buluşmamak üzerine kafa yoruyordu. Fumiko ona bir mesaj göndermişti.

Bu akşam saat 19'da seni kafenin önünde bekleyeceğim.

O akşam...

Tren istasyonunun çevresinde parlak ve ışıltılı aydınlatmalarla süslenmiş bir sürü Noel ağacı vardı. Etraf kalabalıktı, her yönden Noel şarkıları yükseliyordu. İstasyondan yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesi uzakta olan kafe, binaların arasındaki dar bir ara sokakta bulunuyordu. Mekânda tabelaya iliştirilen küçük Noel çiçeğinden başka bir fark yoktu. Ana caddeden vuranlar dışında ışık olmadığından sokak karanlıktı. İstasyon çevresinin etrafındaki kalabalıkla kıyaslandığında bu sokak oldukça tenhaydı.

Fumiko zemin kat girişinde bekliyordu.

Nefes alıp verdikçe ağzından çıkan beyaz dumanı izlerken, "Burası hep bu kadar karanlık mıydı?" diye kendi kendine mırıldanmıştı.

Günbatımından beri ufak ufak serpiştiren kar taneleri dar ara sokakta dans ediyordu. Gökyüzüne kaldırılan bir şemsiye çok az miktarda kar toplayabilirdi.

Kolunu sıvayıp saate baktı. Kurata'yla kararlaştırdıkları buluşma saatini biraz geçirmişlerdi.

Asami görünürde yoktu.

Tren, trafiği de tıkayan kar yüzünden gecikmiş olabilirdi. Normalde Fumiko böyle romantik, karlı bir Noel'den keyif alırdı ama bu akşam kar sıkıntı veriyor ve kaşlarını çatmasına neden oluyordu.

"Asami... Neredesin?"

Fumiko onu üçüncü kez aramayı denedi ama yine açmamıştı.

Buluşamayacaklar. Muhtemelen gelmemeye karar verdi.

Asami'nin tercihine canı sıkılmıştı ama bu sadece onun verebileceği bir karardı.

Onu daha çok zorlamalıydım.

Kendini biraz mahcup, biraz da kırgın hissediyordu.

Kurata'ya ne diyeceğim?

Kafenin hemen dışındaydı ama onunla yüz yüze gelme cesaretini bulamıyordu. Bunun yerine Kurata ile telefonda konuşmaya karar vermişti.

"Kurata, sen misin? Ben Fumiko Kiyokawa... Hı-hı... Asami'yle ilgili... Biraz karmaşık... Ona bugün geleceğini söyledim... Ona ancak bir hafta önce söyleyebildim... Doğru... Evet, çok üzgünüm. Çok düşündüm... Her neyse, gelecek gibiydi. Evet... Hı-hı... O iyi. Altı ay boyunca çok üzgündü ama şimdi aşmış gibi görünüyor... Evet... Çok üzgünüm. Düşünüyorum da daha çok çalışmalıydım. Çok pişmanım... Ne? Ah, evet. Teşekkür ederim... Ah, gitmeli misin? Aman Tanrım... Her neyse, gerçekten üzgünüm... Evet, tamam o zaman..."

Telefonu kapattıktan sonra içinin huzursuz edici bir pişmanlıkla kaplanmasına engel olamamıştı. Hava soğumuş, kar biraz daha şiddetlenmişti.

Eve gitsem iyi olur.

Ayağını yavaşça diğerinin önüne sürüklediği anda...

"Fumiko!" diye seslenmişti bir kadın sesi arkasından. Fumiko dönünce Asami'nin nefes nefese orada durduğunu görmüştü.

"Asami!"

"Fumiko, Kurata hâlâ burada mı?"

"Emin değilim ama..."

Saatine bakmıştı. Kurata saat yedide geleceğini söylemişti ve saat yediyi sekiz geçiyordu. Kahvesi soğumamış olsa bile telefonu kapattıktan sonra içmiş olabilirdi. Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu.

"Hadi!" diyen Fumiko bir elini Asami'nin sırtına koyup onu merdivenlerden aşağı yönlendirmişti.

Kafe kapısının önüne geldikleri anda Asami ona dönmüştü.

"Alyansına ihtiyacım var," demişti.

Yüzük Fumiko'nundu ve geçen yıl almıştı.

Nedenini sonra soracağım.

Hiç tereddüt etmeden yüzüğü parmağından çıkarıp Asami'ye vermişti.

"Tamam, acele et!"

"Teşekkür ederim!" Asami başını sallamış ve kapı zilinin sesiyle kafeye girmişti.

Kurata'nın kaybolduğu boşluğa bakan Asami derin bir iç çekti.

"Hayatıma devam etmeye çalıştım ama Kurata'yı unutamadım. Sonunda ondan başkasıyla evlenemeyeceğime karar verdim," dedi vücudu hıçkırıklarla sarsılırken.

Asami'ye bakan Fumiko sadece "Hı-hı," diyebildi. Onun yerinde olduğunu hayal edebiliyordu.

Ben de aynı şekilde hissederdim.

Ellerini göğsünde birleştirdi, söyleyecek söz bulamadı.

"Ama düşük yaptığımda bana ne dediğini hatırladım. Bana, küçük bebeğin yetmiş günlük ömrünü hayatıma

mutluluk getirmek için kullandığını söylemişti. Üzüntümü aşmanın bir yolunu bulamazsam, bebeğin yetmiş günlük ömrünün bir anlamı olamayacağını da eklemişti. Ama eğer yeniden mutlu olmanın bir yolunu bulursam bana bunu bebeğin hayatı getirmiş olacaktı. Mutlu olmayı seçerek onun hayatına anlam verebilecektim. Bana bu yüzden çok çabalamam gerektiğini, kimsenin mutlu olmamı çocuğumdan daha çok istemeyeceğini söylemişti."

Bir süre durduktan sonra Kurata'nın söylediklerini düşünerek yumuşak, titrek bir sesle konuşmaya başladı.

"Bu da beni düşündürdü. Şu an evlenmemiş olabilirim ama kesinlikle mutlu olmalıyım."

"Asami..."

"Çünkü benim mutluluğum onun mutluluğu olacak."

Asami ödünç aldığı alyansı parmağından çıkarıp Fumiko'ya geri verdi. Kurata'nın evlendiğine inanması için Fumiko'nun yüzüğünü alıp yalan söylemişti.

"Asami'nin her zaman mutlu olmasını diliyorum," diye okudu Miki, Kurata'nın bıraktığı *tanzaku* kâğıdında yazanları.

Asami, *tanzaku*'nun nereden çıktığını bilmiyordu. Ama yazanları duyar duymaz Kurata'nın sözleri olduğunu anladı. Bir anda gözlerinden iri damlalar boşalmaya başladı ve kendini yere bıraktı.

"İyi misiniz, bayan?" diye sordu Miki şaşkınlıkla Asami'ye bakarak.

Fumiko kolunu Asami'nin omzuna koydu, Kazu'ysa işini bırakıp elbiseli kadına baktı.

Nagare o gün kafeyi erken kapattı.

Fumiko eve dönünce olanları Goro'ya anlattı.

Karısı anlatmayı bitirince aldığı pastayı kutudan çıkaran Goro, "Bana kalırsa Kurata onun yalan söylediğini anlamış," dedi.

"Anladığını mı düşünüyorsun? Neden?" diye sordu Fumiko, kaşlarını hafifçe çatarak.

"Asami senin her şeyi anlattığını söyledi, doğru mu?"

"Evet, söyledi, ne olmuş?"

"Eğer gerçekten mutlu bir evliliği olsaydı neden Asami'ye her şeyi anlatmış olacaktın ki? Bu şartlar altında onu kafeye götürmemen gerekiyordu."

"Ah..."

"Anladın mı?"

"Ah, hayır, bunu düşünmemiştim. Ona her şeyi anlattım... Benim hatam..."

Fumiko'nun yüzünün gittikçe daha da asıldığını gören Goro kıkırdadı.

"Ne? Neye gülüyorsun?" diye sordu hüzünlü ifadesi yerini öfkeye bırakırken.

Goro hemen özür diledi. Sonra da "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum, Kurata yalan söylediğini anladıysa bile hiçbir şey söylemeden geçmişe döndü çünkü artık mutlu olacağını ve belki de evleneceğini biliyordu..."

Bunu söyledikten sonra Goro aklını dağıtmak için karısına aldığı Noel hediyesini verdi.

"Sen de aynı şeyi yaşadın, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Kafeye geldiği andaki mutsuzluğu... Kurata'nın bunu değiştirmek için yapabileceği bir şey yoktu."

"Ama gelecek için..."

"Kesinlikle! Asami'nin söylediği yalanın gerçek hislerini değiştireceğini biliyordu."

"Onun şu andan itibaren mutlu olmaya karar verdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, Kurata geçmişe bu yüzden bir şey demeden döndü."

"Anladım."

"Yani kendini sıkma," dedi Goro çatalıyla pastadan bir parça alırken.

"Peki, tamam o zaman." Onun söylediklerini dinlerken rahatlamış görünen Fumiko ağzına kocaman bir parça pasta attı.

O Noel gecesi zaman çok sessiz ilerledi.

Kafe kapandıktan sonra...

Işıklar söndürülmüştü, içeriyi sadece Noel ışıkları aydınlatıyordu. Yazarkasayı kapatan Kazu üstünü değiştirmişti ve beyaz elbiseli kadının önünde duruyordu. Boş boş, hiçbir neden olmadan, öylece duruyordu.

DİNG-DONG

"Hâlâ buradasın," dedi sırtında Miki ile birlikte geri dönen Nagare. Miki yorulmuştu ve karda oynamak uykusunu getirmişti.

"Evet."

"Kurata'yı mı düşünüyorsun?"

Kazu cevap vermek yerine Nagare'nin sırtında huzurla uyuyan Miki'ye baktı.

Nagare başka bir şey sormadı. Kazu'nun yanından geçti ve odadan çıkmadan önce "Kaname de aynı şekilde hissediyor bence," dedi kendi kendine konuşur gibi yumuşak bir sesle ve ardından arka odaya girerek gözden kayboldu.

Tek ışık kaynağı olan ve tavana kadar uzanan Noel ağacının aydınlatmaları, sessiz kafenin içinde oyalanan Kazu'nun sırtında parlıyordu.

Kaname kocasıyla buluşmaya gittiği gün kahveyi servis eden yedi yaşındaki Kazu'ydu. Kaname'nin bir tanıdığı neler olduğunu sorduğunda o uğursuz günde kafede olan Nagare usulca şöyle demişti: "Kahvenin soğumasından bahsedildiğinde muhtemelen musluktan akan su gibi soğuk olacağını düşündü. Ama başka insanlar vücut sıcaklığının altına düştüğünde kahvenin soğuduğunu düşünür. Yani konu bu kurala geldiğinde kimse gerçekten 'kahvenin ne zaman soğuduğunu' bilmez. Kaname büyük ihtimalle kahvenin daha soğumadığını düşündü."

Ancak kimse gerçek nedeni bilmiyordu. Herkes küçük Kazu'ya şunu söylüyordu: "Kazu, olanlar için kendini suçlama."

Ama o kalbinde şunu hissediyordu: *Annemin kahvesini dolduran benim...*

Bu gerçeği asla değiştiremezdi.

Günler geçtikçe de şöyle hissetmeye başladı: *Annemi öldüren benim...*

Yaşadıkları Kazu'nun masumiyetini almış, gülümsemesini çalmıştı. Gece gündüz uyurgezer gibi amaçsızca dolanmaya başlamıştı. Odaklanma kabiliyetini kaybettiğinden yolun ortasında yürümüş ve araba altında kalmaktan son anda kurutulmuştu. Bir keresinde kış ortasında bir nehirde bulunmuştu. Ancak asla bilinçli olarak ölmeyi istememişti. Bu bilinçaltındaydı. Kazu bilinçaltında sürekli olarak kendini suçlamıştı.

Bir gün, olaydan üç yıl sonra bir demiryolu geçidinde duruyordu. Yüzünde ölmek isteyen bir kız ifadesi yoktu. Sakin, anlaşılmaz bir ifadeyle çalmakta olan uyarı sistemine bakıyordu.

Batan akşam güneşi kasabayı turuncuya boyamıştı. Kazu'nun arkasında, alışverişten dönen bir anneyle çocuğu ve evlerine gitmekte olan bir grup öğrenci geçit kapısının açılmasını bekliyordu. Kalabalıktan bir ses yükselmişti.

"Anneciğim, özür dilerim," demişti bir çocuk. Bu, anneyle çocuğu arasında geçen sıradan, iyi niyetli bir konuşmaydı.

Kazu bir an durup onlara bakmıştı.

Ardından, "Anne," diye mırıldanıp sanki oraya doğru çekiliyormuşçasına geçit kapısına doğru yürümeye başlamıştı.

Tam o anda...

"Beni de yanında götürür müsün?"

Bu sözleri söyleyen kişi sessizce Kazu'nun yanına gelmişti. O kişi Kinuyo'ydu, mahalledeki sanat okulunda öğretmendi. Kaname'nin geçmişe döndüğü gün şans eseri o da kafedeydi. O uğursuz günden sonra Kazu'nun yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu görmek onu üzmüş, sürekli Kazu'nun yanında bulunarak ona göz kulak olmuştu.

Ancak o güne kadar ne söylerse söylesin onun kalbine dokunamamıştı. "Beni de yanında götür," derken çok fazla acı ve ıstırap çeken bu kızın yanında kalmak istediğini kast etmişti.

Kazu annesinin ölümünün kendi suçu olduğunu hissettiği için acı çekiyordu. Kinuyo, Kazu bu duygudan kurtulamazsa ikisinin de Kaname'nin olduğu yere gidip birlikte yas tutabileceklerini düşünmüştü.

Ama Kazu'nun bu kelimelere tepkisi beklediği gibi değildi. Kaname öldüğünden beri ilk kez gözlerinden yaşlar boşalmaya ve yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. Kinuyo, Kazu'nun kalbine dokunanın ne olduğunu bilmiyordu. Tek

bildiği, o ana kadar tek başına acı çektiği ve ölmek istemediğiydi.

Trenin vagonları sonu yokmuş gibi kükreyerek önlerinden geçerken Kinuyo, Kazu'ya sımsıkı sarılmış ve ağlaması durana kadar başını okşamıştı.

Zaman geçmiş ve akşamın karanlığı ikisini de yutmuştu.

O günden sonra Kazu, geçmişe dönmek isteyen müşterilerin kahvelerini doldurmaya yeniden başlamıştı.

Dong... Dong...

Kafede ortada duran duvar saati çalarak saatin sabahın ikisi olduğunu haber verdi.

Gecenin ortasında her şey sessizdi. Tavan vantilatörü yavaşça dönerken Kaname her zamanki gibi sessizce Kazu'nun verdiği romanı okuyordu.

Kafenin tablosuna natürmort bir nesne misali karışan Kazu, gözünden yanağına süzülen tek bir damla dışında tamamen hareketsizdi.

